

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

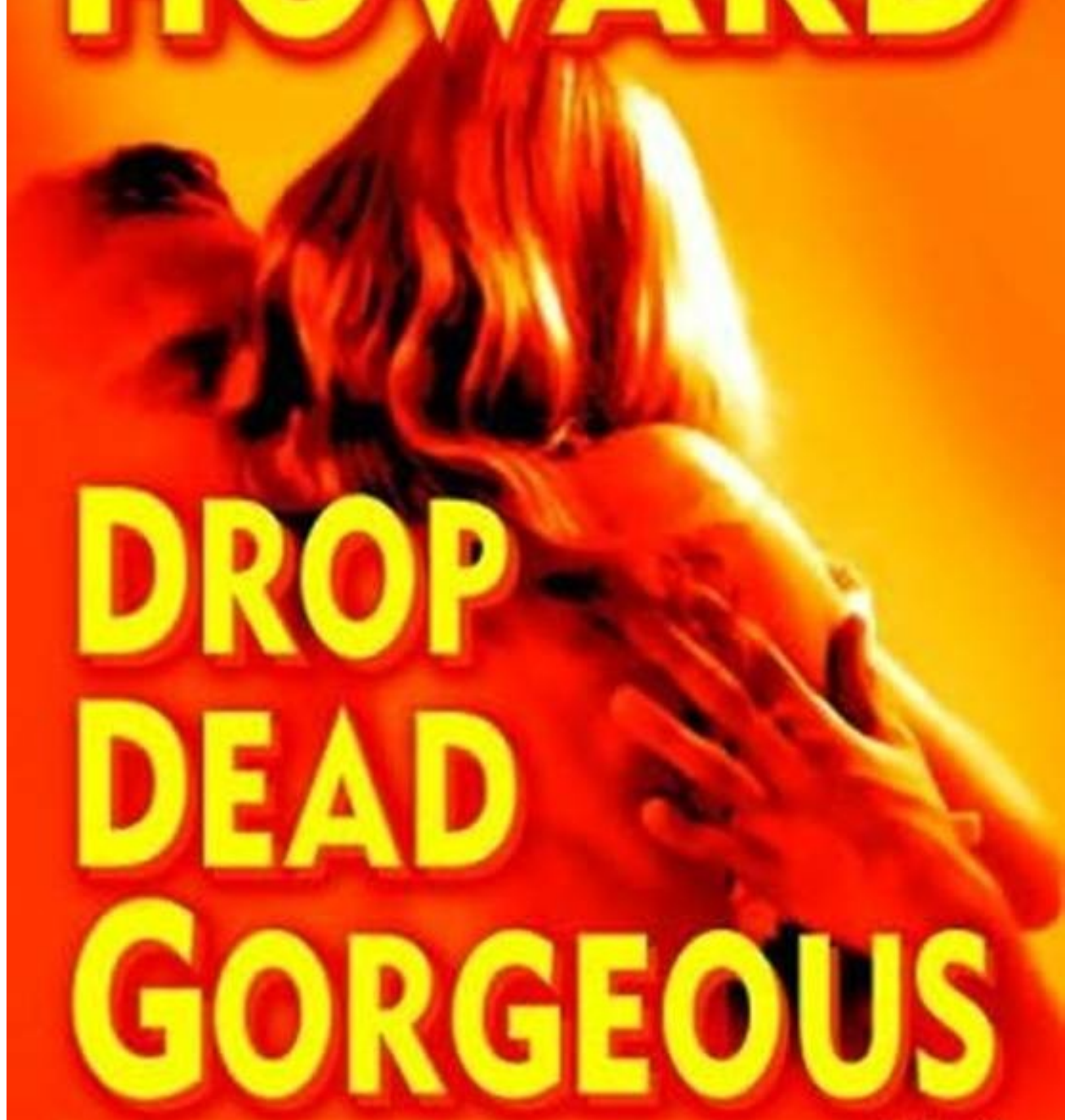
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times bestselling author of *Cover of Night*

LINDA HOWARD



DROP DEAD GORGEOUS

A Novel

Drop Dead Gorgeous

Tarafından

Linda Howard

Birinci Bölüm

Benim adım Blair Mallory ve evlenmeye çalışıyorum ama Kader işbirliği yapmıyor... Kaderden nefret ediyorum, ya siz? O aptal sürtükler her kimse.

Yemek masama oturdum ve takvime baktım, masaya yayılmış çok sayıda programla açık tarihleri kontrol ettim: benim programım, Wyatt'ın programı, annemin ve babamın programları, kız kardeşlerimin programları, Wyatt'ın annesinin programı, Wyatt'ın kız kardeşinin programı, Wyatt'ın kız kardeşinin çocuklarının ve kocalarının programları... asla bitmeyecekti. Noel'in ertesi gününe kadar herkes için iyi bir açık tarih yoktu, ki bu benim düğün günüm olmayacaktı. Noel'den sonraki gün evlenirsek yıldönümlerim sonsuza dek berbat olacaktı, çünkü Wyatt aklına gelen tüm güzel şeyleri bana çoktan vermiş olacaktı. Hayatta olmaz. Kendimi sabote etmiyorum.

Wyatt okuduğu rapordan başını kaldırmadan, "Oflayıp pufluyorsun," diye gözlemledi. Yerel kuvvetlerde teğmen olduğu için bunun bir tür polis raporu olduğunu varsaydım ama sormadım; okumak için o odadan çıkana kadar bekleyecektim, sadece tanıdığım biri hakkında olup olmadığını görmek için. Bazı insanların neler yapabileceğini bilerseniz şaşarsınız, böyle saçmalıklar yapabileceklerini milyon yıl düşünseniz aklınıza getiremeyeceğiniz insanların; Wyatt'la çıkmaya başladığımdan beri, daha doğrusu onun raporlarını okumaya başladığımdan beri gözlerim kesinlikle açılmıştı. Bir polisle çıkmanın faydaları var, özellikle de besin zincirinde oldukça yüksekte olan biriyle. Dedikodu bardağım doldu taşı.

"Şurada oturup kitap okumak yerine tüm bu programlarla uğraşıyor olsaydın sen de oflayıp pufluyor olurdun."

"Çalışıyorum," diye karşılık verdi, gerçekten de bir tür rapor okuduğunu doğruladı; sadece ilginç olmasını ve tuvalete giderken ya da başka bir şey yaparken onu gözetimsiz bırakmasını umuyordum. "Ve önerdiğim şeyi yaparsan programlarla ilgili herhangi bir sorun yaşamazsın."

Bana önerdiği şey Gatlinburg'da, dandik bir düğün şapelinde ve etrafımda hiçbir eşyam olmadan evlenmekti. Düğün şapeliyle başa çıkabilirdim ama daha önce de özel bir etkinlik için valiz hazırlamaya çalıştığımda zor bir ders almıştım: her zaman bir şeyler unutursunuz. Düğün günümü unuttuklarımın yerine yenilerini bulmak için koşuşturarak geçirmek istemiyordum.

"Ya da buradaki adliyede evlenebiliriz," diye belirtti.

Adamın vücudunda romantik bir kemik yok, ki bu aslında sorun değil, çünkü ben de pek romantik değilim ve çok fazla duygusallık sinirlerimi bozardı. Öte yandan, işlerin nasıl yapıldığını biliyorum ve bunu çocuklarımıza kanıtlamak için resimler istedim.

Bu da beni strese sokan bir başka şeydi. Otuz birinci yaş günüm gelip geçmişti ve bu da beni amniyosenteze daha da yaklaştırıyordu.

Her ne çocuk doğuracak olursam olayım, bir parça kendini koruma duygusu ve sağlıklı bir dava korkusu olan herhangi bir kadın doğum uzmanının otomatik olarak amniyo isteyeceği yaşa gelmeden önce doğurmak istiyordum. Karnıma uzun bir iğne saplanmasını istemiyorum. Ya bebeğin gözüne falan batarsa? Ya o uzun enayi omuriliğimi delip geçerse? Hani *Peter Pan*'da timsah bir saat yutmuştur ve timsahın yaklaştığını anlarsınız çünkü tik tak sesleri artar. Benim biyolojik saatim de o lanet timsah gibi tik tak ediyordu. Ya da belki bir timsahtı. Fark etmez. "*Tik tak*" yerine "*Amnio*" diyordu (kelimenin tamamı tik-tak ritmine uymuyordu) ve bu konuda kabuslar görüyordum.

Bir an önce evlenmeliydim ki doğum kontrol haplarımı atabileyim. Ve ben neredeyse çılgılık atacak kadar stresliyken Wyatt orada oturmuş lanet olası raporunu okuyordu. Beni neşelendirmeye bile çalışmıyordu.

Bana raporda ne olduğunu söylerdi, böylece daha sonra tüm ayrıntıları öğrenmek için okumam gerektiğinde daha iyi bir fikrim olurdu - hiç yapmadı. Söz konusu polis işleri olduğunda, her şeyi kendine saklayan pozitif bir domuzdu.

"Bunun asla gerçekleşmeyeceğini, asla evlenemeyeceğimizi düşünmeye başlıyorum," dedim asık suratla, kalemimi masaya fırlatarak.

Yayıldığı rahat pozisyonundan kıpırdamadan bana sert bir bakış attı. "Eğer bu senin için çok fazlaysa, detayları ben hallederim," dedi. Ses tonunda belli belirsiz bir keskinlik varsa, bunun nedeni bitmek bilmeyen gecikmeler ve engeller karşısında sabırsızlanmaya başlamış olmasıydı. Benimle evlenmek istiyordu; benim dairemde yatıya kalma zahmetinden hoşlanmıyordu.

- Onunla değil de hâlâ orada yaşıyor olmam için hiçbir neden görmediğinden bahsetmiyorum bile... Düşünle ilgili ayrıntılara bu şekilde baktığı için benim tüm kızsal işleri halletmemi istiyordu, böylece kendisi de tüm erkeksi işlerle ilgilenebilecekti. "Hafta bitmeden Blair Bloodsworth olacaksın."

"Bugün Çarşamba olduğuna göre, bu-" Durdum, sözleri beynime kazınırken kelimenin tam anlamıyla donup kalmıştım. Hayır. *Hayır!* Böylesine apaçık, böylesine yüzünüze vuran bir şeyi gözden kaçırmış olamazdım. Şehvetten çılgına dönüp doğru düşünemediğim sürece bu mümkün değildi. Mazeret olarak bu bana uyar. Gözden kaçırdığım şeyin nasıl gerçekleştiğine karar vermem bu durumu ortadan kaldırmadı. Kalem elime aldım ve rahatsız edici kelimeleri karaladım, sonra sinapslarımın kısa devre yapmadığından emin olmak için tekrar yazdım.

Öyle bir şansımız yok.

"Olamaz!" Yazdıklarına dehşet içinde baktım ve tabii ki Wyatt'ın dikkatini çektim ki niyetim de buydu. Bu küçük bölümleri planladığımdan değil, ama fırsat kendini gösterdiğinde- ona trajik bir bakış attım ve "Seninle evlenemem" dedim.

Wyatt Bloodsworth, polis teğmeni, alfa erkeği, her yönüyle sert adam ve taptığım adam, eğildi ve yavaşça başını masaya vurdu. "Neden ben?" diye inledi. *Thunk*. "Geçmiş hayatımda yaptığım bir şey yüzünden mi?"

Thunk. "Ne kadar ödemem gerekiyor?" *Thunk*.

Onunla neden evlenemediğimi soracağını düşünürdünüz ama hayır, ukala gibi davranmak zorunda kaldı. Aslında, sanırım ateşe ateşle karşılık vermenin en iyi yolu olduğu teorisine dayanarak beni dramatize etmeye çalışıyordu. Hangisine daha çok içerlediğime karar veremiyordum, benim bir drama kraliçesi olduğumu düşünmesine mi, yoksa benden daha iyi drama yapabileceğini düşünmesine mi? Bunu yapabilecek bir adam yok, boş ver. Bazı yollara girmemeliyim.

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Kollarımı kavuşturmamın göğüslerimi kaldırıp bir araya getirmesi benim suçum değil, Wyatt'ın bir göğüs erkeği -ve bir kış erkeği, bir bacak erkeği

ve herhangi bir

Bu yüzden tekrar vurmak için başını kaldırdığında bakışlarının göğüs dekolteme takılması ve söylemek üzere olduğu şeyi unutması benim suçum değil. Daha yeni duş almıştım ve üzerimde sadece bir bornoz ve külot vardı, bu yüzden bornozun bornozların yaptığı şeyi yapmış olması da makuldü, yani bir şekilde çözülmüştü, bu da göğüs dekoltesinden daha fazlasının görünmesinde benim hatalı olmadığım anlamına geliyordu. Bir meme ucunun normalde berrak düşünen bir adama neler yapabileceğine her zaman hayret etmişimdir - Tanrı'ya şükürler olsun. Hayatın bu gerçekliği için şükretmeyi de asla ihmal etmiyorum. Tanrı'ya tekrar şükürler olsun. Ama Wyatt ortalama bir erkekten daha güçlü bir yapıya sahip, bunu bana genellikle benimle evlenerek söz konusu ortalama erkeğe acıdığını ve böylece beni piyasadan çektiğini söylerken belirtmeyi ihmal etmiyor. Bir şekilde ilişkimizde her zaman üstünlük sağlamaya çalıştığım fikrine kapılmış ki bu da onun ne kadar zeki olduğunu gösteriyor. Kahretsin, haklı olmasından nefret ediyorum.

Göğüs ucuma baktı, yüzü erkeklerin seks yapmak istediklerinde ve bunu elde edeceklerinden emin olduklarında aldıkları o acımasız, odaklanmış bakışa büründü. Sonra bakışları daraldı ve tekrar yüzüme çevirdi. Öncelikle, Wyatt'ın bakışlarının yoğun olabileceğini söylememe izin verin. Gözleri delici olabilen bir tür soluk yeşil. Sanırım bir ya da üç kez bahsettiğim gibi o da bir polis, bu yüzden size o sert polis bakışını yönelttiğinde kendinizi bir tür kısıtılmış hissedebilirsiniz. Ama ben de sert bir yapıya sahibim ve ona elimden geldiğince iyi bir karşılık verdim. Bir saniye sonra neye baktığı hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi kendime baktım ve bakışlarına devam etmeden önce cübbemi geri çektim.

"Bunu bilerek yaptın," diye suçladı.

"Bu bir *bornoz*," diye belirttim. Bariz olanı söylemeyi seviyorum, özellikle de Wyatt'a. Bu onu çıldırtıyor. "Hiç bağlı kalan bir bornoz görmemiştim."

"Yani inkar etmiyorsun."

Bir soruya doğrudan cevap vermediğimde, yönelttiği suçlamayı kabul etmiş olacağım fikrine nereden kapıldığını bilmiyorum. Ancak bu durumda, doğrudan bir inkârda bulunmakta kendimi tamamen haklı hissediyordum, çünkü meme ucu meselesi tesadüftü ve her kadın eline fırsat geçtiğinde bunu değerlendirir. "İnkâr ediyorum," dedim, ses tonumda biraz meydan okuma vardı. "Ben ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum ve senin tek düşündüğün şey seks."

Tabii ki yanıldığımı kanıtlamak zorundaydı ve raporu masanın üzerine fırlattı. "Tamam, hadi şu ciddi konuşmayı yapalım."

"Ben çoktan başladım. Top senin sahadan."

Gözlerinin kısılmasından zihinsel olarak geri adım atmak zorunda kaldığını anlayabiliyordum ama zekiydi; bu sadece birkaç saniyesini aldı. "Tamam, neden benimle evlenmiyorsun? Ama başlamadan önce şunu belirteyim ki evleniyoruz ve sana tarihi belirlemen için bir hafta daha veriyorum yoksa seni kaçırıp Las Vegas'a götürmek zorunda kalırsam bunu benim yöntemimle yaparız."

"Las Vegas mı?" Kekeledim. "*Las Vegas* mı? Yok artık. Britney orada evlendiğinde Las Vegas'ı rezillikler listesinin en başına koydu. Vegas düğünü kavramının içine tüküreyim."

Sanki yine kafasını çarpmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Kimden bahsediyorsun sen? Britney kim?"

"Boş ver, Bay Clueless. Las Vegas'ı düğün yeri olarak aklınızdan tamamen çıkarın."

"Otoyolun ortasında evlensek de umurumda değil," dedi sabırsızlıkla.

"Annenin *bahçesinde* evlenmek istiyorum ama artık bu tartışmalı bir konu çünkü seninle evlenemem. Nokta."

"Geri dönelim ve bunu tekrar deneyelim. Neden olmasın?"

"Çünkü benim adım *Blair Bloodsworth* olacaktı!" Feryat ettim. "Bunu kendin söyledin!" Nasıl bu kadar habersiz olabilirdi?

"Şey... evet," dedi, şaşkın görünüyordu.

Anlamadı. Gerçekten anlamadı. "Bunu yapamam. Çok şirin. Bana Buffy de diyebilirsin." Evet, onun adını almak *zorunda olmadığımı* biliyordum, ama müzakerelere başlarken her zaman yüksekte başlarsın, değil mi, kendine biraz hareket alanı bırakmak için? Pazarlığı ben açıyordum. Bunu bilmesine gerek yoktu.

Hayal kırıklığı zirve *yaptı* ve kükredi, "*Buffy de kim?* Neden bu insanlar hakkında konuşuyorsun?"

Şimdi kafamı masaya vurmak istiyordum. Hiç dergi okumaz mıydı? Televizyonda top oyunları ve haber kanalları dışında bir şey izlemiyor muydu? İki farklı kültürde yaşadığımızı ve sevdiğim futbol maçları dışında asla birlikte televizyon izleyemeyeceğimizi, asla rahat ve arkadaşça bir zaman geçiremeyeceğimizi fark etmek korkutucuydu.

romantik ışıltısının önünde birlikte bir gece geçirirdik. Onu öldürmek zorunda kalacaktım ve jürideki hiçbir kadın da beni mahkum etmek için oy kullanmayacaktı.

Bir anda birlikte yaşamımızın nasıl olması gerektiğini gördüm: Kendi televizyonum olmalıydı, bu da kendi televizyon izleme odam olması gerektiği anlamına geliyordu... bu da Wyatt'ın evinin yeniden modellenmesi ya da en azından yeniden yapılandırılması gerektiği anlamına geliyordu. Bu düşünce beni son derece neşelendirdi, çünkü ona bu haberi nasıl vereceğimi düşünüyordum. Evini ya da en azından temel düzenini gerçekten seviyorum, ancak dekorasyon kesinlikle insan eliyle yapılmış, bu da neredeyse hiç yaşanabilir olmadığı anlamına geliyor. Kendi damgamı vurmam gerekiyordu.

"Buffy'nin kim olduğunu bilmiyor musun?" Fısıldadım, gözlerim dehşetle büyümüştü. Tüm değeriyle oyna.

Sızlanmaya başladı. "*Lütfen*. Sadece neden benimle evlenemeyeceğine karar verdiğini söyle."

İçimi bir huzur kapladı. Yetişkin bir adamın inlemesini duymanın tatmin edici bir yanı var. Wyatt o sesi gerçekten çıkarmadıysa da oldukça yaklaşıp ve bu benim için yeterince iyiydi çünkü inanın bana, o inleyen tiplerden *değil*.

"Çünkü *Blair Bloodsworth* katlanılamayacak kadar sevimli!" Tanrım, B-kelimeleri tarafından kuşatılmışım. "İnsanlar bu ismi duyduklarında, tamam, sarışın bir ahmak olmalı, sakız çıtlatan ve parmağını saçında döndüren insanlardan biri olmalı diye düşünürler. Kimse beni ciddiye almaz!"

Sanki başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Yani tüm bunlar Blair ve Bloodsworth'ün ikisinin de B ile başlaması yüzünden mi?"

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Işık doğuyor." "Bu tam bir saçmalık."

"Ve ampul az önce yandı." Aaargh! Çığ gibi büyüyen B-kelimeleri ne zaman duracak? Bu bana hep olur. Bir şey beni rahatsız etmeye başladığında (aaargh yine!) aliterasyondan kurtulamıyorum.

"Bloodsworth şirin bir isim değil, ilk isim ne olursa olsun," dedi bana kaşlarını çatarak. "İçinde *kan var*, Tanrı aşkına. Kan ve bağırsak gibi. Bu şirin değil."

"Sen ne bilirsin ki? Britney ve Buffy'nin kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Umurumda da değil, çünkü onlarla evlenmiyorum. Seninle evleneceğim. Yakında. Ama sanırım kafamı muayene ettirmem gerekebilir."

Onu tekmelemek istedim. Sanki ben bir mahkemeymişim gibi konuştu, oysa benimle geçinmek gerçekten çok kolay; çalışanlarımdan herhangi

birine sorabilirsiniz. Great Bods adında bir fitness merkezinin sahibiyim ve işletiyorum ve çalışanlarım benim harika olduğumu düşünüyor

Çünkü onlara iyi para ödüyorum ve iyi davranıyorum. Beni öldürmeye çalışan eski kocamın şimdiki karısı dışında anlaşmakta zorlandığım tek kişi Wyatt ve bunun tek nedeni de hala pozisyon kapma yarışında olmamız - Wyatt ve ben yani. Sorun şu ki ikimiz de alfa kişilikleriz, bu yüzden ilişki alanlarımızı belirlememiz gerekiyor.

Tamam, Great Bods'un otoparkında öldürülen psikopat kaltak taklitçi Nicole Goodwin'le de anlaşamıyordum ama o öldü, o yüzden sayılmaz. Bazen psikopat bir sürtük olduğu için onu neredeyse affediyorum, çünkü Wyatt'ı iki yıl aradan sonra hayatıma geri sokan şey onun öldürülmesiydi - *bu* konuda beni başlatmayın - ama sonra öldüğünde bile ne kadar baş belası olduğunu hatırlıyorum ve bu beyin osuruğunu aceleyle atlatıyorum.

"Seni psikiyatristin faturasından kurtarayım," dedim bakışlarımı ona dikerek. "Düğün iptal oldu."

"Düğün başladı. Öyle ya da böyle."

"Hayatıma Blair Bloodsworth olarak devam edemem. Yine de..."

Parmağımı çeneme vurdum ve gece gölgelenen verandama baktım; verandanın ötesindeki Bradford armut ağaçları, küçük arka bahçemi özel bir şeye dönüştüren beyaz ışık dizileriyle aydınlatılmıştı. Çok güzel bir manzaraydı ve Wyatt'ın evine taşındığımda bunu özleyecektim, bu yüzden bunu bir şekilde telafi etmesi gerekiyordu. "Mallory soyadım olarak kalabilir."

"Hayatta olmaz," dedi açıkça.

"Kadınlar her zaman kendi isimlerini taşırlar."

"Diğer kadınların ne yaptığı umurumda değil. Benim adımlı alıyorsun."

"İş dünyasında zaten Blair Mallory olarak tanınıyorum. Ve soyadımı seviyorum."

"Aynı isme sahip olacağız. Nokta."

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Soyadını Mallory olarak değiştirmen çok hoş. Teşekkür ederim. Bu çok mükemmel bir çözüm ve bunu ancak erkekliğine gerçekten güvenen bir adam yapabilir."

"*Blair*." Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi, düz kara kaşları burnunun üzerinde bir V şeklinde birleşti. Boyu bir metre iki santim, yani birinin üzerinde yükseldiğinde bunu doğru yapıyor.

Boyumdan büyük işlere kalkışmamak için ben de ayağa kalktım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Tamam, boylarımız arasında hâlâ on santimlik bir fark vardı ama parmak uçlarıma basarak çenemi yukarı kaldırdım ve neredeyse burun buruna geldik. "Sen *kendi* adını korurken benim adımlı değiştirmemi beklemen *arkaik*."

Gözleri kısık, çenesi gergin, dudakları ince sert bir çizgi halindeydi ve kelimeleri kurşun gibi tükürürken zar zor hareket ediyordu. "Hayvanlar aleminde, erkek kendi bölgesini üzerine işeyerek işaretler. Senden tek istediğim soyadını benimkiyle değiştirmen. *Al. Senin. Seç.*"

Saçlarım diken diken oldu, ki bu gerçekten aptalca bir ifade, çünkü başka nasıl diken diken olabilir ki? Sanki ortada durabilirmiş gibi. "Sakın üzerime işlemeye kalkma!" Öfkeyle çılgılık attım. Wyatt düğmelerime herkesten daha hızlı basabiliyor, sanırım bu da işleri eşit tutuyor, ama bu yüzden zihinsel imgenin oturması ve çılgılığımın aniden kahkahaya dönüşmesi birkaç saniye sürdü.

O kadar kızgın ve sinirliydi ki bir saniye daha beklemesi gerekti ama homurdanırken bakışları bornozumun tamamen açıldığı yere kaydı ve bana doğru uzanırken ifadesi değişti. "Zahmet etme," diye homurdandı ben kemeri bağlamak için uzanırken.

Wyatt ile seks fırtınalı olma eğilimindedir. Kıçımızda kimya var, ya da kimya nereden geliyorsa. Bundan çok hoşlanıyorum, çünkü bu bir ya da iki orgazma hemen hemen güvenebileceğim anlamına geliyor, ama aynı zamanda birkaç aydır nişanlı olmamıza rağmen aciliyetin çok fazla azalmadığı ve nerede olursak olalım beni indireceği anlamına geliyor, tabii ki halka açık olmadığımız sürece.

Önüne çıkmadığı için bornozumu çıkarmadı, sadece külotumu çıkardı. Bornoz kıçımın halı yanığı olmasını engelledi çünkü beni yemek odasının zeminine yatırdı, bacaklarımı ayırdı ve aralarındaki pozisyona geçti. Ağırlığını üzerime verirken yeşil gözleri şehvet, sahiplenme, zafer ve başka adlandırılmayan erkek şeyleriyle parlıyordu.

"Blair Bloodsworth," dedi sert bir ses tonuyla, penisini yerleştirmek için uzanırken. "Pazarlık yok."

İçime girerken nefesimi tuttum, kalın ve sertti ve o kadar heyecan vericiydi ki zorlukla dayanabildim. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve bacaklarımı kalçalarına geçirdim, kalp atışlarım teklese ve gözlerim kapansa da onu sabit tutmaya çalıştım.

Sol elini dizime doladı ve bacağıma daha geniş bir şekilde iterek daha derine, sonuna kadar girmesine izin verdi. Ürperdi, kendi nefesi de sert ve hırıltılıydı. Sevişmemiz yüzünden ne kadar sarsılmış olursam olayım, o da benimle birlikteydi.

"Pekâlâ," diye soluk soluğa kaldım, aklımın son kırıntılarıyla. "Ama bana borçlusun! Hayatımızın geri kalanı için bana borçlusun." Pazarlık yokmuş, kıcımin kenarı; ne yaptığımızı sanıyordu ki? Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, boynumu öpmek için başını eğerken bana doğru sallandı ve kelimenin tam anlamıyla yıldızları gördüm. Yirmi dakika sonra başını kaldırıp yüzümdeki bir tutam saçı düzelttiğinde ikimiz de terli, yorgun ve çok mutluyduk. "Bir ay," dedi. "Bugünden itibaren sana tam bir ay veriyorum. O zamana kadar ya evleniriz ya da nerede olduğuna ya da kimin orada olabileceğine bakmaksızın benim yöntemimle yaparız. Anladın mı?" Hah. Bir meydan okuma duyduğumda anlarım. Şaka yapmadığını da biliyorum. İşleri hızlandırmam gerekiyordu.

İkinci Bölüm

Ertesi sabah ilk iş annemi aradım. "Wyatt'la bir tartışmayı kaybettik ve bu ay içinde evleniyoruz."

"Blair Elizabeth. Bu nasıl oldu?" diye sordu şaşkın bir duraksamadan sonra ve ifademin ilk kısmını sorduğunu biliyordum.

"Stratejik savaş," dedim. "Aptallığıma verin ama dün gece adımın Blair Bloodsworth olacağını fark ettim, bu yüzden ona adımın Mallory olarak kalacağını söyledim ve o da tavana vurdu ve sonuçta ya beni kendi bölgesi olarak işaretlemek için üzerime işeyecek ya da ben onun adını alacağım."

"Yani şimdi sana borçlu" diyecek kadar uzun süre gülmeyi bıraktı, sonra tekrar yenik düştü. Annemi seviyorum; ona hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Beni hemen anlıyor, belki de birbirimize çok benzediğimiz için. Wyatt'ın inatçılığını ve zihninin sapkınlığını, ayrıca sahiplenme gibi diğer bazı karakteristik özelliklerini bildiğimden, dün geceki tartışmamızın sonucu ben ayrılmak istemediğim sürece asla şüphe götürmezdi. Bu yüzden mümkün olan en iyi şartları elde etmek için manevra yaptım. Bana *borçluydu*. Sonsuz borç iyiydi.

"Ama... bana bir ultimatom verdi. Ya bir ay içinde evleniriz ya da onun şartlarına göre evleniriz."

"Peki bu şartlar ne olacak?"

"Eğer şanslıysam, bir adliye düğünü. Olmazsa, Las Vegas."

"Britney'den sonra olmaz. Bu çok bayağı."

Gördün mü? Sanki onun klonu gibiyim.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama o bunu bir meydan okuma haline getirdi.

Planlarımı yüksek vitesle geçirmeliyim."

"Önce planlarınız *olmalı*. 'Evlenmek' tam olarak bir plan değil. Bu bir sonuçtur."

"Biliyorum. Herkesin programına saygılı olmaya çalışıyordum ama bu mümkün değil. Bugünden itibaren yirmi dokuz gün sonra - bu meydan okuma dün gece resmen başladığına göre - evleniyoruz ve insanlar ya planladıkları her şeyi yeniden planlayabilirler ya da kaçırlar."

"Neden otuz değil de yirmi dokuz? Ya da otuz bir?"

"İçinde otuz gün olan dört ay olduğu için, bunun yasal bir ay oluşturduğunu savunacak."

"Şubat'ta yirmi sekiz var."

"Ya da yirmi dokuz. Karar veremiyor, bu yüzden sayılmıyor."

"Anladım. Tamam, bugünden itibaren yirmi dokuz gün. Bu da otuzuncu gün evleneceğiniz anlamına geliyor. Bunu sayacak mı?"

"Bana tam otuz gün vermek zorunda, yani evet." Bir gece önce kullandığım defteri ve kalemi aldım ve kalemleri yazmaya başladım. "Gelinlik, çiçekler, pasta, süslemeler, davetiyeler. Görevli yok. Erkek için smokin yok, sadece takım elbise. Bu yapılabilir." Bir düğünün unutulmaz olması için gösterişli olması gerekmiyordu. Süs olmadan da yapabilirdim ama güzel olmadan yapmayı reddediyordum. Başlangıçta kendim için bir refakatçi, onun için de bir sağdıç düşünmüştüm ama yapabildiğim kadarını azaltıyordum.

"Pasta sorun olacak. Diğer içecekler her yerden alınabilir ama pasta..."

"Biliyorum," dedim. İkimiz de derin nefesler aldık. Düğün pastası bir sanat eseridir. *Zaman* alır. Ve iyi düğün pastası yapan insanlar genellikle aylar öncesinden dolu olurlar.

"Pastayla ben ilgilenirim," dedi annem. "İyilik isteyeceğim. Sally'yi de işe alacağım. Jazz'ı aklından çıkarmak için dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var."

Bu üzücü bir konuydu. Sally ve Jazz Arledge sorunlarını çözemezlerse otuz beş yıllık evliliklerinin sona ermesinin eşiğindeydiler. Sally annemin en iyi arkadaşıydı, bu yüzden her ne kadar Jazz için üzülsük de onun tarafını tutuyorduk, çünkü Jazz'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Sally arabayla Jazz'a çarpmaya ve belki de bacaklarını kırmaya çalışmıştı ve gerçekten de bunu yapmasına izin vermeliydi.

Çünkü o zaman terazinin kefelerinin dengelendiğini hissedecek ve paha biçilmez antika yatak odası mobilyalarından kurtulduğu için onu affedecekti, ama sanırım hayatta kalma içgüdüğü ona çelme taktı ve yoldan atladı ve Sally onun yerine eve çarptı, hava yastığı açıldı ve burnu kırıldı, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Jazz'ın başı büyük dertteydi.

Anneme "Bugün ben açıyorum, Lynn de kapatıyor" dedim - Lynn Hill Great Bods'taki müdür yardımcım - "ve bu akşam alışverişe gidiyorum".

"Ağır bir alışveriş. Önerin var mı?"

Birkaç dükkanın adını verdi ve telefonu kapattık. Gün boyunca birkaç kez daha konuşacağımızı tahmin ediyordum, çünkü beni güçlerini nasıl bir araya getirdiği konusunda bilgilendiriyordu. Kız kardeşlerim Siana ve Jenni'nin göreve çağrılacağı kesindi.

İlk hedefim basitti: bir an önce bir gelinlik bulmak, böylece gerekirse tadilat için zamanım olacaktı. Masalsı bir gelinlikten bahsetmiyorum; ilk evlendiğimde zaten bunlardan birine sahiptim ve işe yaramadı: peri masalı yoktu. Bu sefer istediğim şey, beni bir milyon dolar gibi gösterecek ve Wyatt'ın şehvetten neredeyse kör olmasını sağlayacak basit ve klasik bir şeydi. Zaten birlikte yatıyor olmamız unutulmaz bir düğün gecesinden vazgeçmem için bir neden değildi, değil mi?

Onu önümüzdeki bir ay boyunca kendimden uzak tutmanın bir yolu olmalıydı, şehvetten kör olduğundan emin olmak için. Şimdiye kadar Wyatt söz konusu olduğunda onu uzak tutma konusunda pek iyi değildim. Benim az sayıdaki acınası savunmamın üstesinden gelmenin bir yolunu buluyordu, çünkü *ona* karşı şehvetten kör oluyordum.

Bu süre boyunca annesiyle yaşamak zorunda kalabileceğimi düşündüm.

Bu onun cinsel beklentilerine ket vururdu - gerçi beni kaçırıp inine götürebilir ve keyifli bir gece geçirmemi sağlayabilirdi. Tanrım, bu adamı seviyorum.

Eğer o seks yapamıyorsa, ben de yapamam diye düşündüm. Onsuz bir ay geçirmek... belki beni birden fazla kez kaçırmasını sağlayabilirdim.

Gördün mü? Gerçekten acınacak haldeyim, bu gerçeği birden fazla kez kendi lehine kullandı. Oh, adamım, önümüzdeki birkaç hafta *eğlenceli* görünüyordu.

Wyatt o öğleden sonra erkenden cep telefonumu aradı. Yoğun bir antrenmanın ortasındaydım - çünkü Great Bods'un sahibiyim, formumu korumak zorundayım yoksa insanlar buranın harika bir yer olmadığını düşünecekler - ama aramayı cevaplamak için durdum. Arayanın Wyatt olduğunu bildiğimden değil, çünkü numarasını Arayan Kimliği penceresinde görene kadar bilmiyordum; o sabah başlayan tüm hareketlilikle birlikte annem de arıyor olabilirdi.

"Sanırım bir kez olsun buradan zamanında çıkabilirim," dedi. "Akşam yemeği için dışarı çıkmak ister misin?"

Ofisime girip kapıyı kapatırken, "Gelemem, alışverişe gitmem gerek," dedim.

Alışverişe karşı bir erkeğin normal saygısı vardı, yani hiç saygısı yoktu.

"Bunu sonra da yapabilirsin, değil mi?"

"Hayır, çünkü sonrası yok."

Sessizlik çöktü, çünkü ne zaman böyle bir açıklama yapsam duraksıyor, sanki gizli anlamlar ya da tuzaklar arıyor. Bana ve yöntemlerime gösterdiği ilgi iç açıcı.

Sonunda, "Madem sonumuz yakın, neden alışveriş yapmaya zahmet edelim ki?" dedi.

O görmese de gözlerimi devirdim. Affedersiniz, sonunuz yaklaştıysa, alışveriş yapmaktan başka ne yapardınız? Gözünüze kestirdiğiniz ama nerede giyeceğinizi bilmediğiniz için almadığınız ve zaten çok pahalı olan o güzel ayakkabılar var ya? Git al onları, tatlım. Sona yaklaşırken kredi kartı faturası için endişelenmene gerek yok. Belki gerçekten yanınızda götüremezsiniz, ama bu riski almak ister misiniz? Ya *götürebilirseniz* ve bunu çok geç öğrenirseniz? Orada, gerçekten istediğiniz ama stoklamakta fayda görmediğiniz için alamadığınız onca şeyden yoksun kalacaksınız. Düşüncelerimi sonsuzluktan uzaklaştırıp Wyatt'a geri döndüm. "Dünyanın sonu geldi demedim. Bu tamamen sen ve senin değerli son tarihinle ilgili." "Ah. Anladım. Benim son teslim tarihim." Son teslim tarihi konusunda kendinden çok memnun görünüyordu; tam olarak istediği şeyi başarmıştı, yani beni harekete geçirerek diğer herkesin çakışan programlarının üstesinden gelmemi sağlayacaktı. Onu, söylediklerinde ciddi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum, aksi takdirde harekete geçirme taktikleri işe yaramazdı. "Senin teslim tarihin yüzünden," diye tatlı tatlı devam ettim, "muhtemelen önümüzdeki bir ay boyunca yemek yemeye bile vaktim olmayacak. Bu *gece bir* gelinlik bulmalıyım ki tadilat için yeterli zamanım olsun.

Siyah bir takım elbiseniz var, değil mi?"

"Tabii ki var."

"O zaman düğünde bunu giyeceksin, tabii paçaları yıpranmamışsa, bu durumda sen de alışverişe çıksan iyi olur, çünkü düğünümüzde yıpranmış paça giyersen hiçbirimiz seni affetmeyiz ve yemin ederim hayatını zindan ederim."

"Eğer denersen seni her zaman boşayabilirim." Ses tonunda tembel bir eğlence vardı şimdi. Yeşil gözlerinin parladığını hayal edebiliyordum.

"Her zaman benden boşanmaya *çalışabilirsin*, çünkü bununla dişe diş mücadele ederim ve seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalarım. Siana da peşini bırakmaz. Annem de tüm kız kardeşlerini peşine takar." Siana bir avukat ve bu onu biraz duraksatmış olabilir ama sürekli avukatlarla birlikte olduğu için onun için önemli değil. Öte yandan, anneme karşı gerçek bir korkuya dayanan sağlıklı bir saygısı var. Bütün kız kardeşlerini onun peşine *takardı*.

"Yani bu işe ömür boyu mu devam edeceksin?"

"Emin ol öyleyim." Bir süre bekledim ve ekledim, "Senin hayatın, her neyse." Ona düşünmesi için yiyecek vermek istediğim bir şeye gülmesi gerçekten sinir bozucuydu.

"Şu manşetleri kontrol edeyim," dedi. "Ne renk gömlek?"

Tamam, ne de olsa not alıyordu. "Beyaz ya da gri. Sana haber veririm."

Damadın dikkati gelinden uzaklaştırmasına inanmıyordum. Evet, biliyorum bu onun da düğünü olacaktı ama onun tek derdi bunu yasal hale getirmektir, böylece sonunda onunla aynı çatı altında yaşamaya ve çocuklarına sahip olmaya razı olacaktım, gerçi çocuk kısmının onun en acil endişesi olmadığından oldukça eminim.

"Bana kolaylık sağla. Zaten beyaz gömleklerim var."

"*Senin* için kolaylaştırmak mı? Aptal teslim tarihine bana yaptıklarından sonra mı?"

"Bu gece alışveriş yapmak zorunda kalmak dışında, sana tam olarak ne yaptım?" "Davetiyelerin kendi kendilerine sipariş verdiklerini mi sanıyorsunuz? Ya da kendi kendine gönderildiğini? Ya da içeceklerin sihirli bir şekilde ortaya çıktığını mı?"

"O zaman bir catering firması tut."

"Yapamam," dedim öncekinden daha da tatlı bir sesle. "Catering firmaları aylar öncesinden doluyor. Benim o kadar vaktim yok. Düğün pastası için de aynı şey geçerli. Anında düğün pastası yapabilecek birini bulmam lazım."

"Fırından bir tane al."

Cep telefonunu kulağımdan çektim ve beni bir şekilde bir uzaylıya bağlayıp bağlamadığını merak ederek ona baktım. Telefonu tekrar kulağıma götürerek sordum.

İlk düğününüz için bir şey yaptınız mı?"

"Geldim ve bana söylenen yerde durdum."

"Bu sefer bundan daha fazlasını yapman gerekecek. Çiçeklerden sen sorumlusun. Annen sana yardım etsin. Seni seviyorum, şimdi gitmeliyim. Güle güle."

"Hey!" Aramayı sonlandırırken onun bağırdığını duydum.

Öğleden sonra kendimi onun paniğini hayal ederek eğlendirdim. Akıllı biri olsaydı hemen annesini arardı ama çok akıllı bir adam olsa da her şeyden önce bir *Erkek*, *bu* yüzden bunun yerine evli olan çavuşlara ve dedektiflere düğünleriyle ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadıklarını ve eğer hatırlıyorlarsa ne tür çiçeklerden bahsettiğini sorabileceğini düşündüm. Günün sonunda söz konusu çiçeklerin toprak saksılara dikilen türden olmadığını anlayacaktı. Belki de gelin buketimden bahsettiğini düşünecekti, ki bahsetmiyordum - onu ne kadar seversem seveyim, bunu bir erkeğe bırakmam mümkün değildi. Yarın bir ara çocuklardan biri üzerinde bir şeyler, belki de güller olan bir tür kemer hatırlayacaktı ve yarın bir ara Wyatt da yarın gece boş olmadığımı öğrenecek ve korkunç gerçek yüzüne vuracaktı: seks hayatı önümüzdeki bir ay boyunca mahvolacaktı, hem de kendi yüzünden.

Bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum, ya siz?

Çiçek gibi önemli bir şeyi tamamen şansa bıraktığımdan değil. O kadar havalı bir kadın ki, kayınvalidem olduğu için şansıma inanmakta güçlük çekiyorum ve annesini arayıp detayları anlattım.

"Onu zıplatmaya devam edeceğim," diye söz verdi. "Her türlü acil durum ve gecikme olacak ama merak etme, her şeyin istediğin gibi olmasını sağlayacağım." Bunu hallettikten sonra antrenmanımı bitirdim, duş aldım ve saçlarımı kuruttum, hızlıca rimel ve ruj sürdüm ve kıyafetlerimi değiştirdim. Lynn her zamanki gibi her şeyi kontrol altında tutuyordu, bu yüzden normalden daha erken çıktım ve iki alışveriş merkezimizden daha iyisine gittim. Şehrin dört bir yanına dağılmış birkaç resmi giyim mağazası vardı ama istediğimi alışveriş merkezindeki üst düzey mağazalardan birinde bulabilirdim. Resmi giyim mağazaları tadilat işlerini çok uzun sürüyordu. Alışveriş merkezinde bir park yeri ve geniş bir açık otopark vardı. Elbette herkes park yerine park etmeye çalışırdı, bu da genellikle dışarıdaki park yerlerinin boş kalmasına neden olurdu. Üstü açık küçük siyah Mercedes'imle enerjik bir kedi gibi virajları alarak etrafta dolaştım ve mağazalardan birinin hemen dışındaki en iyi yerlerden birini buldum. I

yol tutuşuna biraz gülümseyerek alana girdi. Hiçbir şey Mercedes gibi sürülmez.

Mağazaya girerken adımlarımı biraz hızlı atıyordum. Beni harekete geçirecek bir meydan okuma gibisi yoktur, ayrıca kıyafet denemeyi içeren bir görevim vardı. Bazen tüm gezegenler aynı hizada oluyor ve bu küçük bonuslar ortaya çıkıyor. Beni mutlu ediyor. İlk mağazada istediğim şey olmadığına çok da üzülmedim, çünkü uzun bir aramaya hazırlanmıştım. Tam da hayal ettiğim gibi, saatlerce giyebileceğim iki inç topuklu, askılı ve rahat bir çift ayakkabı buldum. Hepsinden iyisi, altın payetler ve kristallerle ışıldıyordu. Biraz pırıltılı bir ayakkabıyı severim, ayrıca düğünde giyeceğim ayakkabıya gerçekten ihtiyacım vardı, böylece bulmayı başardığımda elbisenin paça kıvrırma gerektirip gerektirmeyeceğini bilebilirdim. Soluk şampanya rengine bir gelinlik arıyordum. Beyaz, hatta kırık beyaz veya krem bile değil, çünkü gerçekçi olalım, değil mi? Beyaz hala geleneksel bir mesaj taşıyor ve bu da ikinci bir evlilikte gerçekten aptalca görünüyor. Ayrıca, şampanya bana çok yakışıyor ve bütün amacım Wyatt'ı şehvetten kör etmek olduğu için...

Üniversitede denedim. Sadece yemek alanında akşam yemeği için hızlıca bir salata yemek için durarak alışveriş yaptım. Yol boyunca harika iç çamaşırı takımları, mutlaka sahip olmam gereken küpeler, bir çift ayakkabı daha buldum - bu kez öldürücü siyah topuklu ayakkabılar - tam oturan harika bir kalem etek ve hatta birkaç Noel hediyesi çünkü bu yılki hediye alışverişim Wyatt'ın ailesi de eklendiğinde eskisinin iki katı olacaktı, bu yüzden erken başlamam gerekiyordu.

Şampanya rengi bir elbise bulamadım.

Saat dokuz gibi, bu gecelik pes ettim. Yarın bağımsız resmi giyim mağazalarını dolaşmaya başlamam gerekecekti ve lisedeki balo günlerimden bu yana değişmedilerse -tamam, yani kabaca on beş yıl geçti ve değişim mümkündü- beğendiğim bir gelinlik bulsam bile muhtemelen o kadar çok kişi tarafından denenmiş olacaktı ki yenisinin sipariş edilmesi gerekecekti, bu da zaman alacaktı ve benim sahip olmadığım şey zamandı. Alışveriş merkezinden çıkarken, düşüncelerim yarışıyordu. Bir terzi. Bir terziye ihtiyacım vardı. Bir kez daha hazır bir elbise bulmaya çalışacaktım, ki bu en kolay çözüm olacaktı, ama yarın akşam bir şey bulamazsam, ikinci planımı uygulayacaktım, yani malzemeyi satın alacak ve elbiseyi diktirecektim. Bu daha fazla zaman alacaktı ama yapılabilirdi.

Etrafıma dikkat etmediğimi itiraf etmeliyim. Aklımda önemli şeyler vardı. Mağazadan çıkarken otoparkta fazla araba kalmadığını fark ettim, ancak mağazaya yakın park etmişim, ışık iyiydi, arabamın etrafında şüpheli bir yabancı yoktu, diğer insanlar aynı anda çıkıyordu, vb.

Cebimden arabamın anahtarını çıkarabilmek için paketlerimi karıştırdım ve kaldırımdan inerken uzaktan kumandanın kilit açma düğmesine bastım. Engelli alanına bir minibüs park etmişti, tabii ki bu sıradaki ilk alandı ve ben de ikinci alana park etmişim. Güzel küçük arabam hoş geldin dercesine ışıklarını yaktı.

Hızlanan bir arabanın yumuşak sesini duydum ve kaldırımdan birkaç metre ötede durdum; hızlı bir bakışla karşıdan gelen arabanın önüne geçmek için yeterli zamanım olduğuna karar verdim ve asfalt yürüyüşüme devam ettim. Her şey normal görünüyordu. Araba yaklaşırken pek dikkat etmedim; sol elim taşıdığım plastik torbaların ağırlığı yüzünden ağrımaya başlamıştı ve tutuşumu düzelttim. Yine de bir şey -arabanın sesinin çok yaklaştığını söyleyen bir içgüdü fısıltısı- araba sanki şoför gaz pedalına basmış gibi üzerime doğru gelirken kafamı kaldırmama neden oldu.

Araba devasa görünüyordu, üzerime doğru geliyordu. Farlar gözlerimin içine doğru parlıyor, beni kör ediyordu; direksiyonun arkasındaki karanlık form hakkında sadece belli belirsiz bir izlenimim vardı ve bu da sadece otoparktaki ışıklardan kaynaklanıyordu. Arabanın etrafımda dönmesi için bolca yer vardı ama dönmedi. Yoldan çekilmek için bir adım attım ve bunu takip eden bir saniye içinde yemin ederim ki sürücü de yönünü değiştirdi ve beni hedef aldı.

Panik beynimde patladı. Tek düşünebildiğim - ve bu tam olarak şekillenmiş, tutarlı bir düşünce değildi, sadece bir "*Ohmigod!*" türünden bir farkındalıktı - araba bana çarparsa, onunla minibüs arasında ezileceğimdi.

Güle güle, düşün. *Bana da güle güle.*

Atladım. Aslında, daldım. Ve size söyleyeyim, dünya çapında bir çabaydı. Bacaklarınıza biraz yay koymak için lapaya dönüşmek üzere olduğunuzu düşünmek gibisi yoktur. Üniversitede amigoluk yaparken bile bu kadar mesafe alamazdım.

Araba o kadar yakından kükreyerek geçti ki egzozunun sıcaklığını hissettim; o sırada hala havadaydım, çarpmaya bu kadar yaklaştım. Lastiklerin gıcırdadığını duydum, sonra minibüsün arkasındaki asfalta çarptım ve ışıklar söndü.

Üçüncü Bölüm

Bilincimi kaybetmedim ya da en azından tamamen kaybetmedim. Dünya karanlık, yuvarlanan bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Asfaltta savrulup yuvarlanırken hissettiğim keskin ve yakıcı duyguyu hatırlıyorum. Umutsuzca paketlerime tutunmaya çalışırken "*Ayakkabılarım!*" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kulaklarımın çınladığını ve ağzıma aniden sıcak bir kan tadı geldiğini hatırlıyorum. Ve içime çarpan şok dalgası gibi bir acı hissettiğimi hatırlıyorum.

Sonra hareket durdu ve gece bastırılmış olmasına rağmen hala sıcak olan asfaltın üzerinde, nerede olduğumdan ya da ne olduğundan tam olarak emin olmadan yattım. Sesler duyabiliyordum ama ne olduklarını ya da nereden geldiklerini anlayamıyordum. Tek yapmak istediğim orada yatmak ve bedenimin yaralanmış olmaktan duyduğu öfkeyi kontrol altına almaya çalışmaktı. Yaralanmışımdım. Başım, kalp atışlarımla eş zamanlı olarak mide bulandırıcı bir zonklama, zonklama, zonklama ile çarpıyordu. Önce sıcak, sonra soğuk hissediyordum ve kusmak istiyordum. Keskin ağrıları, yanmaları, zonklamaları ve bıçak darbelerini hissedebiliyordum; sadece tüm hisleri izole edip anlamlandıramıyor, yerlerini veya şiddetlerini belirleyemiyor ya da onlar hakkında bir şey yapamıyordum.

En azından ölmemiştım. Bu da bir artıydı.

Sonra çok net bir düşünce beynimi yaktı: "*O kaltak beni ezmeye çalıştı!*"

İkinci düşüncem, "*Kahretsin, yine mi!*" oldu.

Hatta kelimeleri yüksek sesle söyledim ve kendi sesimin tınısı beni irkiltti, bir nevi bedenime geri döndürdü, ki bu arada olmak için mutlu bir yer değildi. Neredeyse o bağlantısız duruma geri dönmek istiyordum, ancak sürücünün geri dönüp bana bir kez daha çarpacağından korkuyordum ve eğer orada öylece uzanırsam yol kurbanı olurum. Gerçekten.

Paniğe kapılmış bir adrenalin patlamasıyla ayağa kalktım ve aceleyle etrafıma bakındım. Bu şimdiye kadar yaptığım en akıllıca hareket değildi. Belki de öyleydi, çünkü kaldırımda yağlı bir pisliğe dönüşmek üzere olmadığımın emin olmalıydım, ama vücudum hemen isyan etti: başım büyük bir zonklama yaptı, midem şişti, gözlerim kafamın içinde yuvarlandı ve asfalta geri yığıldım.

Bu sefer kendimi orada öylece bıraktım, çünkü gözbebeklerimin yuvarlanması tuhaftı. Her an biri yardımına koşabilirdi.

Açıkçası, insanların beni öldürmeye çalışmasından çok sıkılmıştım. Neden bahsettiğimi bilmiyorsanız önceki kitabımı okuyun. Vuruldum (eski kocamın şimdiki karısı tarafından); fren borum kesildi (eski kocam tarafından), bu da çok arabalı bir kazaya neden oldu; ve şimdi de bu. Acıdan bıkmıştım. Bunun programımla oynamasından bıkmıştım. En iyi halimle görünmemekten bıkmıştım.

Kaldırım yanağımın altında pürüzlüydü. Vücudumun her yerindeki sinir uçlarından gelen çeşitli acı çılgınlıklarından, asfaltta büyük miktarda deri bırakmış olmam gerektiğini düşündüm. Neyse ki uzun pantolon giymiştim, ama gerçekten de sadece deri derinizi korur, bu yüzden pantolonun pek yardımcı olmadığından şüphelendim. Yol isiliği çok çirkin bir şey. Endişelenmeye başladım; düğünde nasıl görünecektim? Dört hafta iyileşmek için yeterli bir süre miydi, yoksa iğrenç olan ve gelinliğime bulaşacak ağır bir vücut makyajına yatırım yapmam mı gerekecekti? Belki de hayal ettiğim kolsuz, seksi ipek sütun gitmeli ve onun yerine burka veya çadır gibi daha kapalı bir şey giymeliydim - ikisi arasında pek fark yok. Tanrı aşkına, biri *neredeydi*? Tüm o insanlar gece yarısına kadar lanet olası alışveriş merkezinde mi kalacaklardı? Biri beni görüp yardıma gelmeden önce orada ne kadar yatmam gerekecekti? Neredeyse paramparça olacaktım! Burada biraz ilgiye, küçük bir şeye ihtiyacım vardı.

Çok sinirlenmeye başlamıştım. Merhaba... otoparkta bir ceset yatıyor ve kimse fark etmiyor mu? Evet, geceydi ama otopark o kocaman buharlı ışıklarla aydınlatılmıştı ve ben iki arabanın arasında falan yatmıyordum. Ben... Gözlerimi açtım ve yönümü bulmaya çalıştım.

Görüşüm bulanıktı; tek görebildiğim siyah gölgeler ve ışık parçalarıydı ve bunlar birlikte yüzüyor ve koşuyordu. Otomatik olarak gözlerimi ovuşturmaya çalıştım, ancak kollarımın, ikisinin de itaat etmek istemediğini fark ettim. Hareket ediyorlardı ama isteksizce ve pek de iyi değillerdi - kesinlikle parmaklarımı gözlerime doğru savuracak kadar iyi değillerdi; kendimi kör edebilirdim ve bu yaralanmaya hakaret eklemek olmaz mıydı? Tamam, tam olarak nerede olduğumu göremiyordum. Yine de alışveriş merkezine en yakın sıranın sonunda, *birinin* beni fark edebileceği bir yerde yatıyor olmalıydım.

Sonunda.

Belli belirsiz bir yerde bir arabanın çalıştığını duydum. Üzerimden geçecek bir araba olmadığı sürece sorun yoktu, ama bu durumda sürücünün söz konusu arabaya ulaşmak için bedenimin üzerinden geçmesi gerekeceğini düşündüm, bu yüzden bu senaryo

Muhtemelen. Öte yandan, o kadar acele ettiğim zamanlar oldu ki, bir cesedin üzerine basmış olsaydım, *bunu daha sonra hallederim diye* düşünebilirdim.

Endişelenecek başka bir şey daha vardı: benim gibi biri tarafından arkadan çarpılmak. Birinin park yerinin ortasında kimsenin farkına varmadan ne kadar süre yatabileceğine dair bir kayıt var mıydı? Ya üzerime karıncalar falan sürünürse? Kanamam vardı. Muhtemelen her türden küçük yaratık, ziyafet çekmek için son hızla bana doğru sürünüyordu.

Bu düşünce o kadar iğrençti ki, eğer başım bu kadar ağrımıyor olsaydı, muhtemelen yerimden fırlardım. Hayır, böcekleri sevmem. Onlardan korkmuyorum ama iğrenç ve iğrenç olduklarını düşünüyorum ve yakınımnda olmalarını istemiyorum.

Düşündüm de, otoparkın kendisi de pis ve iğrençti. Görgüsüz, seviyesiz insanlar kaldırımlara tükürüyor, bazen de tükürmekten fazlasını yapıyorlardı. Her türlü pislik kaldırımlara düşüyordu, buna pislik de dahildi.

Tanrım, aşırı dozda uyuşturucudan ölmeden önce kalkmam gerekiyordu. Kimse yardımına gelmiyordu, en azından benim zaman çizelgeme göre, ki bu da hemen hemen *ŞİMDİ* demektir. Bunu kendim yapmak zorundaydım. Çantamı bulmalı, cep telefonumu çıkarmalıydım - umarım o lanet şey hâlâ çalışıyordur, pili falan bitmemiştir, çünkü pil bulmak ve değiştirmek şu anda beni aşıyordu - ve 911'i aramalıydım. Ayrıca vücudumun büyük bir kısmını kötü kaldırımdan kurtarmak için oturmam gerekiyordu, yoksa zihinsel durumum kısa süre içinde fiziksel durumumla eşleşecekti.

Üç kadar saydığımda oturacağımı düşündüm. *Bir. İki. Üç.* Hiçbir şey olmadı. Zihnim ne yapmak istediğimi biliyordu ama bedenim uh-uh diyordu. Oturup kalkmayı çoktan denemişti.

Bu beni en az orada fark edilmeden yatmak kadar sinirlendirdi. Tamam, bu konuda yalan söylüyorum. Orada fark edilmeden yalan söylemek listenin başına yakındı. Eğer o anda beni kızdıran şeyleri derecelendirmem gerekseydi, birinin *beni* öldürmeye çalışması -tekrar! Kimsenin benimle ilgilenmemesi dokuzdu. İtaatsiz bir beden uzak bir üçüncü sıradaydı, belki beş olabilirdi.

Yine de ortaokuldan üniversiteye kadar yıllarca amigoluk yapmıştım. Vücuduma birçok kez acı verici şeyler yapmasını söylemişim ve çoğu zaman itaat etmişti. Şimdi, riskler takla atmaktan çok daha yüksekken bana itaat etmemesi mantıklı gelmiyordu.

Hayatım pamuk ipliğine bağlı olabilirdi! Sadece bu da değil, sanki bir şey

yüzümde sürünüyordu. Hiç şüphesiz, kalkmam gerekiyordu. Yardım çağırmalıyım.

Belki de çok fazla şey yapmaya çalışıyordum. Panik beni zorlamadan tek bir hareketle ayağa kalkmak başarabileceğimden çok daha fazlaydı. Belki de kolumu tekrar hareket ettirmeyi denemeliydim.

Bu oldukça işe yaradı. Sağ kolum acıdı ama beynimin ona yapmasını söylediği şeyi yaptı, yani zahmetli bir şekilde (bu kısmı ona söylemedim, bu sadece çalışma şekliydi) elimi yukarı kaldırdı, böylece yüzümde sürünen her neyse ona vurabildim.

Bir böcek hissetmeyi bekliyordum. Dev bir böcek hissetmeye hazırdım. Onun yerine hissettiğim şey ıslak ve yapışkandı.

Tamam, kanamam vardı. Belli belirsiz şaşırmıştım ama şaşırmamam gerekirdi. Şaşırdığım şey kanamam değil, kafamdan ya da yüzümden ya da her ikisinden de kanıyor olmamdı. Başımı çarptığımı biliyordum, dolayısıyla baş ağrısı ve mide bulantısı muhtemelen bir beyin sarsıntısı anlamına geliyordu, ancak birinin bir zamanlar söylediği gibi durum gittikçe kötüleşiyordu. Yüzümü kesmiş olsaydım, bu dikiş atılması anlamına mı gelirdi? Bu gidişle Wyatt'la evlendiğimizde Frankenstein'ın Gelini'ne benzeyecektim.

Bu fark ediş, Piss-O-Metre'mde yediye kadar yükseldi. Belki de sekiz. Wyatt'la ilgili planlarım yüzümün yara bere içinde olması ve her yerimin soyulmuş yol kızarıklıklarıyla kaplı olması durumunda tamamen suya düşecekti, çünkü buna bakarken şehvetten kör olması nasıl mümkün olabilirdi ki?

En azından bu sefer yanımda değildi. Diğer iki seferde de biri beni öldürmeye çalıştığında yanımdaydı ve bu durum ona her açıdan cehennemi yaşatmıştı. Bir polis olarak, çileden çıkmıştı. Bir erkek olarak, öfkelenmişti. Beni seven bir adam olarak, dehşete düşmüştü. Doğal olarak, tüm bunları daha da kibirli ve zorba hale gelerek göstermişti ve bu iki özellik için temel seviyesinin ne olduğunu düşünürseniz, ne kadar dayanılmaz hale geldiğini hayal edebilirsiniz. İyi ki onu zaten seviyordum, yoksa onu öldürmek zorunda kalırdım.

Wyatt'ı düşünmek bana daha hızlı yardım etmeyecekti. Hoş olmayan şeyleri ertelemekte gerçekten iyiydim ama bunu daha fazla erteleyemezdim. Canım yanacaktı ama kendimi hareket etmeye zorlamalıyım.

Sol yanıma yatmıştım ve sol kolum altımda sıkışmıştı. Sağ elimi omzumla aynı hizaya getirdim ve sol dirseğimin üzerine çıkmayı başarana kadar kendimi beceriksizce yukarı kaldırdım. Sonra durakladım, mücadele ettim

Mide bulantısı, başımdaki korkunç çarpıntıyla mücadele ederek, dik bir pozisyona geçmeden önce en kötüsü geçene kadar bekledim.

Tamam. Hiçbir şey kırılmamıştı. Kırık kemiklerle ilgili deneyimim olduğu için bu kadarını söyleyebilirdim. Sıyrılmış, morarmış, sarsılmış ve beyin sarsıntısı geçirmiştım ama kırılmamıştım. Muhtemelen hayatımdan endişe ediyor olsaydım yerimden fırlayıp deli gibi koşabilirdim ama beni neredeyse ezecek olan kaltak belli ki yol öfkesini yola da yansıtmıştı. Böyle acil bir ihtiyacım olmadığı için orada oturdum ve görebilmek için bluzumun kenarıyla gözlerimdeki kanı sildim. Ayrıca bu süreyi kafamın patlamayacağı ya da düşmeyeceği konusunda kendimi rahatlatmak için kullandım, gerçi her ikisini de yapabilecekmiş gibi hissediyordum. Görüşüm daha az bulanıklaştığında çantamı buldum. Sağ kolumun kıvrımından sarkıyordu ve aynı şekilde düşürmediğim bazı plastik poşetlere dolanmıştı. Karışık kayışlar kolumu hareket ettirme çabalarımı engelliyordu ve poşetlerin kendileri de bacaklarımın etrafına ve altına dolanmıştı. Buna ne dersiniz? Satın aldıklarım cildime biraz daha fazla koruma sağlamış olabilir. Bunu Tanrı'nın alışveriş yapmamı istediğine dair bir işaret olarak kabul ettim.

Bu manevi destekten güç alarak, beceriksizce çantamı karıştırıp cep telefonumu buldum ve açtım. Mübarek küçük ekran aydınlandı, ben de 911'i tuşladım. Daha önce de 911'i aramıştım, Nicole Goodwin öldürüldüğünde bana ateş edildiğini düşünmüştüm, o yüzden ne yapacağımı biliyordum. Tarafsız ses acil durumumun ne olduğunu sorduğunda hazırlıklıydım. "Yaralandım. Alışveriş merkezinin otoparkındayım-" Onlara hangi alışveriş merkezi, hangi mağaza ve hangi girişin dışında yattığımı söyledim, ancak teknik olarak şu anda dışında oturuyordum.

"Yaralanmanızın niteliği nedir?" diye sordu ses, en ufak bir aciliyet ve hatta endişe duymadan. Sanırım 911 operatörü, eğer ben arıyorsam o kadar da yaralanmış olamayacağımı düşündü ve sanırım haklıydı.

"Kafa travması; sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorum. Çürükler, sıyrıklar, genel darp. Biri beni ezmeye çalıştı ama şimdi gitti."

"Bu bir aile içi anlaşmazlık mı?" "Hayır, ben heteroseksüelim."

"Hanımefendi?" Operatörün sesinde ilk kez bir ifade vardı. Ne yazık ki bu ifade kafa karışıklığıydı.

"Gitti dedim, siz de aile içi bir tartışma olup olmadığını sordunuz, ben de hayır dedim, ben heteroseksüelim," diye sabırla açıkladım, ki pis kaldırımda kanlar içinde oturduğumu düşünürsek bu benim kendime

hakimiyetimin bir örneğiydi. Gerçekten deniyorum

Beni kurtarmaya gelebilecek insanları kızdırmamak için. "Olabilir" diyorum çünkü şimdiye kadar kurtarma gerçekleşmemiştir.

"Anlıyorum. Bu kişinin kimliğini biliyor musunuz?"

"Hayır." Tek bildiğim, bırakın Buick'i, el arabası bile kullanmasına izin verilmemesi gereken psikopat bir kaltak olduğuydu.

"Bulunduğunuz yere bir devriye aracı ve sağlık görevlileri göndereceğim," dedi operatör, profesyonel mesafesini yeniden kazanmış bir şekilde. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, lütfen hatta kalın."

Kaldım. Sorulduğunda adımı, adresimi, ev telefonumu ve cep telefonumu verdim, ki sanırım gelişmiş 911 nedeniyle zaten biliyordu, ayrıca cep telefonum GPS yer belirleyicisi olanlardan biriydi. Muhtemelen yerim tespit edilmiş, konumum belirlenmiş ve doğrulanmıştı. İçten içe irkildim. Adım çoktan polis telsizlerinde dolaşmaya başlamıştı, bu da Teğmen J. W. Bloodsworth'un bunu duyacağı ve muhtemelen arabasına atlayıp mavi ışıklarını yakacağı anlamına geliyordu. Sağlık görevlilerinin o gelmeden önce buraya gelmesini ve yüzümdeki kanın bir kısmını temizlemesini umuyordum.

Beni daha önce de kanlı görmüştü, ama yine de... bu gösterişli bir şey. Mağazanın otomatik kapısı açıldı ve iki kadın dışarı çıktı, ganimetlerini taşıırken mutlu bir şekilde sohbet ettiler ve park etmiş arabaların bulunduğu koridora doğru ilerlemeye başladılar. Beni ilk gören çığlık attı ve olduğu yerde durdu. Operatöre, "Bu gürültüye aldırmayın," dedim. "Birisi ürktü." "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" İkinci kadın bana doğru koştu. "Saldırıya mı uğradınız? İyi misiniz? Ne oldu?"

Size şunu söyleyeyim, artık ihtiyacınız olmadığında yardımın ortaya çıkması gerçekten can sıkıcıdır.

Park alanı yanıp sönen ışıklarla, garip açılarla park etmiş arabalarla ve çoğunlukla etrafta durup sohbet eden üniformalı adamlarla doluydu. Kimse ölmemişti, bu yüzden herhangi bir aciliyet duygusu yoktu. Işıkları yanıp sönen araçlardan biri sağlık görevlilerine aitti; isimleri Dwight ve Dwayne'di. Bunları uyduramazsın. "Dwayne" ismini sevmiyorum çünkü bu Nicole Goodwin'i öldüren adamın ismiydi, ama bu Dwayne'e bunu söyleyemezdim çünkü kanı silerken ve kafa derimdeki yarayı sararken sakın ve nazik davranan gerçekten iyi bir adamdı. Alnım sıyrılmıştı ama yüzüm kesilmemiştir, sanırım bu da yere düştüğümde başımı eğmiş olduğum anlamına geliyordu. Yüzüm için iyi, kafam için kötü haber.

Beyin sarsıntısı teşhisimi kabul ettiler, bu bir açıdan tatmin ediciydi - haklı olmayı severim - ve bir başka açıdan da cesaret kırıcıydı, çünkü beyin sarsıntısı, bu tür bir handikap olmadan da yeterince sıkı olan programımı ciddi şekilde etkileyecekti.

Devriye polislerinden biri Memur Spangler'dı, onu Nicole'ün öldürüldüğü zamandan tanıyordum. Wyatt arabasıyla yanıma geldiğinde, sedyede yatıyordum ve sağlık görevlileri beni etkili bir şekilde temizleyip bandajlayarak nakil için hazırlarken o da ifademi alıyordu. Bakmadan bile o olduğunu biliyordum, çünkü lastiklerinin gıcırdaması ve çarpan bir araba kapısıyla noktalanmıştı.

Memur Spangler'a "İşte Wyatt," dedim. Başımı çevirmedi, çünkü hareket etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Yeni gelene doğru baktı ve gülümsememek için dudaklarını biraz büzdü.

"Evet hanımefendi, öyle," dedi. "Telsiz bağlantısı kurdu."

Wyatt ile polis departmanındaki bazı yaşlı adamlar arasında bazı anlaşmazlıklar olmuştu, çünkü onlardan önce terfi etmişti. Memur Spangler oldukça yeniydi ve gençti, bu yüzden bu kızgınlıktan uzaktı. Wyatt yaklaşıp elleri kalçalarında bana bakarken ayağa kalktı ve saygıyla başını salladı. Kot pantolon ve paçaları kollarının üzerine kıvrılmış uzun kollu bir elbise gömleği giymişti. Beylik silahı sağ böbreğindeki kılıfta duruyordu ve rozeti kemerine takılıydı. Elinde bir cep telefonu/radyo taşıyordu ve suratsız görünüyordu.

Wyatt'a "Ben iyiyim," dedim, yüzündeki ifadeden nefret ediyordum. Bunu daha önce de görmüştüm. "Sayılır."

Bakışlarının lazer gibi odak noktasını hemen Dwayne'e çevirdi. Dwight sağlık çantalarıyla uğraşüyor, eşyaları yerine koyuyordu, bu yüzden hedef Dwayne'di. "O nasıl?" diye sordu, sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

"Muhtemelen beyin sarsıntısı," dedi Dwayne, bu muhtemelen bir tür yönetmeliğe aykırıydı, ama sağlık görevlilerinin ve polislerin çoğunun birbirini tanıdığını ve belki de polislerin özel olması gereken her türlü bilgiyi alabildiğini varsayıyordum. "Yırtılmış bir kafa derisi, bazı çürükler." "Yol isiliği," dedim asık suratla.

Dwayne bana gülümsedi. "O da var."

Wyatt sedyenin yanına çömeldi. Sağlık görevlilerinin çalışmaları için hazırladıkları parlak ışık yüzüne sert gölgeler düşürüyordu. Sert ve acımasız görünüyordu ama benim elimi tutarken çok nazikti.

"Ambulansın hemen arkasında olacağım," diye söz verdi. "Yolda anneni ve babanı arayacağım." Spangler'a bir bakış attı. "Hastanede ifadesini almayı bitirebilirsin."

Memur Spangler defterini kapatırken, "Evet efendim," dedi.

Ambulansın arkasına bindirildim - daha doğrusu sedye ambulansa bindirildi, ama üzerinde ben olduğum için sonuç aynıydı. Adamlar çift kapıyı kapattılar ve Wyatt'ı son görüşümde hem soğuk hem de vahşi bir şekilde orada duruyordu.

Sonra park yerinden çıktık, ışıklar yanıp sönüyordu ama siren çalmıyordu, bunun için minnettardım çünkü başım çok ağrıyordu.

Bu tanıdıktı. Ve bu durumda, aşinalık berbattı.

Dördüncü Bölüm

Ambulansın kapıları kapanmadan önce gördüğüm son şey, kapılar açıldığında ise gördüğüm ilk şey Wyatt oldu.

Aynı anda o kadar acımasız, soğuk ve öfkeli görünüyordu ki, aracın arkasından indirilirken tekrar eline uzandım. "Ben gerçekten iyiyim," dedim. Beyin sarsıntısı dışında gerçekten iyiydim. Sarsılmıştım ama iyiydim. Cesur görünmek istedim, bu onu iyi olduğuma ve sempati toplamak için numara yaptığıma ikna edecekti ama başım o enerjiyi toplayamayacağım kadar çok ağrıyordu, onun yerine samimi göründüm, tabii ki bana inanmadı.

Pozisyon üstünlüğü için yarışan erkek/kadın meselesi o anda uğraşamayacağım kadar karmaşıktı. Rahatladığını düşünebilirsiniz, ama hayır, çenesinin sıkılmasından onun yerine cehennem gibi endişeli olduğunu söyleyebilirim. Erkekler çok sapık.

Gücümü topladım. "Bunların hepsi senin suçun," dedim elimden geldiğince öfkeyle.

Elimi tutmuş sedyenin yanında yürüyordu ve bana kısık gözlerle baktı.

"Benim hatam mı?"

"*Senin* aptal teslim tarihin yüzünden bu gece alışverişteydim. Beni dinleseydin medeni insanlar gibi gündüz alışveriş yapabilirdim ama hayır,

Bana bir *ltimat* vermek zorundasın, bu da beni otoparkta Buick'in içinde yollara dm psikopat bir kaltakla birlikte olmaya zorladı."

Gözleri daha da kısıldı. Beni rahatlatan Şey, yüzündeki sert ifadenin biraz gevŐemiŐ olmasıydı. "*Eğer düğün gibi basit bir Şeyi planlamayı başarabilseydin,*" dedi, bir düğünün milyonlarca ayrıntısını çıldırtıcı bir umursamazlıkla, "*devreye girmek zorunda kalmazdım.*"

"Basit mi?" Tkrdm. "*Basit* mi? Bir düğünün basit olduğunu mu dnyorsun? Mekik fırlatmak *basittir*. Kuantum fiziği *basittir*. Düğün planlamak savaş planlamak gibidir."

"Uygun bir karşılaştırma," diye mırıldandı nefesinin altında, ama ben yine de onu duydum.

Elimi onunkinden çektim. Bazen onu tokatlamak istiyordum. Sedyeyi iten Dwight güldü. Dwayne, Dwight'tan çok daha nazikti. Dedim ki, "Sedyemi itmeni istemiyorum. Dwayne'i istiyorum. Dwayne nerede?"

"Evrak işlerini hallediyor, eşyalarını getiriyor, bunun gibi Şeyler," dedi Dwight kolayca ve sedyemi itmeyi bırakmadı.

Gece hiç istediğim gibi gitmiyordu ama Dwayne'in eşyalarımı getireceği haberini alınca olabildiğince canlandım. Başımın ne kadar ağrıdığının bir ölçüsü de, Şimdiye kadar satın aldıklarım, özellikle de yeni ayakkabılarım hakkında tek bir düşünceye bile sahip olmamamdı. "Ayakkabılarım onda mı?"

"Ayakkabılarını giyiyorsun," dedi Wyatt, başımın üzerinden Dwight'a hızlı ve sorgulayıcı bir bakış atarak, sessizce beynimde bir hasar olup olmadığını sordu.

"Kafayı yemiyorum, yeni ayakkabılarımdan bahsediyorum. Bu gece aldıklarım." Açıkladığım gibi, Dwight beni bir bölmeye yuvarladı. Dwayne de otuz saniye içinde peŐimden geldi; elleri pano, kâğıtlar, çantam ve birkaç plastik poŐetle doluydu. Ayakkabılarımı aldığım mağazanın poŐetini gördüm ve rahatlayarak i çektim. KaybolmamıŐlardı. Sonra etkili bir hemşire ekibi devreye girdi; Wyatt tahliye edildi, Dwayne ve Dwight durumumla ilgili raporlarını verdiler, ki bu zaten tahmin ettiğim gibiydi. Sonra onlar da gitti, perde çekildi ve giysilerim hızla üzerimden çıkarıldı. İhtiyacı anlasam da acil servis personelinin kıyafetlere davranış Şeklinden gerçekten nefret ediyorum. Bilinci yerinde olan biri bile kendi tıbbi durumunu doğru bir Şekilde lemeyebilir ve oyunun adı hız ve verimliliklidir.

Ne olursa olsun, sütyenimin o büyük makas bıçaklarının tek bir nasırlı ucuyla kesilmesinden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum. İç çamaşırı takımlarımı seviyorum. Bu sütyen muhteşem bir moka rengindeydi, saten kumaşında küçük çiçekler vardı ve ortasına minik inciler dikilmişti. Şimdi mahvolmuştu. Gördüğümde iç çektim, çünkü zaten kan yüzünden mahvolmuştu.

Düşündüm de, üzerimdeki hemen hemen her dikiş ya yırtıklardan ya kandan ya da her ikisinden dolayı mahvolmuştu. Kafa derisi yaraları gerçekten çok kanıyor. Kendimi gözden geçirirken iç çektim, sonra bir kenara atılmış olan giysilerimi inceledim, bunu başımı fazla oynatmadan yapabildim çünkü sedyenin başı yukarı kaldırılmıştı ve ben de desteklenmişim. Hayır, belki ayakkabılarım dışında hiçbir şey kurtarılamazdı. Siyah kargo pantolonum birkaç yerden yırtılmıştı, tamir edilemeyecek kadar büyük, sivri yırtıklar, hemşirelerin hızla çıkarabilmeleri için paçalarının uzunlamasına düzgünce kesilmiş olmasına aldırmadan. Çıplak bacaklarım hem kirli hem de kanlıydı, bu da otoparkta mikropalara karşı duyduğum mantıksız korkunun o kadar da mantıksız olmadığını kanıtlıyordu. Aslında her yerim kirli ve kanlıydı. Hiç de hoş bir görüntü değildim, bu da iç karartıcıydı çünkü Wyatt beni böyle görmüştü.

"Berbat durumdayım," dedim kederle.

"Çok kötü değil," dedi hemşirelerden biri. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Gerçi sana yeterince kötü geliyordur, değil mi?" Sesi sertti ama rahatlatıcıydı. Daha doğrusu rahatlatmak istiyordu ama söylediği şey beni daha da kötü hissettirdi çünkü endişelendiğim şey tam da dış *görünüşümdü*. Evet, kibirliyim ama aynı zamanda bir düğün için son teslim tarihim var ve düğün fotoğraflarımda bir savaş mültecisi gibi görünmek istemiyordum. Çocuklarım onlara bakacaktı, biliyorsunuz; babalarının bende ne bulduğunu merak etmelerini istemiyordum.

Ayrıca "kurban" zihniyetine sahip değilim ve vurulmaktan, hırpalanmaktan ve yaralanmaktan bıktım. Wyatt'ın benimle ilgilenmesi gerektiğini düşünmesini istemedim. Kendime bakmak istiyorum, çok teşekkür ederim - şımartılma modunda değilsem, bu durumda iyi durumda olmak istiyorum, böylece tadını çıkarabilirim.

Yorgun bir acil servis doktoru içeri girdiğinde hastane önlüğünün yarısını giymiştim. Beni kontrol etti, hemşireleri dinledi, nasıl tepki verdiklerini görmek için göz bebeklerimi kontrol etti ve beni bir kafa tomografisi ve her yerde röntgen gibi görünen bir şey için gönderdi. Birkaç sıkıcı ve acı dolu saatin ardından bir gece kalmak üzere hastaneye yatırıldım çünkü doktorlar da beyin sarsıntısı teşhisimde hemfikir di. Tüm sıyrıklarım temizlendi ve bazıları bandajlandı, kanın çoğu temizlendi - aşağıdakiler hariç

Bu da beni rahatsız etti çünkü çok iğrenç hissettiriyordu. En kötüsü de saç çizgimdeki bir parçayı tıraş etmeleri ve kafa derimdeki yarayı kapatmak için birkaç dikiş atmalarıydı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca saç şekillerim konusunda yaratıcı olmam gerekecekti. Sonunda serin ve temiz bir yatağa yatırıldım ve ışıklar kısıldı, bu da beni rahatlattı. Başımın ne kadar ağrıdığını söylemiş miydim?

Wyatt'ın ve tüm ailemin yatağın etrafında çember oluşturmuş, sessizce bana bakıyor olmaları içimi rahatlatmadı.

"Bu benim hatam değil," dedim savunmacı bir tavırla. Sanki bunu bilerek yapmışım gibi hepsinin bana karşı hizalanması garipti. Siana'nın bile yüzünde ciddi bir ifade vardı ve genelde ne olursa olsun benim yanımda olacağına güvenebilirdim. Yine de anlıyordum, çünkü Wyatt son birkaç ayda benim kadar sık yaralanmış olsaydı, işini değiştirmesini ve onu tehlike bölgesinden uzaklaştırmak için Dış Moğolistan'a taşınmamızı talep ediyor olurdu.

Annem kıpırdandı. Wyatt kadar ağzı sıkı davranıyordu ama şimdi anne moduna geçerek minyatür lavaboya gitti ve bir el bezi ıslattı.

Tekrar yatağımın yanına gelerek hemşirelerin atladığı kurumuş kanı nazikçe yıkamaya başladı. Küçüklüğümde beri kulaklarımı anneme yıkatmamıştım ama bazı şeyler hiç değişmiyor. Tükürük yerine su kullanmasına sevindim. Annemin tükürüğünün yağdan mürekkebe kadar her şeyi temizlediğine dair şakaları bilirsiniz. Bu doğru. Anne tükürüğünün patentini alınmalı ve çok amaçlı leke çıkarıcı olarak satılmalı. Düşündüm de, belki de satılmıştır. Bir leke çıkarıcının içeriğini hiç okumadım. Belki de sadece *anne tükürüğü yazıyordur*.

Sonunda Wyatt, "Otoparkın güvenlik kayıtlarını alıyoruz, böylece arabanın etiket numarasını öğrenebiliriz," dedi.

Hukukun bazı ince noktalarını anlayacak kadar uzun süredir onunla takılıyordum. "Ama bana çarpmadı. Gaz pedalına bastığında, yoldan çekildim. Yani bu bir vur-kaç değil. Bu bir korkut-kaç." "Kadın mı?" Tabii ki bunu hemen anladı. "Onu gördün mü? Onu tanıyor muydun?"

"Bir kadın olduğunu söyleyebilirim, ama onu tanıyıp tanımadığıma gelince..." Omuz silkebilirdim ama hareketi minimumda tutmaya çalışıyordum. "Farlar gözlerimin içinde parlıyordu. Sürücü bir kadındı ve araba son model bir Buick'ti, tek bildiğim bu. Otopark ışıkları

renkler için garip şeyler, ama sanırım araba metalik bir açık kahverengiydi."

"Buick olduğuna emin misin?"

"Lütfen," dedim elimden geldiğince küçümseyerek. Arabalardan anlarım. Babamın bana aktardığı tuhaf genlerden biri bu, çünkü annem sadece rengini ve büyük araba mı, küçük araba mı, yoksa kamyonet mi olduğunu anlayabilir. Marka ve model onun için hiçbir şey ifade etmez.

"Eğer Buick olduğunu söylüyorsa, Buick'tir," dedi babam beni savunarak ve Wyatt başıyla onayladı. Başka bir zaman olsa benim sözümü sorguladıktan sonra otomatik olarak babamın sözüne inanmasına sinirlenirdim ama o anda çökmüş değildim, çünkü kesinlikle çökmemiştim, ama kesinlikle çökmüştüm, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Kendimi tükenmiş hissediyordum, sadece acıdan değil, sanki bu çok fazla olaydan biriydi. Demek istediğim, biraz iç karartıcı olmadan önce insanlar sizi kaç kez öldürmeye çalışabilir? Etrafta dolaşıp insanları kızdırmıyor ve yüzlerine vurmuyorum. Aptal sürücülerini bile terslemiyorum çünkü antipsikotiklerini alıp almadıklarını ya da dolu bir tabanca ve boş bir beyinle araba kullanıp kullanmadıklarını asla bilemezsiniz. Bundan yorulmuştum, canım yanıyordu ve gerçekten ağlamak istiyordum. Ağlayamazdım, herkesin önünde olmazdı. Ben ağlayan biri değilim, en azından o tür bir ağlayan değilim. Hüzünlü bir filmde ya da futbol maçlarında "The Star-Spangled Banner" çalındığında ağlayabilirim ama iş kişisel zorluklara geldiğinde genellikle sineye çeker ve devam ederim. Hayatımda çok daha kötü şeyler yaşadım ve hiç ağlamadım. Eğer şimdi ağlasaydım, kendim için üzüldüğümünden olurdu, ki üzülüyordum ama bunu göstermek istemiyordum. Yolda ölmüş birine benzediğim zaten yeterince kötüydü; mevcut itici nitelikler listeme ağlayıp sızlamayı eklemeyi reddediyordum.

Eğer buna sebep olan kaltağı elime geçirirsem, onu boğacaktım. "Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi annem. "Dinlenmeye ihtiyacı var, her şeyi tekrar anlatmaya değil. Siz eve gidin, ben bu gece onunla kalacağım. Bu bir emirdir." Wyatt annemden bile iyi emir almaz ve annem genellikle onun ödünü koparır. "Ben de kalıyorum," dedi o saçma sapan polis ses tonuyla.

Gözlerim yarı kapalıyken bile onların çarpıştığını görebiliyordum. Başka bir zaman olsa savaşı ilgiyle izlerdim ama şu anda tek istediğim biraz huzur ve sessizlikti. "Kimsenin benimle kalmasına ihtiyacım yok. Yarın hepinizin işi var, o yüzden hepiniz evinize gidin. Ben iyiyim, gerçekten." Not: Birisi "dürüst" dediğinde genellikle yalan söyler, tıpkı benim gibi.

"İkimiz de kalacağız," dedi Wyatt, cesur teklifimi ve güvence vermemi görmezden gelerek. Herkes sanki orada değilmişim gibi davrandığından, görünür bir bedenim olup olmadığına bakmak için aşağıya baktım. Önce pis otoparkta kimse beni fark etmeden bir saat gibi gelen bir süre boyunca yatmışım ve şimdi konuşmama rağmen kimsenin beni duymadığından emindim.

"Görünmez olmalıyım," diye mırıldandım kendi kendime.

Babam elimi okşadı. "Hayır, hepimiz gerçekten endişeliyiz," dedi sessizce, kabadayılığımı yarıp geçerek. Bunu yapmakta ustaydı, ama sonra benimle ilgili keskin bir içgüdü vardı, belki de anneme çok benzediğim için.

Korkarım Wyatt da aynı içgüdüye sahip, ki annemle babam gibi otuz küsur yıldır evli olduğumuzda bu sorun olmayacak, ama biz hâlâ pozisyon kapma mücadelesi verirken bu beni dezavantajlı duruma düşürüyordu ve tetikte olmam gerekiyordu. Bu arada Wyatt, sarı saçları ve sıkı kıcının ötesini hiç görmemiş olan eski kocam Jason'dan ışıık yılı ileride.

Jason, Slinky gibi insanlardan biridir; merdivenlerden düşüşünü izlediğinizi düşündüğünüzde her zaman gülümsersiniz.

Neyse, hastane odasına dönelim. Annem herkesi çabucak topladı. Babam ve kız kardeşlerim kendi yollarına gittiler, çünkü saat neredeyse gecenin ikisiydi ve kimse uyumamıştı. Hem annem hem de Wyatt gözlerinin etrafındaki o gergin, morarmış bakışla gerginliklerini gösteriyorlardı ve yine de odadaki diğer kişiden, yani benden çok daha iyi görünüyorlardı.

Bir hemşire uyuyup uyumadığımı görmek ve eğer uyuyorsam beni uyandırmak için geldi. Uyumuyordum, bu yüzden tansiyonumu ve nabzımı ölçtü ve iki saat ya da daha kısa bir süre içinde döneceğine dair neşeli bir söz vererek gitti. Mide bulandırıcı baş ağrısı dışında, beyin sarsıntısı geçirmenin en kötü yanı budur: onlar -yani sağlık personeli- uyumanızı istemezler. Daha doğrusu, sizi uyandırabildikleri ve nerede olduğunuzu bildiğiniz sürece uyumanızda bir sorun yoktur. Bu da şu anlama geliyor: Hayati değerlerinizi alıp size sorular sormayı bitirdiklerinde, siz sakinleşip tekrar uyuduğunuzda, bir hemşire tüm rutini baştan başlatmak için kapıdan içeri giriyor. Uzun ve huzursuz bir gece geçireceğimi tahmin ediyordum. Wyatt anneme dar ve rahatsız bir yatağa açılan sandalyeyi teklif etti, o da tartışmadan kabul etti ve uyuyabildiği kadar uyumayı tercih etti. Uzun ziyaretçi sandalyesini yatağımın yanına çekti ve oturdu, elimi tutmak için parmaklıklara uzandı. Kalp atışlarım titredi ve sıçradı.

Bunu yaptı, çünkü onu çok seviyorum ve bu küçük, sessiz iletişime bile ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Mümkünse biraz dinlen," diye mırıldandı.

"Peki ya sen?"

"Burada kestirebilirim. Garip saatlere ve rahatsız sandalyelere alışkınım."

Bu doğruydı, ne de olsa o bir polisti. Parmaklarını sıktım ve rahatlamaya çalıştım, ki başımın çarpması ve çeşitli sıyrıklarımın yanması nedeniyle bu gerçekten mümkün değildi. Ama gözlerimi kapattım.

Her neyse, istediğim zaman istediğim yerde uyuyabilme huyum devreye girdi.

Karanlıkta uyandım; ben uyuduktan sonra Wyatt loş ışığı söndürmüştü.

Orada uzanmış, uyuyan iki insanın nefes alışverişlerini dinliyordum:

Yatağın ayak ucunda annem, sağımda Wyatt. Rahatlatıcı bir sestti. Ne kadar uyuduğumu anlamak için saati göremiyordum ama bunun bir önemi yoktu çünkü hiçbir yere gitmiyordum.

Başım hâlâ eskisi kadar ağrıyordu ama mide bulantısı biraz daha iyiydi.

Yapmam gereken her şeyi düşünmeye başladım: Lynn'i arayıp Great Bods'u en azından birkaç günlüğüne tek başına idare etmesini sağlamak, Siana'nın bitkilerimi sulamasını sağlamak, arabamı alışveriş merkezinden aldırarak ve diğer sinir bozucu ayrıntılar. Kıpırdanmış olmalıyım çünkü Wyatt hemen doğrulup elime uzandı. "İyi misin?" diye fısıldadı annemi uyandırmamak için. "Uzun süre uyumadın, bir saatten az."

"Sadece düşünüyordum," diye

fısıldadım. "Ne hakkında?"

"Yapmam gereken her şeyi."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece söyle, ben halledeceğim."

Kendi kendime gülümsemek zorunda kaldım, karanlık olduğu ve beni göremediği için gülümseyebilmemin tek yolu buydu. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum, sana yaptırmam gereken her şeyi hatırlamaya çalışıyordum."

Belli belirsiz bir homurdandı. "Tahmin etmeliydim."

Hava karanlık olduğu için devam etme cesareti buldum. "Düşünüyordum da, şu halime bakıp beni bir daha nasıl isteyebileceğini bilmiyorum."

Sesimi çok alçak tuttum, çünkü merhaba, annem odadaydı, ama bir kulağımla nefes alışını dinliyordum ve değişmemişti, yani hala uyuyordu. Wyatt bir an sessiz kaldı, midemin bulanmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre, sanki zaten ne kadar hasta hissettiğimin üstüne bir de buna ihtiyacım varmış gibi, sonra

parmağıyla kolumu hafifçe okşadı. "Seni her zaman istiyorum," diye mırıldandı, sesi oda kadar sıcak ve karanlıktı. "Herhangi bir zamanda nasıl görüldüğünün bununla pek bir ilgisi yok. Önemli olan sensin, vücudun değil - her ne kadar kışını, göğüslerini, arsız ağzını ve aradaki her yeri çok sevsem de."

"Peki ya bacaklarım?" Ben sordum. Adamım, kendimi daha iyi hissediyordum. Her geçen dakika daha iyiye gidiyordum. Eğer konuşmaya devam ederse, yarım saat içinde buradan yürüyerek çıkabilirdim.

Kısık bir kahkaha attı. "Onları ben de seviyorum. Özellikle belime dolanmalarını seviyorum."

"Şşşt," diye tısladım. "Annem hemen şurada."

"O uyuyor." Elimi kaldırdı ve avucuma sıcak, nemli bir öpücük kondurdu. Yatağın ayak ucundan keskin bir sesle "Sen öyle san," dedi.

Şaşkın bir anın ardından Wyatt gülmeye başladı ve "Evet hanımefendi, biliyorum" dedi.

Bu adamı seviyorum. Karanlık zamanlardaki küçük konuşmamız beni oldukça neşelendirdi, bu da beni rahatlatmış çünkü kendin için üzölmek çok zahmetli bir iş. Elini sıktım ve mutlu bir şekilde uykuya geri döndüm. Başım hâlâ ağrıyorsa ne olmuş yani? Her şey yolundaydı.

On dakikadan fazla uyumamıştım ki bir hemşire geldi ve uyanık olup olmadığımı sormak için ışıkları açtı. Rakamlar.

Beşinci Bölüm

Wyatt şafaktan kısa bir süre sonra eve gitmek, duş almak, kıyafetlerini değiştirmek ve Buick için bir etiket numarası almaya çalışırken park yeri bantlarına bakarak gerektiğinden daha fazla zaman geçireceğini düşündüğüm işe gitmek için ayrıldı. Biraz daha uyumuştı ama beyin kanamasından ölmediğinden emin olmak için sık sık gelen bir hemşire yüzünden kısa bir uykudan daha uzun bir uyku uyumak zordu. Ölmüyordum -bu bir rahatlamaydı- ama fazla da uyuyamıyordum. Annem saat yedi civarında karıştırdı, odadan çıktı ve elinde mis gibi kokan ama bana ikram etmediği bir fincan kahveyle geri döndü.

cep telefonuyla meşguldü. Ben de aynısını yaptım ve Great Bods'taki Lynn'i arayarak son talihsizliğimi ona bildirdim ve en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca yerime bakması için ayarlamalar yaptım. Başım çok ağrıyordu, işlevsel hale gelmemin en az o kadar süreceğini düşündüm. Aynı anda hem konuşmak hem de kulak misafiri olmak pratik gerektiren bir sanattır. Annem bunu zahmetsizce yapabiliyor. Ben gençken, zorunluluktan dolayı bu konuda onun kadar iyiydim. Hâlâ iyiydim ama artık pratik yapmıyordum. Kulak misafiri olduğum konuşmalardan, o gün bir evin kapanışını yapacağını ve başka bir evi göstereceğini ve gösteriyi günün ilerleyen saatlerine ertelediğini öğrendim. Siana'yı da aradı, ama ya Siana'dan ismen bahsetmedi ya da ben tamamen kaçırdım, çünkü Siana saat sekiz buçuk civarında odaya girdiğinde şaşırdım, üzerinde tam oturan bir kot pantolon, payetli askıları olan daracık bir kombinezon ve omuzlarına dökülen deri bir ceket vardı. Bu onun işe giderken giyeceği bir şey değildi, o yüzden izin aldığını biliyordum. Siana bir avukattı -daha önce de bahsettiğim gibi- yağmur yağdıranlarla dolu bir şirkette çok gençti ama tavırları kıdemliydi. Şirkette daha fazla kalacağını düşünmüyordum, çünkü kendi başına daha iyisini yapabiliirdi. Siana kendi firmasına sahip olmak ve çok başarılı olmak için doğmuştu. Onu kim işe almazdı ki? Zekiydi, öldürücü gamzeleri vardı ve acımasızdı, bunların hepsi bir avukatta aranacak harika şeylerdi.

"Neden çalışmıyorsun?" diye sordum.

"Annemin yerini alıyorum, böylece bir ev alabilecek." Wyatt'ın geceyi geçirdiği sandalyeye yerleşti ve bir elma yedi.

Elmaya baktım. Hastane bana yiyecek bir şey vermemişti, sadece biraz kırılmış buz vermişti, belli ki bir yerlerde bir doktor acil beyin ameliyatına ihtiyacım olmadığına karar verene kadar beni beslemeyi ertelemişti. Söz konusu doktor kendi tatlı zamanını alıyordu ve ben açlıktan ölüyordum. Hey! Şaşırmış bir şekilde kendimi hızlıca kontrol ettim. Evet, mide bulantısı azalmıştı. Belki henüz yumurta, pastırma ve kızarmış ekmekle başa çıkamazdım ama yoğurt ve muzla başa çıkabilirdim.

"Elmama bakmayı kes," dedi Siana sakince. "Onu alamazsın. Elma kıskançlığı çirkin bir şeydir."

Otomatik olarak kendimi savundum. "Elma kıskançlığım yok. Ben daha çok muz gibi düşünüyordum. Ayrıca işten izin almana gerek yoktu, bu sabah taburcu olmam gerekiyordu. Sadece bir geceliğine."

"'Bir gecede' doktorlar için gerçek insanlarla aynı anlama gelmiyor," dedi annem, tüm tıp dünyasının gerçekliğini tamamen göz ardı ederek

mesleği. "Zaten sizi taburcu eden acil servis doktoru olmayacak. Eninde sonunda bir başkası test sonuçlarınıza bakacak, eninde sonunda *sizi muayene edecek* ve şansınız yaver giderse öğleden sonra geç saatlerde evinizde olacaksınız."

Muhtemelen haklıydı. İlk kez bir hastaneye yatmışım, gerçi birkaç kez acil servise gitmiş ve orada zamanın kesinlikle farklı bir anlamı olduğunu fark etmişim. "Birkaç dakika" her zaman birkaç saat anlamına geliyordu, bunu biliyorsanız sorun yoktu, ancak biri tam anlamıyla "birkaç dakika içinde" görülmeyi bekleyerek içeri girerse hayal kırıklığına uğraması ve sinirlenmesi kaçınılmazdı.

"Ne olursa olsun, bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Hepimiz yalnız kalmak istemediğimi, onların da beni yalnız bırakmayacağını ve tartışmanın sonuçsuz kalacağını bilmemize rağmen, bunu belirtmek için kendimi onurlu hissettim. Gerçi bazen sonuçsuz tartışmalardan hoşlanırım. Siana bana sırtarak ve gamzelerini göstererek, "Kabul et," dedi. "Şirketin bensiz bir güne ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm zaten. Hafife alınıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Elmasından bir ısırık daha aldı, sonra çekirdeğini çöpe attı. "Cep telefonumu kapattım." Kendinden memnun görünüyordu, bu da onu hafife alan insanların muhtemelen gün içinde birkaç kez onunla iletişime geçmeye çalışacakları anlamına geliyordu. Annem eğilip alnımdan öperek, "Gitmem gerekiyor," dedi. Çok az uyuduğu bir geceye ve benim için endişelenmesine rağmen harika görünüyordu. "Ama gün içinde kontrol edeceğim. Bakalım, eve gitmek için kıyafete ihtiyacın var. Eve gitmeden önce uğrayıp alırım, sonra da öğle yemeğinde getiririm. Hayır.

Öğle yemeğinden önce serbest bırakılma ihtimalin yok. Ayrıca bir düğün pastacısının izini sürüyorum, bir çardak buldum ve bu öğleden sonra Roberta'nın evine gideceğim"- Roberta Wyatt'ın annesi-"ve hava kötü olursa acil durum prosedürleri üzerinde beyin fırtınası yapacağız. Her şey kontrol altında, endişelenmeyin."

"Endişelenmem gerek; bu gelinin işi. O zamana kadar yoldaki kızarıklıkların tüm izlerinin geçmesi mümkün değil." Kabuklar geçtiğinde bile -uuu, kabuklar, ne güzel- cildimde soluk pembe izler kalacaktı.

"Ekim ayında olacağımız için zaten uzun kollu ya da şal gibi bir şeye ihtiyacınız olacak." Ekim ayında Kuzey Carolina'da hava genellikle harikadır ama bir anda soğuğa dönüşebilir. Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Bence yüzün o zamana kadar iyileşir, fazla sıyrık yok. Eğer değilse, makyaj bunun içindir."

Henüz kendim için hasarı değerlendirecek bir ayna görmemiştim, bu yüzden sordum, "Peki ya saçım? Nasıl görünüyor?"

"Şu anda oldukça kötü," diye yanıtladı Siana. "Şampuan ve fön makinesi getirdim."

Ona bayılıyorum. Benim önceliklerimi biliyor.

Annem saç çizgimdeki -eski saç çizgim- dikişleri ve traş edilmiş bölgeyi değerlendirdi. "İdare edilebilir," dedi. "Saç modelinde yapacağın bir değişiklik traşlı kısmı kapatacaktır, ki bu da çok büyük bir şey değil."

Tamamdır! İşler iyiye gidiyordu.

Benim yaşlarımda bir hemşire, tenine çok yakışan pembe önlüğünün içinde taze ve canlı bir şekilde odaya girdi. Güzel bir kadındı - çok güzel, neredeyse klasik yüz hatlarına sahipti - ama gerçekten kötü bir boyadan muzdaripti. Saç rengi söz konusu olduğunda, "kötü" neredeyse her zaman "kendin yap" anlamına gelir. Bu özel boya işi bir tür düz kahverengiydi, gerçek saç renginin ne olduğunu merak etmeme neden oldu, çünkü kim saçını kahverengiye boyar?

Kendi saç krizim beni saç konusunda çok bilinçlendiriyordu, aslında hiç farkında olmadığımından değil, ama dikkat seviyem yükselmişti.

Gülümseyip yaklaştığında, serin parmaklarını nabzımın üzerine koyduğunda, kaşlarını ve kirpiklerini inceledim. Kaşları kahverengiydi ve ekstra uzun kirpikleri maskarayla renklendirilmişti. Belki de erken grileşmişti. Kirpiklerine imrendim ve maskarasını onayladım, bu da bana kendi maskaramın muhtemelen şimdiye kadar bana rakun gözleri verdiğini hatırlattı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, parmakları nabzımda ve bakışları kol saatindeydi. Aynı anda hem sayı sayan hem de konuşan bir başka çok görevli kadındı.

"Daha iyi. Ayrıca açım."

"Bu iyiye işaret." Gülümsedi ve bana bir bakış fırlattı. "Senin için yemek konusunda ne yapabileceğime bir bakayım."

Gözleri yeşil ve elanın harika bir karışımıydı ve şehirde bir gece geçirmek için kendini hazırladığında gerçekten seksi görünmesi gerektiğini düşündüm. Sakin ve akıllı başındaydı ama aynı zamanda içinde kontrollü bir ateş kıvılcımı vardı ve bana tüm bekar doktorların ve belki de evli olanlardan birkaçının onunla takılmak için ellerinden geleni yaptığını düşündürdü.

"Doktorun ne zaman viziteye çıkacağı hakkında bir fikrin var mı?" Ben sordum. Bana alaycı bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Acil bir durum olup olmamasına göre zaman değişir. Sakın bana misafirperverliğimizden memnun olmadığını söyleme?"

"Yemek yememe olayı dışında mı? Ve bayılmadığımdan emin olmak için her uyuyakaldığımda beni uyandırmak? Ve *düğünüm*den yirmi sekiz gün önce saçlarımı tıraş etmek? Bunun dışında gerçekten iyi vakit geçirdim."

Yüksek sesle güldü. "Yirmi sekiz gün, ha? I

*düğünüm*den önceki son iki ay boyunca kesinlikle deliydi. Kaza yapmak için ne zaman ama!"

Annem çantamdan anahtarlarımı aldı ve çıkarken el salladı. Ben de ona el salladım, sonra konuşmaya devam ettik. "Daha kötü olabilirdi. Sadece birkaç sıyrık ve küçük bir kesik yerine gerçekten yaralanabilirdim."

"Doktorlar durumunuzun bundan biraz daha kötü olduğunu düşünüyor olmalı, yoksa burada olmazdınız." Sesi biraz azarlar gibiydi ama hemşireler muhtemelen her zaman isteksiz hastalarla karşılaşıyorlardı ve aslında ben de tam olarak *isteksiz değildim*; sadece bir aciliyet duygusuna sahiptim.

Yirmi sekiz gün kalmıştı ve saat işliyordu.

Muhtemelen dosyayı okuduğu için, gözlem için bir gece kalmamın ciddi bir yaralanmaya işaret etmediğini ona söylemeye gerek görmedim. Belki de sadece biraz endişelenmemi istiyordu, böylece ne zaman çıkacağım konusunda onu ya da diğer hemşireleri rahatsız etmeyecektim. Zaten can sıkıcı bir ruh halinde değildim; yapacak bu kadar çok işim olmasaydı, hastane yatağında yatmaktan ve insanların bana bir şeyler getirmesine izin vermekten çok memnun olurdum. Mide bulantısı hafiflemişti ama başımdaki çarpıntı geçmemişti. İki kez tuvalete gitmek zorunda kaldım ve hareket etmek eğlenceli değildi ama korktuğum kadar kötü de değildi.

Hemşire -muhtemelen cebinde bir isim etiketi vardı ama yatağın üzerine eğildiği için göremedim- çarşafı geri çevirerek tüm sıyrıklarımı ve çürüklerimi kontrol etti, bir yandan da *düğünüm*le ilgili sorular soruyordu. Nerede olacaktı, gelinliğim neye benziyordu, bu tür şeyler.

"Wyatt'ın annesinin evinde olacak," dedim mutlulukla, baş ağrımı dindirecek bir şey bulduğuma sevinerek. "Çiçek bahçesinde. Onun çiçekleri muhteşemdir ve ben genellikle çiçekleri sevmem çünkü genellikle üzerlerinde cesetlerle gelirler. Eğer yağmur yağarsa, ki Ekim ayında pek olası değil, içeri geçeriz."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Ses tonu biraz kırılmıştı, bu da bana kendi kayınvalidesiyle sorun yaşadığını düşündürdü. Bu çok kötü oldu; in-law sorun gerçekten bir evlilik zarar verebilir. Jason'ın annesini yeterince sevmiştim ama Wyatt'ın annesine bayılıyordum. Bana içeriden bilgi verdi ve genellikle erkek-kadın şeylerinde benim tarafımdaydı.

"O harika biri. Beni Wyatt'la o tanıştırdı ve şimdi sırtını sıvazlıyor çünkü ilk andan itibaren iyi bir eş olacağımızı düşündüğünü söyledi."

"Senden hoşlanan bir kaynanaya sahip olmak güzel olmalı," diye mırıldandı. Belki de kötü boya işinin biraz itici olduğunu söylemeye başladım ama kendimi durdurdum. Hemşireler genellikle iyi para kazanıyor olsa da, belki de evde kendi işini yapmak onun karşılayabileceği tek şeydi. Tek bildiğim, evde beslemesi ve giydirmesi gereken üç ya da dört çocuğu olabileceği ve kocasının özürlü ya da sadece işe yaramaz olabileceğiydi. Saçının *bir* nedeni olmalıydı.

Sol uyluğumdaki en büyük sıyrığın üzerindeki bandajı sıyırdı ve sıyrıkma işlemi canımı *acıttı*. Nefesim kesildi, acıya karşı yumruklarımı düğümledim.

"Özür dilerim," dedi sıyrığa bakarak. "Bu iyi bir tane. Ne yapıyordun, motosiklet mi sürüyordun?"

Dişlerimi sıkmayı başardım. "Hayır, psikopat bir sürtük dün gece alışveriş merkezinin otoparkında beni ezmeye çalıştı."

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak baktı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama Wyatt muhtemelen şu anda alışveriş merkezinin ve otoparkın güvenlik kayıtlarına bakıyor, bir plaka numarası ve kimlik bulmaya çalışıyor." Tabii bunları arama emri olmadan elde edebilirse, çünkü bir yargıcın arama emri çıkaracağından şüpheliydim; olay yeterince ciddi değildi.

Başını salladı ve bandajı sıyrığın üzerine yerleştirdi. "Erkek arkadaşının bir polis olması çok kullanışlı olmalı."

"Bazen." İstemediğim halde beni karakola götürmediği ya da kredi kartımdan para çekerek beni takip etmediği sürece. İstediklerini elde etme konusunda biraz acımasız olabiliyordu. Elbette çok fazla şikayet edemezdim, çünkü bunları yaparken istediği şey bendim ve beni de elde etti. Cehennemden gelen baş ağrısıyla bile, beni nasıl elde ettiğini hatırlamak içimi ürpertiordu. Testosteronu neredeyse toksik seviyeye ulaşmıştı ama faydaları... Tanrım, faydaları harikaydı.

Hemşire ceplerinden çıkardığı küçük bir deftere bir şeyler not ettikten sonra, "İyi gidiyorsunuz. Sizin için yiyecek bir şeyler ayarlamaya çalışacağım" dedi ve odadan çıktı.

Siana tüm bu süre boyunca tek kelime etmemişti, ki bu alışılmadık bir durum değildi; kendini konuşmaya adamadan önce insanları ölçüp biçmeyi sever. Yine de kapı kapandıktan sonra, "Bu saç da neyin nesi?" dedi.

Siana Yüksek Mahkeme önünde bir davayı tartışıyor olabilirdi -ki henüz tartışmıyordu- ve yargıçlar da dahil olmak üzere mahkeme salonundaki herkesin saçını fark ederdi ki bazılarına baktığınızda bu oldukça korkutucu bir düşünce. Jenni ve ben de öyleyiz ve hepimiz bu geni doğrudan annemden aldık, o da annesinden almış. Büyükanнемin annesinin nasıl biri olduğunu hep merak etmişimdir. Bunu bir keresinde Wyatt'a söylediğimde ürpermişti.

Grammy'yle bir ay önce doğum günü partisinde tanışmıştı; sanırım ya onu etkilemiş ya da ödünü koparmıştı ama o yılmamıştı ve partiden sonra babası ona bir duble viski vermişti.

Büyükanнемin nesi kötü anlamıyorum, annemden üstün olması dışında, ki bu biraz korkutucu. Ama yaşlandığımda tıpkı onun gibi olmak istiyorum. Şık kalmak istiyorum, şık arabalar kullanmak istiyorum ve çocuklarımın ve torunlarımın bana gereken ilgiyi göstermesini istiyorum. *Gerçekten* yaşlandığımda, şık arabamı bulabildiğim en büyük arabayla takas edeceğim ve küçük mavi kafam direksiyonun üzerinden görünene kadar koltukta kambur duracağım, sonra arabayı çok yavaş kullanacağım ve bana korna çalan herkese ters ters bakacağım. İşte böyle planlar yaşlılığımı dört gözle beklememe neden oluyor.

Tabii o kadar uzun yaşayabilirsem. Diğer insanlar benim için farklı planlar yapıp durdular. Can sıkıcı bir durum.

Bekledim ama sihirli bir şekilde yemek çıkmadı. Siana ve ben sohbet ettik. Bir süre sonra başka bir hemşire geldi ve hayati değerlerimi aldı. Yemeğimi sordum. Dosyamı kontrol etti, "Ne yapabileceğime bakacağım" dedi ve gitti.

Siana ve ben biraz bekleyeceğimizi düşündük ve saçımı yıkamaya karar verdik. Neyse ki dikişlerin artık kuru tutulması gerekmiyordu, çünkü kurumuş kan ve yapışkan maddeyle bir hafta boyunca korkunç bir Mohawk yapmamın imkanı yoktu. Dikişler sorun değildi, sarsıntı sorun oldu. Yine de çok yavaş hareket ettiğim sürece baş ağrısı artmıyordu. Ama sadece saçımın yıkanmasını değil, *kendimin de* yıkanmasını istiyordum. Siana, bandajların duş için çıkarılabileceğini söyleyen bir hemşire buldu ve ben de dikkatlice ama mutlu bir şekilde duş alıp şampuanlandım. Ayrıca bandajları çekmek yerine *duşta çıkmalarına* izin verdim.

Daha sonra Siana saçlarıma fön çekti; gerçek bir şekillendirmeye uğraşmadı ama saçlarım düz olduğu için bunun bir önemi yoktu. Sadece temiz olmak bile beni daha iyi hissettirdi.

Hala yemek yok.

Hastane personelinin benim için alternatif planlar yaptığını ve beni açlıktan öldürmeyi planladığını düşünmeye başlamıştım ve Siana kafeteryaya inip benim için kendisi bir şeyler almak üzereydi ki nihayet bir tepsi geldi. Kahve ılıktı ama minnetle aldım ve tabağımdaki metal kapağı kaldırmadan önce yarısını içtim. Sahte çırpılmış yumurta, soğuk kızarmış ekmek ve gevşek domuz pastırması bana bakıyordu. Siana ve ben birbirimize baktık, sonra omuz silktim. "Açlıktan ölüyorum. Bu kadar yeter." Ama hastane yöneticisine buradaki mutfak olanakları hakkında yazmak için aklıma bir not aldım. Hasta insanların en azından onları yemeye teşvik edecek yiyeceklere ihtiyacı var.

Yemeğin yaklaşık yarısını yedikten sonra öfkeli damak tadım midemden gelen zayıflatıcı sızlanmaları bastırdı ve yumurtalara bakmak zorunda kalmamak için tabağın kapağını yerine koydum. Soğuk yumurta iğrençtir. Baş ağrım biraz hafiflemişti ve bunun bir kısmının kafein yoksunluğundan kaynaklandığını fark ettim.

Kendimi daha iyi hissettiğim için geçen zaman hakkında endişelenmeye başladım. Henüz hiçbir doktor beni görmeye gelmemişti ve duvardaki saate göre saat neredeyse on buçuktu.

"Belki de benim vakam için hiçbir doktor görevlendirilmemiştir," diye düşündüm. "Belki de burada unutulmuşumdur."

Siana, "Belki de düzenli bir doktor bulmalısın," diye belirtti.

"Senin doktorun var mı?"

Suçlu görünüyordu. "Jinekolog sayılır mı?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Bende de onlardan bir tane var." Hey, doğum kontrol hapları için reçeteni bir yerden almak zorundasın. "Belki de onu aramalıyım."

Hastanede kalmak sıkıcıdır. Siana televizyonu açtı ve izleyecek bir şeyler bulmaya çalıştık. İkimiz de gündüzleri evde olmadığımız için gündüz programlarına yabancıyız. Bulabildiğimiz en iyi şeyin *The Price Is Right* olması bir şeyler anlatıyor ama en azından bizi eğlendirdi. Siana ve ben tüm yarışmacılardan daha iyiydik ama alışveriş yapmak da bir yetenek.

Salondan gelen gürültü dikkatimi dağıtıyordu, çünkü kahvaltı tepsimi getiren kadın kapıyı yarı açık bırakmıştı, ama bu şekilde bırakmıştık çünkü dolaşan hava odayı biraz daha az havasız tutuyordu. Pencerenin dışındaki parlak mavi gökyüzü, takvim sonbaharın resmen geldiğini söylese de yazın henüz etkisini kaybetmediğini gösteriyordu. O güneş ışığında dışarıda olmak istiyordum. Dışarıda gelinliğini arıyor olmak istiyordum.

Bir doktor neredeydi, herhangi bir doktor?

The Price Is Right bitmişti. Siana'ya "Dün geceki randevun nasıl geçti?" diye sordum.

"Yavaşça."

Ona sempatik bir bakış attım ve o da iç çekti. "İyi bir adamdı ama... kıvılcım yoktu. Ben kıvılcım istiyorum. Bir kutu dolusu kıvılcım istiyorum. Wyatt'la yaşadığın şeyi istiyorum, bana yiyip bitirebilecekmiş gibi bakan bir adam istiyorum ve bunu yapmasını istiyorum."

Wyatt ve *yemek* kelimelerini aynı cümle içinde kullanmak bile içimi ısıtıyor ve beni kıpır kıpır yapıyordu. Hiç şüphe yok, beni programlamıştı.

"Wyatt için uzun süre bekledim. Beni terk ettikten sonra bile iki yıl bekledim." Bu benim için hala hassas bir noktaydı, sadece üç randevudan sonra beni terk etmişti çünkü çok bakımlı olduğumu düşünüyordu.

"Tam olarak *beklemedin*," dedi eğlenerek. "Randevulara çıktın.

Hatırladığım kadarıyla birçoğuyla."

Göz ucuyla kapıda bir hareket gördüm. Hareket durdu. Odaya kimse girmedi.

"Ama hiçbirisiyle yatmadım," diye belirttim. "Bu bekliyor." Wyatt hâlâ odaya girmemişti. Gözlerden uzakta duruyor, dinliyordu.

O olduğunu *biliyordum*; boş kalırsa öğle yemeği sırasında ziyarete geleceğini düşünmüştüm. Bir mil genişliğinde sinsî bir çizgisi vardı; öyle bir polisti ki, ilginç bir şey duyup duymadığını görmek için kulak misafiri olmaktan kendini alamazdı.

Siana'yla göz göze geldim, bakışlarımı kısıtım ve kapıyı işaret ettim. Hızlıca sırtıttı ve "Her zaman onun SDS'sini kullanmak istediğini söyledin" dedi. Ben bilmiyordum ama Güneyli Kadınlar Yasası'na göre erkeklerin kulak misafiri olması her zaman yasaktır. Siana'nın hızlı düşünmesi beni memnun etti. "En başından beri ilgimi çeken şey onun SDS'siydi. Ona gerçekten erişmek istiyordum."

"Etkileyici olmalı."

"Öyle ama yanıt verebilirlik de en az onun kadar önemli. Yapmasını istediğim şeyi yapmayacaksa büyük bir SDS'ye sahip olmanın bir anlamı yok - tıpkı bir banka gibi." Bir kahkaha attı. "Ben de büyük bir SDS arıyorum. SDS'si olan ve benim ihtiyaçlarımı karşılayabilecek bir adama aşık olmamam için hiçbir neden göremiyorum."

"Ben de bilmiyorum. İçeri gel," diye seslendim, Wyatt'ın kapıya kısaltılmış, gecikmiş vuruşuna cevap vermek için kendimi kestim. Kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve içeri girdi, ifadesi sabit ve okunaksızdı. Öfke yeşil yüzünü

Gözleri daha da parlıyordu ve gülme isteğini bastırmak zorunda kaldım. O kadar uzun süredir birlikte değildik ama en başından beri onu elde etmek zor olmuştu.

Siana ayağa kalkarken gülümsüyordu. "Harika," dedi. "Bacaklarımı esnetmem gerekiyor. Bir şeyler yemek için kafeteryaya gidiyorum. Bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim," diye homurdandı. "Teşekkürler." *Teşekkür* sonradan aklına gelmişti. Wyatt çıldırmıştı ve Siana gider gitmez SDS hakkındaki gerçeği benden öğrenmeye kararlıydı. Çoğu erkek gibi kavgadan çekinmezdi ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmem beni rahat bırakacağı anlamına gelmiyordu.

Kapıyı arkasından sıkıca kapattı, dışarı çıkarken bana attığı sinsi göz kırpışını fark etmedi. Sonra saldırgan ve tehditkâr bir erkek edasıyla yatağımın yanına geldi. Kara kaşlarını indirerek bana sert bir bakış fırlattı. "Pekâlâ," dedi soğukkanlılıkla. "Benimle sadece SDS'ime erişmek istediğin için ilgilendiğini duymak istiyorum."

Wyatt'ı ve yemek yemeyi düşündüm ve yanaklarımın pembeleşmeye başladığını hissettim. Evet, kusursuzdu. Bu öğrenmek için yararlı bir şey değil miydi? Zevk içinde kıvrandım. "Oh, bunu duydun mu?" diye sordum, bakışlarını ondan kaçırarak ve suçlu görünmek için elimden geleni yaparak.

"Duydum." Ses tonu acımasızdı. Çenemi tuttu; başımı sarımadı, çünkü ne kadar kızgın olsa da sarsıntımı düşünüyordu, ama ona bakmamı istediğini açıkça belli etti. Öfkeli bakışlarını karşıladım ve kendi gözlerimin açılmasına izin verdim.

"Sadece SDS'inle ilgilendiğimi söylemedim."

"Ama ona erişmek istedin."

Ona bir ipucu vermenin zamanı geldiğini düşünerek kirpiklerimi kırıştırdım. "Büyük bir şekilde. Bildiğini sanıyordum."

"Nereden bilebilirdim ki?" Sesi daha da koyuydu, sanki kopmak üzere olan bir gök gürültüsü bulutu gibiydi. "I-" Sonra durdu, dalgalanan kirpiklerim ve iri masum gözlerim dikkatini çekince bakışlarını üzerimde yoğunlaştırdı. "SDS de neyin nesi?"

Sadece iri gözlerle baktım, anın tadını çıkarıyordum. "Sperm dağıtım sistemi."

Altıncı Bölüm

Benden uzaklaştı ve pencereden dışarı baktı, derin, kontrollü nefesler alırken elleri kalçalarındaydı. Onu izledim, neredeyse neşeyle köpürüyordum. Onunla bu şekilde dalga geçmek, diğer şekilde dalga geçmekten neredeyse daha eğlenceliydi -neredeyse, çünkü diğer tür dalga geçmenin getirisi daha iyiydi.

Sonunda, "Seni küçük pislik," dedi ve bana doğru döndü. Gözlerindeki parıltı intikam vaat ediyordu.

Ona sııttım.

Aldatıcı bir yumuşaklıkla, "Sen ve Siana sikimi mi tartışıyordunuz?" diye sordu.

"Sadece kulak misafiri olduğun için. Bu kadar zahmete girdiğine göre ilginç bir şeyler duyman gerektiğini düşündüm."

Yakalandığı için en ufak bir utanç duymuş gibi görünmüyordu, belki de gözetlemek onun işiydi. Bunun yerine yatağa geldi ve eğilirken ellerini iki yanına dayadı. Etrafımın bu şekilde sarılmış ve kapana kısılmış olmasından rahatsız olacağımı düşündüyse de olmadım. Bir kere, bu Wyatt'tı. Başka bir şey için, Wyatt buydu; onun tarafından kuşatılmayı ve kapana kısılmayı seviyordum. O bu kadar yakinken genellikle eğlenceli ve ilginç şeyler olurdu.

Başımı yastıktan kaldırmadım ama elimi yüzüne koydum, çenesinin ve yanağının sert yapısını, teninin sıcaklığını, sadece birkaç saat önce tıraş olmasına rağmen sakalının dikenlerini hissettim. "Yakaladım," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. Evet, böbürlenmenin hoş olmadığını biliyorum, çünkü Wyatt sırtıp geçecek türden bir adam değil.

Kaybedeceğime emin olduğu bir bahse girmem için beni kandırmak ve beni Dünya Serisi'ni izlemeye zorlamak gibi acı verici bir şey olsa bile, bana borcunu ödemenin bir yolunu bulurdu. Beyzbolu *hiç* sevmem.

Karşılığında bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi, bu da beni alarma geçirdi. "Yani ayrıldığımız iki yıl boyunca kimseyle yatmadın, öyle mi? Beni bekliyordun."

"Pek sayılmaz. Sadece seçiciyim." Lanet olsun adama, bunu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulacaktı.

"Teslimat sistemimden etkilendiniz."

"O şeyleri söyledim çünkü dinlediğini biliyordum."

"Ona erişmek istediniz. Yanlış hatırlamıyorsam kullanmak istediniz."

Polislerin kötü yanlarından biri de bu: bir şeyleri hatırlıyorlar.

Muhtemelen Siana ile yaptığım konuşmayı kelimesi kelimesine aktarabilirdi. Ayrıca, çeşitli şekillerde SDS'sini *çok* sevdiğimi açıkça belirtmiştim. Lütfen. Eğer

Bir şeyi sevmezsem, ağzıma ya da vücudumun başka bir yerine girmez.

Tamam, bazen bir durumun kontrolünü yeniden ele geçirmenin tek yolu tamamen ve bütünüyle teslim olmaktır. Ona gülümsedim ve elimi yüzünden göğsüne, karnından aşağıya, SDS'sini avucuma alana kadar gezdirdim.

Zaten yarı ereksiyon halinde olduğunu hissetmek beni çok mutlu etmişti.

İşte benim Wyatt'ım; seksten söz et ve o hazır. Harika, değil mi? "Çok doğru hatırlıyorsun. İstemiştim ve şimdi elimde." Biraz ürperdim, çünkü ona dokunmak beni de etkiliyordu.

Üzerime eğildi, nefes alış veriş hızlandı, elimi daha sert iterken gözleri karardı. Artık onda "yarı" diye bir şey yoktu, sert ve hazır. Sonra gergin bir sesle "Siktir" dedi, doğruldu ve benden uzaklaştı.

"Şey, evet," dedim. Çok açık değil miydi?

Pencereye dönerken bana yanan bir bakış fırlattı. "Beyin sarsıntısı geçirmişsin," dedi çok sert bir şekilde.

İnleyerek sorunu anladım. En azından önümüzdeki birkaç gün boyunca benim için itişip kakışmak yoktu ve eğer birisi birazcık bile itişip

kakışmadan nasıl seks yapılacağını bulduysa, bu sırrı bana da vermesini isterdim. Dün seks yok, bugün seks yok, yarın seks yok - bu baş ağrısı sürdüğü sürece seks yok, ki bu muhtemelen birkaç gün daha sürecekti.

Şimdi Buick'teki o psikopat sürtüğe, bu beklenmedik yoksunluğa neden olduğu için *gerçekten* kızgındım - beklenen bir yoksunluk daha iyi olmazdı, çünkü orgazm stoklayıp ihtiyacınız olana kadar kilerde saklayamazdınız.

Bu da bana bir şeyi hatırlattı ve bu konuyu açmak için benim yaralandığım ve onun da koruma modunda olduğu zamandan daha iyi bir zaman olabilir miydi? Sanki yapacak daha iyi bir işim varmış gibi. "Evini yeniden dekore etmem gerek."

Bu onu etrafında döndürdü. Pantolonunun paçası hâlâ sıyrılmıştı ama dikkati benim üzerimdeydi. Bakışlarındaki temkinlilikten, "Bir silahım var ve kalbine nişan aldım" dediğimi düşünebilirdiniz.

Birkaç saniye boyunca bana baktı, konuşmamızı zihninden geçirdi.

Sonunda şöyle dedi: "Pes ediyorum. Benim hakkımda konuşmaktan

SDS ve geçirdiğin beyin sarsıntısından sonra mı evimi yeniden yapmak istiyorsun?"

"Kilerleri düşünüyordum." Düşündüğüm tek şey bu değildi ama geçici olarak kenardayken orgazm stoklama konusuna girmek istemedim. Ayrıca, bulunduğum yere nasıl geldiğime dair en küçük ayrıntıyı bile bilmesine gerek yoktu.

Aradaki bağlantıyı kurmaya çalışmaktan vazgeçti. "Peki ya kilerler?"

"Sizin yok ki."

"Elbette biliyorum. Mutfağın yanındaki küçük oda, hatırladın mı?"

"Orada ofisiniz var, yani kiler değil. Zaten eviniz de tamamen yanlış.

Mobilyalarınız yanlış."

Gözleri kısıldı. "Evimin nesi varmış? Gayet güzel. İyi mobilyaları var."

"*Erkek* mobilyaları var."

"Ben bir erkeğim," diye belirtti. "Başka türlü ne yapabilirim ki?"

"Ama ben erkek değilim." Bu kadar bariz olan bir şeyden nasıl bu kadar habersiz olabilirdi? "Kız eşyalarına ihtiyacım var. Ya evinizi yeniden yaparım ya da başka bir yere taşınmak zorunda kalırız."

"Evimi seviyorum." Erkeklerin bir şey yapmak istemedikleri zaman takındıkları o topuklarına vuran ifadeyi takınmaya başlamıştı. "Eşyalarım tam istediğim yerde."

Ona konuşur gibi bir bakış attım, bu başımı daha çok ağrıttı çünkü konuşur gibi bir bakış atmak için gözlerinizi devirmeniz gerekiyor. "Hangi noktada *bizim* evimiz olması gerekiyor?"

"Sen taşındığında." Bunu sanki dünyanın en basit, en açık sonucuymuş gibi söyledi. Sanırım onun için öyleydi.

"Ama hiçbir şeye dokunmamı, *bana* uygun bir sandalye almamı, benim için bir ofis hazırlamamı ya da buna benzer bir şey yapmamı istemiyorsun, değil mi?" Kalkık kaşlarım ona *bu* fikir hakkında ne düşündüğümü söyledi - ve yine kaşlarımı kaldırmak canımı acıttı, ama botoks kullanmadığınızda herhangi bir ifade olmadan konuşmak gerçekten zor. Yine de önümüzdeki birkaç gün boyunca Nancy Pelosi'yi taklit etmek için gerçekten çok uğraşabileceğimi düşündüm.

Kaşlarını çattı. "Kahretsin." Konuşmanın amacını anlamıştı; mobilyalarıyla ilgili mevcut durumdan hiçbir şekilde memnun değildim ve onunla yaşamamı istiyorsa bazı ayarlamalar yapması gerekiyordu ama bu hoşuna gitmemişti. Gözleri yine o daralmış, delici şeyi yaptı. "Koltuğum olduğu yerde kalacak. Televizyonum da öyle."

Omuz silkmeye başladım, sonra hareket etmenin iyi bir şey olmadığını hatırlayınca durdum. "Sorun değil. İçeride olacak değilim ya."

"Ne?" Bunu duyduğuna memnun olmamakla kalmamış, sinirlenmeye de başlamıştı. "Bir düşünsene. Televizyonda aynı şeyleri mi izliyoruz? Hayır. Sen beyzbol izlemek istiyorsun; ben beyzboldan nefret ederim. Sen *bütün* sporları izliyorsun. Ben futbol ve basketbolu seviyorum, nokta. Ben dekorasyon programlarını severim, sen ise dekorasyon programı izlemektense tırnaklarının altına kıymık batmasını tercih edersin. Eğer delirip seni öldürmememi istiyorsan, kendi televizyonum ve onu izleyebileceğim bir yerim olmalı."

Gerçek şu ki, yakalamak için yolumdan çekildiğim kolej futbolu dışında fazla televizyon izlemiyorum. Bir kere, bazı geceler saat dokuzu geçene kadar eve gelmiyorum ve geldiğimde bile genellikle evrak işlerim oluyor. Pazar günleri TiVo'ya kaydedip izlediğim birkaç dizi var ama çoğunlukla zahmet etmiyorum. Bu, bir şey izlemek istediğimde televizyonu kullanmak için Wyatt'la kavga etmeye istekli *olduğum* anlamına gelmiyor ve hatta o birkaç diziden vazgeçmeye istekli olduğum anlamına da gelmiyor. Ne kadar az izlediğimi bilmesi gerektiğinden değil; işin prensibi bu.

"Pekala," dedi isteksizce, çünkü ne de olsa adil olan adildir. "Yine de yanımda olmanı tercih ederdim."

"Zamanın yarısında benim izlemek istediğim şeyi izlemek zorunda kalırız." Ve *bu* ne büyük bir felaket olurdu. Bunu o da benim kadar iyi biliyordu. Bir süre durakladıktan sonra bu fikirden vazgeçti ve pes etti. "Hangi odayı kullanacaksın? Üst kattaki yatak odalarından birini mi?"

"Hayır, çünkü o zaman birkaç yıl içinde çocuklar kendi yatak odalarına kavuştuğunda her şeyi yeniden yapmak ve taşımak zorunda kalırım."

İfadesi yumuşamadı, ama sıcaklıkla doldu - seni soymak istiyorum türünden bir sıcaklık, deli türünden değil. "Dört yatak odası var," diye işaret etti, bu yatak odalarını doldurmak için bebek yapma sürecini düşünerek.

"Ben biliyorum. Ebeveyn odamız olacak, iki çocuğumuz olacak -üçü göz ardı etmiyorum ama muhtemelen iki tane- ve bir misafir yatak odamız olacak. Oturma odasının en iyisi olacağını düşünüyorum. Kimin resmi bir oturma odasına ihtiyacı var ki? Ve tüm pencere işlemlerini yeniden yapmam gerekecek. Alınma ama senin pencere zevkin berbat."

Elleri tekrar kalçalarındaydı. "Başka?" diye sordu teslim olmuş bir ses tonuyla. Hah. Düşündüğümünden daha kolay teslim oluyordu. İşin eğlencesi biraz kaçmıştı. "Boya. Nötr renkleri tercih etmekle akıllılık etmediğinden değil, çünkü dekorasyon

senin işin değil," diye ekledim aceleyle. "Sadece dekorasyon benim işim, bu yüzden artık rahatlayabilir ve tüm bu kararları bana bırakabilirsin. Güven bana, duvarlara biraz renk katmak ev için harikalar yaratacaktır. Bitkiler de öyle." *Hiç* ev bitkisi yoktu, bunu zaten belirtmiştim. Akli başında bir insan ev bitkileri olmadan nasıl yaşayabilirdi ki?

"Sana zaten bir bitki aldım."

"Bana bir *çalı* aldın. Ve ait olduğu yere, dışarıya dikildi. Merak etme, sana söylediğim zaman onları söylediğim yere taşımak dışında bitkilerle ilgili hiçbir şey yapmana gerek yok."

"Neden onları istediğin yere koyup orada bırakmıyorsun?" Bu bir erkek bakış açısı mıydı, neydi? "Bazılarını koyacağım. Bazılarını sıcak havalarda verandaya koyarım ve sadece kış için içeri alırım."

Bitkiler konusunda bana güven, tamam mı?"

Bitkilerle nasıl sinsice bir şey yapabileceğimi anlayamadı, bu yüzden isteksizce başını salladı. "Tamam, birkaç bitki alabiliriz."

Birkaç tane mi? Çok bilgisizdi. Yine de onu seviyordum. "Ve birkaç kilim."

"Halılarım var."

"Halılar halının üstüne serilir."

Hayal kırıklığı içinde elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne diye halının üstüne halı koyarsın ki?"

"Görünüş için, aptal. Kahvaltı masasının altında da bir halı olmalı."

Kahvaltı köşesinin zemini mutfaktakiyle aynı fayanslara sahipti ve soğuktu. Oraya bir halı almak ilk alışverişlerimden biri olacaktı. Ona gülümsedim; gülümsemekten zarar gelmezdi. "Bu kadar." En azından şimdilik.

Aniden sırtıttı. "Tamam, kulağa oldukça acısız geliyor."

Korkunç bir şüphe oluşmaya başladı. Oyuna mı gelmişim? Benimle dalga mı geçiyordu? Şimdi, genel bir kural olarak, söylediklerimin en az yarısı onunla uğraşmaktan, düğmelerine basmaktan ve onu kızdırmaya çalışmaktan zevk aldığım içindi, ama bu onun gibi alfa bir adamla uğraşmanın eğlencesinin bir parçasıydı. Bu konuda bana güvenin. Woody Allen'a sataşmak, mesela Hugh Jackman'a sataşmanın yarısı kadar bile heyecan vermezdi.

Ama sırf onun damarına basmaktan hoşlanıyordum diye, bu adil bir oyun olduğu anlamına gelmiyordu.

"Babamla mı konuşuyordun?" Şüpheyi sordum.

"Elbette aldım. Seninle evlenerek büyük bir iş üstlendiğimi biliyorum, bu yüzden alabileceğim tüm uzman tavsiyelerini alacağım. Bana savaşlarımı seçmemi söyledi."

Gerçekten umurumda olmayan şeyler için bölgeci hissediyorum. Koltuğumu ve televizyonumu rahat bıraktığın sürece sorun yok." Surat mı asacağımı yoksa rahatlayacağımı mı bilemedim. Bir yandan, babam onu yanlış yönlendirmezdi ve Wyatt'ın tüm eğitimini kendim yapmak zorunda kalmazsam hayatım çok daha kolay olurdu. Öte yandan, ben bir düğme itici değilim.

"Başlamam için bir çek yazabilirsiniz," dedim neşeyle. "Daha fazlasına ihtiyacım olduğunda sana haber veririm. Harika bir marangoz tanıyorum ve muhtemelen hemen başlayamayacak olsa da önümüzdeki hafta onunla buluşabilir ve ona ne istediğimi gösterip planlara başlamasını sağlayabilirim."

Sustu, tekrar temkinli davranmaya başladı. "Çek mi? Marangoz mu? Ne planları?" Usulüne uygun olarak basılmış büyük bir düğme. Hayat güzeldi.

"Bu konuşmanın nasıl başladığını hatırlıyorsun, değil mi?" "Evet. Sen ve Siana benim aletim hakkında konuşuyordunuz."

"O konuşma değil, *bu* konuşma. Yeniden dekore etme konuşması."

"Anladım. Aletimle pencere uygulamaları arasındaki bağlantıyı hâlâ kuramadım," dedi alaycı bir şekilde, "ama şimdilik bununla devam edeceğim. Peki ya bu konuşma nasıl başladı?"

"Bir kiler. Sende yok ki. Bana lazım."

Gözlerinde kuşkulu bir bakış belirdi. "Beni ofisimden mi atıyorsunuz? Ve bunun için ödeme yapmamı mı bekliyorsunuz?"

"Aslan payını senin ödemeni bekliyorum, evet. Senin benden daha çok paran var."

Homurdandı. "Ben Chevrolet kullanıyorum. Sen Mercedes kullanıyorsun."

El salladım. Detaylar. "Seni *tahliye etmiyorum*. Seni yeni bir ofise taşıyorum. Oturma odasındaki alanı paylaşacağız." Büyük bir odaydı ve kendime ait bir ev ofisi için o alanın tamamına ihtiyacım yoktu. Büyük bir kısmına evet ama tamamına değil. "Zaten daha büyük bir ofise ihtiyacın var, kilerde o kadar çok şey var ki kendini oraya zor sığdırıyorsun." Bu gerçeklerden başka bir şey değildi. Evi ilk satın aldığında bu kadar kapsamlı bir tadilat yaptığında, neden kendisi için gerçek bir ofis eklemediği benim için bir muammaydı. Bunun tek açıklaması onun bir erkek olmasıydı. En azından yeterli sayıda banyo koymuştu, gerçi bu da müteahhidin fikri olabilirdi; kiler fikrinin Wyatt'tan çıkmadığı kesindi. Daha büyük bir ofis fikrini aklından geçirmesini izledim ve haklı olduğumu anladım; onun daha fazla alana, benim de bir kilere ihtiyacım vardı. "Pekâlâ, hepsi

Doğru. Ne istersen yap, parasını ben ödeyeceğim." Burnunun kenarını sıktı. "Buraya sana güvenlik kasetlerinden bahsetmeye geldim ve bir şekilde en az yirmi bin dolar harcadım," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine.

Yirmi bin mi? Diledi. Yine de bu kısmı kendime sakladım. Yakında öğrenecekti. "Otopark kasetleri sende mi?" Biraz inanmamıştım. "Bana vurmadığı için alacağını düşünmemiştim. Alışveriş merkezi onları öylece verdi mi?"

"Aslına bakarsanız, evet, ama onları yine de alabilirdim." "Arama iznine ihtiyacın olurdu ve ortada işlenmiş bir suç yok."

"Dikkatsizce tehlikeye atmak bir suçtur, tatlım."

"Dün gece pervasızca tehlikeye atma hakkında hiçbir şey söylemediniz." Omuz silkti. Ona göre polis işleri onun işiydi, tıpkı Great Bods'taki tur havuzunun klorunu düzgün tutmanın benim işim olması gibi; onunla her ayrıntıyı tartışmazdım ve düşününce, o da benimle çok az polis işi tartışırdı. Tam olarak aynı fikirde değildim, çünkü polis işleri havuz klorlamasından çok daha ilginçti, bu yüzden ara sıra onun dosyalarını karıştırıyordum. Tamam, ne zaman fırsat bulsam.

İletişimsizliğini görmezden geldim, ki zaten işiyle ilgili olarak bunu düzeltmeye niyeti yoktu. "Ne buldun?"

"Pek değil," diye itiraf etti, gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu.

"Öncelikle, alışveriş merkezinin dijital yerine kaset kullanan eski bir sistemi var. Kaset yıpranmış; etiket numarasını çıkaramadım, sadece arabanın kesinlikle bir Buick olduğunu görebildim. Teknik elemanlarımız bandın bir ay kadar önce değiştirilmiş olması gerektiğini, üzerinde delikler olduğunu söyledi. Gerçekten işe yarar bir şey çıkaramadılar."

"Alışveriş merkezi kasetleri düzenli olarak yenileriyle değiştirmiyor mu?" Kızgınlıkla sordum. Alışveriş *merkezi* gevşek miydi? Kendimi ihanete uğramış hissettim.

"Pek çok yer bunu yapmaz, en azından bir şey olana kadar. O zaman gözetleme sisteminden kim sorumluyorsa yakayı ele verir ve bir süreliğine kasetler olması gerektiği gibi değiştirilir. Çalışmamız için bize verilen bazı saçmalıklara inanamazsınız." Ses tonu sertti. Wyatt yapması gerekeni yapmayan insanlara fazla müsamaha göstermezdi.

Çarşafın altından uzanıp kalçamın iç tarafını kavradı, eli sert, hafif pürüzlü ve çok sıcaktı. "Seni birkaç santimle ıskaladı," dedi.

kabaca söyledi. "Bu kadar yakın olduğunu görünce neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Seni sadece korkutmaya çalışmıyordu, tam anlamıyla öldürmeye çalışıyordu."

Yedinci Bölüm

Annem kısa bir süre sonra giysilerimle geldi, onları küçük dolaba astı ve anahtarlarımı çantama geri bıraktı. "Kalamam," dedi, sinirli, telaşlı ve inanılmaz güzel görünüyordu, çünkü annem böyledir, başka türlü görünemez. "Nasıl hissediyorsun tatlım?" "Daha iyiyim," dedim, çünkü bu doğrudu. O iğrenç yumurtaları yemeyi başarmıştım, değil mi? "Daha iyi"ye bir de "marjinal olarak" eklenmişti ama ne olursa olsun kabulümdü. "Eşyalarımı getirdiğin için teşekkürler. Şimdi git işini yap ve benim için endişelenme."

Bana alaycı bir "evet, tabii" bakışı attı. "Henüz bir doktor gelmedi mi?" "Hayır."

Hayal kırıklığı ifadesi daha da arttı. "Siana nerede?"

Wyatt saatine bakarak, "Ben buraya geldiğimde kafeteryaya gitmişti," dedi. "Gideli yaklaşık yirmi dakika oldu."

"O dönene kadar kalamam, beş dakika önce çıkmam gerekiyor." Eğilip alnımdan öptü, yanımdan geçerken Wyatt'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve gözden kaybolurken omzunun üzerinden "Bana ihtiyacın olursa cep telefonumu ara" diyerek kapıdan çıktı.

"Otopark kasetlerinden bahsetmedin," diye gözlemledi Wyatt. Hâlâ aile dinamiklerimizi çözmeye çalışıyordu. O, soğuk ve katı gerçekliğin en istikrarlı çalışma platformu olduğu inancıyla hareket ederken, annem ve ben teğet geçme eğilimini paylaşıyorduk, böylece işleyip başa çıkmaya hazır olana kadar kötü şeyler hakkında düşünmek zorunda kalmıyorduk. Ben bütün gece düşünmüştüm, ayrıca oradaydım ve ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumu biliyordum, bu yüzden zaten birkaç teğet geçmişim ve şimdi soğuk sert şeylerle sağlam bir şekilde kareye oturmıştım.

"Birinin beni ezmeye çalıştığını biliyor. O sürtüğün bunu yapmaya ne kadar yaklaştığını ona söylemenin bir anlamı yok. Zaten stresli ve bu onu daha da endişelendirecektir." Olay *sona ermişti*... iyileşme kısmı hariç. Onu bulmanın bir yolu yoktu, bu yüzden herkes

unutup yoluma devam etmeliydim. Öyleydim; mecburdum. Alışveriş yapmam gerekiyordu! Bu bana zaten bir güne mal olmuştu, muhtemelen en az birkaç güne daha mal olacaktı ve ayıracak zamanım yoktu.

Wyatt saatini tekrar kontrol etti. Günleri inanılmaz derecede yoğundu, bu yüzden hastaneye gelmek için zaman bulmaya çalıştığını biliyordum.

Elini uzattım. "Senin de gitmen gerek." Hey, anlayışlı olabilirim.

"Evet, var. Evimin anahtarı yanında, değil mi?" "Çantamda.

Neden?"

"Eğer serbest bırakıldığında gelip seni almak için elimi korkak alıştırıramazsam, sen de binebilirsin. Siana seni götürebilir, değil mi?"

"Sorun değil ama ben senin evine değil, evime gidiyorum." Kaşlarının birbirine yaklaşmaya başladığını gördüm ve elini sıktım. "Korumacı hissettiğini biliyorum ve zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, dürüst ol" -buna inanmak ne kadar zor olsa da- "ama tüm evraklarım ve eşyalarım evde. Canım alışveriş yapmak istemiyor olabilir ama bazı şeyleri telefonla ve bilgisayarla yapabiliyorum. Bu sefer sakat değilim, bu yüzden yanımda birinin kalmasına ihtiyacım yok. Ayrıca kendi başıma hiçbir yere gitmeyeceğime de söz veriyorum." İşte. Bundan daha makul olamazdım, değil mi?

Bundan hoşlanmadı, çünkü beni hemen şimdi, daha doğrusu iki ay önce evinde kalıcı olarak istiyordu ve istediğini elde edememekle iyi başa çıkamıyordu. Akıllıca bir söz: rahat, saldırgan olmayan ve kibirli olmayan birini istiyorsanız, bir polise *bakmayın* bile. Söz konusu polis aynı zamanda eski bir profesyonel futbol oyuncusuysa, karşınızdakinin kış tekmeleyebilen ve isim alabilen bir kişilik olduğunu bilmeniz gerekir.

Bazen, itiraf ediyorum, sırf çok eğlenceli olduğu için kasıtlı olarak onu harekete geçirmeye çalışıyorum, ama bu sefer seviyedeydim. O da bunu biliyordu, bu yüzden doğal emir verme eğilimini dizginledi. "Tamam. İşten sonra

Eve gidip eşyalarımı alacağım. Size ne zaman varırım bilmiyorum ama Siana gitmeden önce bir şeyler yediğinden emin ol." "Benimle kalmak zorunda değilsin, tek başıma iyi olacağım," dedim, çünkü söylenecek en kibar şey buydu.

"Evet, doğru," dedi homurdanmaya benzeyen bir sesle. Beni dinlemeyi *aklına* bile getirmeyecek kadar akıllıydı. Beyin sarsıntısı geçirdiğimde beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraksaydı çok sinirlenirdim. Oh, Siana benimle kalabilirdi, ama ben bunu Wyatt'ın görevi olarak görüyordum, anlaştığımız paket anlaşmanın bir parçası olarak.

nişanlıydı. Ben ona baktım, o da bana baktı. Bu kadar basit. Gerçi şu ana kadar bakıma ihtiyacı olmamıştı, tabii ereksiyonu bu kategoride saymak istemiyorsanız, ama bu benim için sorun değildi çünkü onun herhangi bir şekilde incineceği düşüncesi beni ürpertiyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki bunun düşüncesine bile katlanamazdım, ayrıca muhtemelen korkunç bir hasta olurdu.

Her neyse, alaycı yorumun geçmesine izin verdim, o da beni öptü ve gitti. Siana, mükemmel zamanlamasıyla, o gittikten birkaç dakika sonra odaya girdi. "Nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Sanırım kendi deyimiyle gerçekten sikini tartıştığımızı *düşündü*." Küçük bir yüz ifadesi takındım. "Gizlice dinlerken yakalanma konusuna gelince, bu onu hiç rahatsız etmedi. Ama evini yeniden dekore edebileceğime dair bir anlaşma yapmayı başardım, yani bu iyi bir şey."

Yüzünde bir hayranlık ifadesi belirdi. "Kulak misafirliğinden dekorasyona nasıl geçtin bilmiyorum ama önemli olan sonuç."

Bir kez daha, kilerdeki orgazmları açıklamak istemedim, bu yüzden sadece gülümsedim. Bazen küçük bir kız kardeşin ablasını örnek alması gerekir. Öğleden sonrayı dizi izleyerek geçirdik, ki bu ilginçti. Siana bana dizilerde Cuma günleri dışında hiçbir şey olmadığını duyduğunu söyledi ve bence bu doğru olmalı. Bir cinayet girişimi, bir adam kaçırma ve muhtemelen on dört çiftin seks yapmasını izledik, sadece iki saat için etkileyici bir sayı.

Oprah'ın ortasındaiken bir doktor geldi ve kendini tanıttı. Ellili yaşlarının ortasındaıydı, yorgundu ve vizitelerini sadece yoğun konsantrasyonuyla tamamladığı anlaşılıyordu, bu yüzden daha erken gelemediği için ona hiç kızmadım. Beyaz önlüğünün cebine iliştirilmiş kimlik kartında "Tewanda Hardy, M.D." yazıyordu. Gözlerimi kontrol etti, dosyamı okudu, birkaç soru sordu, sonra hemşirenin bana bir talimat listesi vereceğini ve eve gidebileceğimi söyledi. Ben aceleyle bir "teşekkür ederim "den fazlasını söyleyemeden odadan çıktı.

Nihayet!

Siana dolaptan kıyafetlerimi çıkardı ve eve gittiğimi haber vermek için annemle Wyatt'ı ararken ben de üzerimi değiştirmek için dikkatlice banyoya girdim. Annemin getirdiği kıyafet, pantolon ve bluz, sıyrıklarımı törpülemeyecek kadar yumuşak, dökümlü keten ve suni ipek karışımıydı ve bluzun önü düğmeliydi, böylece başıma bir şey geçirmeme gerek kalmadı. Kendimi bu kadar zorlamak baş ağrımı daha da kötüleştirse de, yeniden gerçek kıyafetler giymek beni çok daha iyi hissettirdi. I

Kendimi daha iyi hissettiğimi nasıl tarif edebilirim bilmiyorum ama hissettim. Giysiler bunu benim için yapar.

Bir hemşire elinde imzalamam için bazı evraklarla geldi, baş ağrısı tamamen geçene kadar yapılmaması gerekenlerin bir listesi vardı ve hepsi bu kadardı. Sıyrıklara nasıl bakacağımı zaten biliyordum. Herhangi bir ilaç reçete edilmedi; gerekirse baş ağrısı için reçetesiz bir şeyler alabilirdim. *Gerekirse* mi? Hiç kimse tıp mesleği mensuplarına beyin sarsıntısının nasıl bir *his olduğunu* anlatmamış mıydı?

Elbette tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarılmam gerekiyordu ama bu benim için sorun değildi. Siana arabasını alıp girişe -ya da duruma göre çıkışa- götürmek için aşağı indiğinde alışveriş çantalarımı ve cüzdanımı da yanına almıştı. Revağın altında durduğunda hemşire tekerlekli sandalyeyi çift otomatik kapıdan dışarı itti ve üzerime soğuk bir hava doldu.

"Hava çok soğuk," dedim inanamayarak. "Kimse bana soğuk bir dönemden geçtiğimizi söylemedi!" "Bu sabah erken saatlerde bir hava dalgası geldi," dedi hemşire yardımsever bir şekilde, sanki şimdi söylemeye ihtiyacım varmış gibi. "Sıcaklık otuz dereceden fazla düştü." Sonbaharın ilk gerçek soğuklarından her zaman hoşlanmışımdır ama genelde daha iyi giyinirim. Hatta hava sonbahar gibi kokuyordu, ağaçlar henüz renklenmeye başlamamış olsa da kuru yaprakların keskin kokusu vardı. Cuma günüydü, liseler arası futbol maçının olduğu gece. Birazdan insanlar bahardan beri ilk kez kazaklarını ve ceketlerini giyerek stadyumlara doğru yola çıkacaktı. Great Bods'u açtığımdan beri bir futbol maçına gitmemiştim ve birden o kokuları, sesleri ve heyecanı gerçekten özledim. Wyatt ve ben bu yıl bir maça gitmeyi ihmal etmemeliydik, lise ya da üniversite, fark etmezdi. Great Bods'ta benim ya da Lynn'in yerini doldurabilecek başka bir personel işe almam gerektiğini fark ettim. İşler planladığım gibi giderse, Noel'e kadar hamile olacaktım. Hayatım yakında değişecekti ve ben bekleyemezdim.

Siana'nın arabasına binmek ve rüzgârdan kurtulmak beni rahatlatı.

Kemerimi bağlarken "Canım sıcak çikolata çekti," dedim.

"Kulağa hoş geliyor. Wyatt'ı beklerken bizim için biraz hazırlayacağım." Arabayı dikkatli kullandı, ani kalkış ve duruşlar yapmadı ve büyük bir acı patlaması yaşamadan evime ulaştık. Arabam portikonun altındaki yerine park edilmişti, yani anahtarlarım ondayken annem arabamı alışveriş merkezinin otoparkından almayı ayarlamıştı. Bunu bir gece önce düşünmüş ama herkes uyanıkken söylemeyi unutmuşum.

Kapıdan girerken Wyatt cep telefonumdan aradı ve ben de durup çantamdan telefonu çıkardım. "Ben geldim," dedim ona.

"Güzel. Düşündüğümde daha erken kaçtım. Şimdi eşyalarımı almak için eve gidiyorum, yani bir saat içinde orada olurum. Akşam yemeği için bir şeyler alabilirim, ilgini çeken bir şey var mı? Siana'ya da bizimle kalıp yemek isteyip istemediğini sor."

Daveti ilettim ve o da kabul etti, sonra ne istediğimize karar vermemiz gerekiyordu. Böyle önemli bir karar aceleye getirilemez, bu yüzden Wyatt'a evinden çıktığında tekrar aramasını söyledim. Sonra oturdum ve başımın çarpıntısı geçene kadar kıpırdamadan durdum. İbuprofen, işte geliyor. Klima açık olduğu için dairem soğuktu. Siana termostatu "ısıtmaya" çevirdi ama düşük bir ayar, sadece üşümeye yetecek kadar, sonra biz ne yemek istediğimizi tartışırken sıcak çikolatayla meşgul oldu ve ben de çikolatayı iki ibuprofen tabletini kovalamak için kullandım. Bu kazanan bir kombinasyon muydu, neydi?

Akşam yemeği için basit ve rahatlatıcı bir şeyde karar kıldık-pizza.

Wyatt'ın pizza konusundaki zevklerini biliyordum, bu yüzden Siana siparişi verdi. Birkaç dakika sonra telefon çaldı ve telsizi bana uzattı. Wyatt'ın aramasını bekliyordum ama arayanın kimliğinde "Denver, CO." yazıyordu. Telefon pazarlamacılarını engellemek için ulusal arama yapmayanlar listesindeyim, bu yüzden Denver'dan kimin arayabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Merhaba."

Kibar selamımı sessizlik karşıladı. Biraz daha yüksek sesle tekrar denedim.

"Alo?" Bir klik sesi ve ardından çevir sesi duydum; sinirlenerek bağlantıyı kestim ve telsizi masanın üzerine bıraktım. "Telefon kapandı," dedim Siana'ya, o da omuz silkti. Wyatt beş dakika içinde aradı ve ona pizza bilgilerini verdim. Yirmi dakika sonra küçük spor çantası ve bir büyük bir küçük pizza kutusuyla geldi ve aç domuzlar gibi pizzaya yumulduk.

Tamam, bu biraz abartı oldu ama ben de o da açtık.

Kıyafetlerini değiştirmiş, kot pantolon ve gözlerini daha açık gösteren koyu yeşil renkte uzun kollu bir Henley gömlek giymişti. "Seni daha önce hiç soğuk hava kıyafetleri içinde görmemiştim," dedim. "Her zaman bir yaz romantiği oldun." Onunla bir kış geçirmek üzere olduğumu bilmek tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi.

Bana göz kırptı. "Soğuk havalarda çok fazla kucaklaşma olacak." "Bana önceden haber ver," dedi Siana, yapışkan peynirin içinden siyah bir zeytin seçip ağzına atarken, "böylece temizleyebilirim."

"Olur," dedi Wyatt, sonra da ses tonunda biraz alaycı bir tonla, "Kazara SDS görülmesini istemiyorum," diye ekledi.

Siana zeytiniyle boğuldu ve ben kahkahalara boğuldum, bu da çok ani hareket ettiğim için başımın rahatsız edici bir şekilde zonklamasına neden oldu. Gülmeyi bıraktım ve başımı tuttum, bu da Siana'nın aynı anda hem boğulmasına hem de gülmesine neden oldu - biraz sapıktır - ve Wyatt gözlerinde memnun bir parıltıyla ikimize de baktı.

Telefon tekrar çaldı ve ikimiz de meşgul olduğumuzdan, Siana boğulmakla, ben de başımı tutmakla meşgul olduğumdan telefonu açtı. Arayanın kimliğine baktı ve konuşma düğmesine basarken "Denver'da kimi tanıyorsun?" diye sordu. "Merhaba." O da benim yaptığının aynısını yaptı, daha yüksek bir sesle "Alo" diye tekrarladı ve sonra bağlantıyı kesti.

"Eve geldiğimden beri bu ikinci oldu," dedim başımı bırakıp pizza dilimimi alırken. "Denver'da kimseyi tanımıyorum. İlk seferinde de her kimse telefonu kapatmıştı."

Arayan numarayı tekrar kontrol etti. "Muhtemelen ön ödemeli bir arama kartı numarasıdır; birçoğu Denver üzerinden yönlendirilir."

"O zaman kim olursa olsun, dakikalarını boşa harcıyor."

Pizzayı bitirmeden önce annem aradı ve ona kendimi daha iyi hissettiğimi söyledim; ibuprofen etkisini göstermişti, bu yüzden yalan söylemiyordum, en azından ani hareketler yapmadığım sürece. Wyatt'ın bu gece kalıp kalmayacağını sordu, evet dedim, iyi dedi ve en eski civcivinin emin ellerde olduğunu bilerek telefonu kapatabildi.

Sonra müdür yardımcım Lynn aradı. Wyatt, "Bu da ne, her gece Blair'i mi arayacaksın?" diye homurdandı ama ben onu duymazdan geldim. Lynn bana günün özetini verdi, ben işe dönene kadar yerime bakmakta bir sakınca görmediğini ve endişelenmememi söyledi. Ona fazladan birkaç tatil günü vermeyi aklıma not ettim.

Ondan sonra telefon sessizleşti. Siana ve Wyatt pizza kalıntılarını temizledikten sonra Siana bana sarıldı ve kapıdan çıktı. Wyatt beni hemen sandalyeden kaldırdı ve sözünü ettiği sarılmanın bir kısmını yapmak için kucağına oturttu. Bir esnemeyle savaşıp ona karşı rahatladım. Ne kadar yorgun ve uykulu olsam da henüz yatağa gitmek istemiyordum.

Konuşmadı, sadece bana sarıldı. Sanırım ona fiziksel olarak karşılık vermemek için ölmüş olmam gerekirdi, bu yüzden vücudunun sıcaklığını, bana sarılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini ve ne kadar güzel koktuğunu fark etmeye başladım. "Neredeyse

Seks yapmamızın üzerinden kırk sekiz saat geçti," diye duyurdum, dakikaların giderek artmasından mutsuz olarak.

"Bunun gayet farkındayım," diye mırıldandı. "Yarın da seks yok."

"Biliyorum."

"Ve belki Pazar günü de olmaz."

"Güven bana, *biliyorum*."

"Onu içine koyup kıpırdamadan durabileceğini mi sanıyorsun?"

Homurdandı. "Gerçekçi ol."

Ben de öyle düşünmüştüm ama denemeye değermi. Yine de kendimi daha iyi hissettiğimde, hareket etmeden ne kadar dayanabileceğini görmek ilginç olacaktı. Hayır, bunu bir insan hakları ihlali olarak görmüyorum. İşkence ama işkence değil; arada fark var. Planımdan ona bahsetmedim ama bu beklenti kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Bir kadının her zaman dört gözle bekleyeceği bir şeye ihtiyacı vardır, değil mi?

Sekizinci Bölüm

Cumartesi günü ağırdan aldım. Kendimi daha iyi hissediyordum; baş ağrısı hâlâ devam ediyordu ama ibuprofen sayesinde daha az şiddetliydi. Annem düğün pastasını yapacak kişiyle henüz irtibata geçemediğini bildirdi; Jenni aradı ve mükemmel büyüklükte bir çardak bulunduğunu ama bir kat boyaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir bahçe satışındaydı ve sahibi o anda bir çardağa ihtiyacı olan biri gelirse onu tutmayacaktı. Fiyatı elli dolardı. Jenni'ye "Al şunu" dedim. Elli dolar! O kadar ucuzdu ki, o şeyin çoktan kapışılmamış olması bir mucizeydi. "Üzerinde yeterince nakit var mı?" "Bunu yapabilirim, ama o şeyi taşımak için bir kamyonete ihtiyacım var. Wyatt kamyonetinde mi?"

Ben üst katta, ikinci yatak odasında, bilgisayarda gelinlik bakmak için lüks mağazalarda geziniyordum, o ise alt katta çamaşır yıkıyordu, bu yüzden merdivenlere çıkıp aşağıya bağırmadıkça ona soramıyordum. Pencereye gidip dışarı bakmak daha kolaydı. Wyatt'ın kocaman siyah Avalanche'ı, mobil bir erkeklik anıtı, kaldırımın kenarında duruyordu. "Evet, burada." "O zaman çardak almak için arabayla gelebilir mi?"

"Bana adresi ver, ben de onu göndereyim." Şimdi aşağı inmeme gerekiyordu ama tırazana tutunarak başımı olabildiğince sabit tuttum ve hareketlerimi yavaş ve sarsıntısız yapmaya çalıştım. Wyatt'ı çağırmadım çünkü o zaman yaptığı işi bırakacaktı ve ben de onu çamaşır yıkarken izlemek istiyordum. Onu ev işleriyle uğraşırken görmekten zevk alıyorum. O kadar testosteron yüklü ki bu işte iyi olamayacağını düşünebilirsiniz ama Wyatt ev işlerini büyük otomatik tabancasını idare ettiği gibi aynı ustalıkla idare ediyor. Yıllarca yalnız yaşamıştı, bu yüzden yemek yapmayı ve çamaşır yıkamayı öğrenmişti, ayrıca tamirat ve mekanik işlerde de iyiydi. Sonuç olarak, etrafta olması gereken çok becerikli bir adamdı ve onu kıyafetlerimi asarken izlemek beni tahrik ediyordu. Tamam, ben basit biriyim; onu herhangi bir şey yaparken izlemek beni oldukça tahrik ederdi.

Sonunda dedim ki, "Jenni bahçe satışında bir çardak bulmuş. Gidip alabilir misin lütfen?"

"Tabii. Çardaktan ne istiyor?" Her ne kadar onunla düğün planlarımı tartışmış olsam da, tartışmayı ben yapmıştım ve belli ki o dinlemeyi bile yapmamıştı. "Bu bizim düğünümüz için," dedim olağanüstü bir sabırla. Giysilerimi asıyordu; işi bitmeden onu kızdırmak istemedim.

"Anladım. *Jenni* çardak istemiyor, biz istiyoruz."

Tamam, belki biraz dinlemiştir. Ama büyük ihtimalle babam ona düğün için ne planladıysam ona uymasını söylemişti. İyi tavsiye. "İşte adres." Kağıdı ve elli doları uzattım. "Kadının satmasını engellemek için parasını ödemek zorunda kaldı, işte ona geri ödemek için elli dolar."

Elli doları aldı ve cebine soktu, bunu yaparken bana keskin bir değerlendirme bakışı attı. "Ben yokken iyi olacak mısın?"

"Parmağımı bile dışarı çıkarmıyorum. Hiçbir şey almıyorum. Başımı sarsacak hiçbir şey yapmıyorum. İyi olacağım." Sıkılmış ve sinirlenmişim ama şimdilik sınırlarımı kabullenmişim. Yarın farklı bir hikâye olabilirdi. Alnımdan öptü, sert ve kaba eli enseme kavrarken nazikti. "Yine de iyi olmaya çalış," dedi, sanki hiç konuşmamışım gibi. Neden başımı belaya sokmamı beklediğini bilmiyorum - bir dakika, bunun vurulmamla, araba kazası geçirmemle, kaçırılmamla, silah zoruyla alıkonulmamla ve şimdi de neredeyse bir otoparkta ezilmemle bir ilgisi olabilir.

Düşündüm de, onunla takılmaya başladığımdan beri hayatım neredeyse durmaksızın çalkalanıyordu ve... "Hey! Başıma gelenlerin *hiçbiri* benim suçum değildi!" Öfkeyle, aksini ima ettiğini fark ettiğimi söyledim. "Elbette öyle. Sen bir bela mıknatısısın," dedi kapıdan çıkarken.

Ben de takip ettim tabii ki. "Sen gelmeden önce hayatım sakindi! Hayatım *Placid Gölü gibiydi!* Burada bela mıknatısı olan biri varsa, o da sensin."

"Nicole Goodwin ben gelmeden önce otoparkınızda öldürüldü," diye belirtti.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Onu ben öldürmedim." Bu konuda kendimi gerçekten iyi hissediyordum, çünkü öldürebileceğim zamanlar olmuştu, çok neşeli bir şekilde. "Onunla kavga ettin, bu yüzden senin otoparkında takılıyordu, bu yüzden orada öldürüldü, bu yüzden eski kocanın deli karısı seni öldürüp suçu Nicole'un katilinin üzerine atma fikrini ortaya attı."

Bazen aklının çalışma şeklinden nefret ediyorum. Kamyonetine binerken bana sırttı. Başımı ağrıtmadan hiçbir şeyi tekmeleyemiyordum - başımı ağrıtmadan hiçbir şey yapamıyordum ve o da bunu biliyordu

-Bu yüzden sırtışına kapıyı kapatmakla yetindim ve en yeni günahlarının bir listesini yapmak için bir kalem ve kağıt aramaya başladım.

"Yaralandığımda beni tuzağa düşürüyor ve alay ediyor" yazdım ve listeyi görebileceği bir yere bıraktım. Sonra, bir maddeden liste olmaz ilkesiyle geri döndüm ve "Benim hatam olmayan şeyler için beni suçluyor" diye ekledim.

Listelere bakılırsa, bu oldukça kansızdı. Beni hiç tatmin etmedi. Kâğıdı buruşturup attım; etkisinin azalmasına izin vermektense hiç liste olmaması daha iyiydi.

Hayal kırıklığına uğrayarak yukarı çıktım ve biraz daha internette gezindim, ama o da sonuçsuz kaldı.

Neredeyse bir saat sonra oturumu kapattım. Hiç eğlenmiyordum.

Telefon çaldı ve ilk çalışta açtım, arayanın kimliğini kontrol etmeyi beklemedim, çünkü sıkılmış ve sinirlenmişim.

"Kaçırmanın çok kötü oldu" diye kötü niyetli bir fısıltı geldi, sonra bir klik sesi duyuldu ve arama kesildi.

Telefonu kulağımdan çektim ve ona baktım. Duyduğumu sandığım şeyi duymuş muydum? *Kaçırılmış olmam çok mu kötü?*

Bu da ne? Eğer doğru duyduysam, ki doğru duyduğumdan emin değildim, bunun tek mantıklı yolu Buick sürücüsü kaltağın bir şekilde kim olduğumu bilmesiydi ve benim küçük olayım gazetede haber yapılmadığına göre - muhtemelen çok önemsiz olduğu için, ki bu beni biraz kızdırdı - bu da kim olduğumu tam olarak bildiği anlamına geliyordu. Bu her şeye yeni bir ışık tuttu.

-Sevmediğim biriydi. Ama bu, en azından eski kocamın karısı Debra Carson'ın bana ateş ettiği son seferden bu yana, birinin beni herhangi bir şekilde "ıskaladığı" tek seferdi. İlk seferinde beni vurmuştu; ikincisinde ise kazara kocasını vurmuştu.

Ama Debra olamazdı, değil mi? Kefaletle serbest bırakılmıştı, ikisi de öyleydi, ama onu son gördüğümde Jason'ın beni öldürmeye çalışacak kadar onu sevdiği için kendinden geçmişti ve asıl nedeni kıskançlık olduğuna göre, bu da her şeyi hallediyordu, değil mi?

Arayanın kimliğini kontrol ettim ama aramayı çok hızlı cevaplamıştım ve bilgi işlenmemişti. Görünen son arama Jenni'den gelen aramaydı. Telaşla Wyatt'ı aradım. "Neredesin?"

"Annemdeki çardakları yeni boşalttım. Ne var ne yok?"

"Az önce bir telefon aldım. Bir kadın '*Çok kötü, kaçırdım*' dedi ve telefonu kapattı."

"Bir dakika bekle," dedi ve bazı beceriksiz sesler duydum, sonra "Tekrar et," dedi. Sesi biraz daha net, biraz daha yüksekti ve neredeyse telefonu başı ile omzu arasında tuttuğunu ve her yere onunla birlikte giden kalemine ve not defterine uzandığını görebiliyordum.

"*Çok kötü* kaçırdım, dedi" diye itaatkâr bir şekilde tekrarladım. "Arayanın kimliğindeki ismi tanıdın mı?"

Sorduğu ilk şey bu olacaktı. "Kaydedilemeyecek kadar hızlı cevap verdim," diye yanıtladım.

Kısa bir sessizlik oldu. Muhtemelen her zaman kimin aradığını görmek için bekler. Normalde ben de öyle yapardım. Yine de bunu sorun etmemeye karar vermiş olmalı, çünkü sadece "Tamam. Böyle söylediğine emin misin?"

Bunu düşündüm, kelimeleri kafamda tekrar ettim ve dürüstlük bana itiraf ettirdi, "Tam olarak emin değilim, hayır. Fısıldıyordu. Ama kulağa öyle geliyordu. Eğer yüzde istiyorsanız, yüzde seksen eminim ki söylediği buydu."

"Eğer bir fısıltıysa, bir kadın olduğundan ve genç bir çocuktan gelen bir telefon olmadığından emin misiniz?"

Bu tür sorular sormak onun işiydi ve polislerin neredeyse hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmediğini öğrenmiştim ama sinirlenmeye başlamıştım. Sinirimi bir kenara bıraktım ve duyduklarımı zihnimde bir kez daha gözden geçirdim. "Bundan daha eminim, belki yüzde doksan beş." Yüzde yüz emin olmamamın tek nedeni, çocukluk ve ergenlik arasındaki kısa bir süre için bir erkeğin sesinin bir kadınıninki gibi çıkabilmesiydi ve ayrıca bazı kadınların derin, bazı erkeklerin ise hafif sesleri olmasıydı. Böyle bir konuda yüzde yüz emin olamazsınız.

Başka soru sormadı, çağrı hakkında yorum yapmadı, sadece "On beş dakika içinde orada olacağım. Başka telefon gelirse, kimin aradığını bilmiyorsanız cevap vermeyin. Bırak makine açsın."

Neyse ki başka telefon gelmedi ve on iki dakika içinde oradaydı, saati falan izlediğimden değil. On iki dakika, aşırı tepki verip vermediğimi, park yeri olayından dolayı gergin olup olmadığımı, düğünün son teslim tarihinin yarattığı stresin de buna eklenip eklenmediğini düşünmeye başlamam için yeterince uzun bir süreydi. Gerçek şu ki, kendimi paranoyak hissetmeye başlamıştım. Daha önce de telefonlar çalmıştı ve birinin peşimde olup olmadığını merak etmeme neden olmamışlardı.

Wyatt'ı kapıda karşıladım ve kollarına girdim. "Bunu düşünüyordum," dedim omzuna, "ve sanırım senin teslim tarihinin yarattığı stres beni çıldırtıyor."

Duraksamadı bile, beni nazikçe geriye doğru itti. "Daha kapıdan bile girmedim ve şimdiden benim hatam oldu."

"Hayır, ondan önce de senin hatandı ama şimdi duyuyorsun." Ön kapıyı kapattı ve kilitledi. "Aşırı tepki verdiğini düşündüğünü mü söylüyorsun?" Aynı şeyi kendim için düşünmüş olsam da, bunu ifade etme şeklinden hoşlanmadım. Aşırı tepki vermek kulağa çok çocukça geliyordu. "Gergin," diye düzelttim. "Sadece neredeyse bir arabanın çarpmasından değil, vurulmaktan, araba kazası geçirmekten, sonra ahmak Jason tarafından silah zoruyla kaçırılmaktan ve ahmak karısı tarafından neredeyse *tekrar vurulmaktan*... Sanki böyle şeylerin olmasını *beklemeye* başladım." "Yani şimdi onun 'çok kötü ıskaladım' dediğini düşünmüyorsun?" Kollarını hâlâ bana dolamıştı ama yüzümü incelerken gözleri kısılmıştı, sanki yüzümdeki en ufak ifade değişikliğini okumak ister gibiydi.

Bunu söyleyemezdim, çünkü söylediği şeyin bu olduğunu düşünüyordum. "Sanırım yanlış bir numara ya da gizli bir arama olabilir - ya öyle ya da Jason'ın ahmak karısı yine çıldırdı ve bana yeni bir saldırı için kendini hazırlıyor."

Tamam, paranoyayı aşmak o kadar da kolay değil.

"Eğer bu işten bir süre uzatımı alabileceğini düşünüyorsan, unut gitsin," dedi, gözleri daha da kısılmıştı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sinirlenmişim. Gerçekten telaşlanmışım ve artık aramada bir şey olmama ihtimalini görebiliyor olsam da, bir kez bile bunu süre uzatımı almak için kullanmayı düşünmemiştim. Lanet olası son tarihiyle bana *meydan* okumuştı; şimdi pısrıklık yapmamın imkanı yoktu. Tekerlekli sandalyede, korku filmlerinden fırlamış bir mumya gibi sargılar içinde mihraba itilmem gerekse bile o düğünü gerçekleştirecektim. "Uzatma *istedim mi*?" Başımın zonklamasına neden olacak şekilde kollarından biraz fazla kuvvetle çekilerek tersledim.

"Son teslim tarihinden çok şikayet ettiniz."

"Ki bu aynı şey değil! Bu düğün beni neredeyse öldürse bile gerçekleşecek." Ve tüm bela ve kötü şeyler öngörülebilir bir gelecek için başının üzerinde tutulacaktı. Nasıl çalıştığını görüyor musun? Neden bir beyin sarsıntısı ve birkaç sıyrık yüzünden böyle bir avantajdan vazgeçeyim ki? Başına gelecek kötü şeyleri umursayacağından değil, çünkü o

Ama yine de ne zaman tartışsak bununla uğraşmak zorunda kalıyordu. Onu göğsünden dürttüm. "Dört hafta içinde evlenmememizin tek yolu -"

"Üç hafta ve altı gün."

Ona ters ters baktım. Lanet olsun, haklıydı. Aralarında sadece bir gün fark olmasına rağmen "dört hafta", "üç hafta altı gün"den çok daha uzun geliyordu. Zaman benden uzaklaşıyordu. "Eğer işlerini halletmezsen."

"Öğrencim-" diye sormaya başladı, sonra hafızası su yüzüne çıktı. Çiçekler. "Kahretsin." "Unuttun mu? *Düğünümüz* için çiçekleri *unuttun mu?*" Sesim yükselmeye başladı. Bir durumu oynayabilir miyim, yoksa ne? Bir dakika durup düşünse, bu kadar önemli bir şeyi gey olmayan bir adama bırakmayacağımı anlayacaktı ama şu ana kadar o dakikayı yaşamamıştı. Biraz intikam iyi bir şeydir.

"Sakin ol," dedi test edercesine, bir bardak su almak için yanımdan geçip mutfağa doğru yürüdü. Serin hava devam etse de, bir çardak yüklemek ve boşaltmak susatıcı bir iş olabilirdi. "Hallolacak."

Onu takip ettim. "Sakinim. Kızgınım ama sakinim. Sakince kızgınım. Bu nasıl?" Ben de biraz sinirlenmeye başlamıştım. Son birkaç gün stresliydi. Bunun kanıtı da bir tartışmaya giriyor gibi görünmemizdi, gerçek bir tartışmaya.

Bir bardak suyu höpürdeterek içti, sonra bardağı sert bir şıngırtıyla yere bıraktı. "Regl zamanın falan mı geldi?"

Hatasız bir içgüdüyle, kocaman kırmızı bir düğme bulmuş ve ona basmıştı. Wyatt kazanmak için dövüşür, bu da kirli dövüşüğü anlamına gelir. Bu kavramı anlıyorum çünkü ben de böyle dövüşüyorum ama bunu anlamam tepki vermemi engellemedi. Neredeyse kanımın buharla köpürdüğüünü hissedebiliyordum. "Ne?" Kontrollü bir saldırganlıkla arkasını döndü ve düğmeye tekrar basmazsa lanet olsun. "Regl olmanın kadınları bu kadar şirret yapan yanı nedir?"

Bir an duraksadım, üzerine atlayıp onu lime lime etme dürtüsüne karşı mücadele ettim. Bir kere onu seviyorum. Pislik gibi davrandığı zamanlarda bile onu seviyorum. Bir diğeri, şu anda üzerine atlayıp onu parçalamaya kalkışmak beni, onu incitebileceğimden çok daha fazla incitirdi. Çaba sarf ettim ama olabildiğince tatlı bir şekilde, "Daha şirret olduğumuzdan değil, regl olduğumuz için kendimizi yorgun ve ağırlı hissediyoruz, bu yüzden de her şeye daha az tahammülümüz var," dedim.

Normalde SESSİZLİK İÇİNDE ÇEKTİĞİMİZ saçmalıklar." Cümle bittiğinde tatlılık çoktan gitmişti, çenem sıkılmıştı ve sanırım gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Wyatt bir adım geri çekildi, geç de olsa telaşlanmış görünüyordu.

Bir adım öne çıktım, gözlerim kısıılırken çenemi indirdim, aç bir pumanın yaralı bir tavşanı izlediği gibi onu izledim. "Dahası, bu öyle bir soru ki, normalde tatlı huylu bir kadının, bir adamın kanlı... parçalanmış... cesedinin başında durmayı büyük bir zevkle beklemesine neden oluyor.

parçalanmış beden." Dişleriniz sıkılıyken tatlı konuşmak gerçekten imkansız.

Bir adım daha geri çekildi ve sağ eli kalçasına gitti, tabii ki silahı yukarıda komodinin üzerindeydi. "Bir kanun görevlisini tehdit etmek yasalara aykırıdır," diye uyardı.

Durakladım, düşündüm, sonra elimi umursamaz bir şekilde salladım.

"Bazı şeyler," diye homurdandım, "sonsuz dek lanetlenmeye değer."

Sonra büyük bir çabayla arkamı dönüp mutfaktan çıktım, üst kata geri döndüm ve yatağa uzandım. Başım zonkluyordu, belki de son birkaç dakika içinde tansiyonum yükseldiği için.

Birkaç dakika sonra yanıma uzandı ve beni kollarının arasına alarak başımı omzuna yasladı. İç çekerek ona yaslandım, içimdeki gerginlik onun sıcaklığı ve vücudunun sertliği ile çevrelendiğimde eriyordu. Yaklaşan kışın ipucu olan berrak havanın kokusu hala giysilerine sinmişti ve burnumu ona doğru gömüp takdirle kokladım.

"Ağlıyor musun?" diye sordu kuşkuyla.

"Tabii ki ağlamıyorum. Kıyafetlerini kokluyorum."

"Neden? Temizler." Üzerinde yatmadığım kolunu kaldırdı ve kendini kokladı. "Hiçbir koku almıyorum."

"Kış gibi kokuyorlar, soğuk hava gibi." Daha yakına sokuldum. "Sarılma isteği uyandırıyor."

"Bu durumda, tüm kıyafetlerimi dışarı asacağım." Yüzünü bana dönmek için yan dönerken ağzı kıvrıldı, eli popoma gitti ve kalçalarımı ona yaklaştırdı. Elbette, tam bir ereksiyon beni dürttü. Bazı şeyler Old Faithful kadar güvenilirdir.

Onunla seks yapmayı seviyorum. O anda onunla seks yapmak istedim. Ve yapamayacağımızı, denesek bile baş ağrısının zevk almamı engelleyecek kadar şiddetli olacağını bilmek, bir bakıma kendi başına bir tahrikti. Yasak meyve, ve hepsi

Bu. Tartışmamızdan sonra her zamanki gibi barışamadık, bu da öpüşmeyi daha da lezzetli hale getirdi.

Kısa sürede beni yarı çıplak bıraktı, eli bacaklarımın arasındaydı, iki büyük parmağı nazikçe içeri girip çıkarken başparmağı diğer işlerle ilgileniyordu.

"Beni boşaltma," diye inledim, eline doğru eğilirken yalvarıyordum.

"Başımı ağrıtabak." Tanrım, çok yaklaştım. Şimdi durmak harika bir şekilde sinir bozucu olacaktı ve delirecektim.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı, boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu ve kapalı göz kapaklarımın ardında kıvılcımlar çıkırttı. "İtişip kakışmak yok. Sadece rahatla ve seninle ilgilenmeme izin ver." Sonra boynumun kenarını ısırđı ve "kapan" diye unuttu, oradaydım, beni tutup hareket etmemi engellerken orgazm dalgaları içimde titriyordu.

Bir bakıma ikimiz de haklıydık. Başım ağrıyordu ama kimin umurundaydı ki? "Peki ya sen?" Uykuya dalmaya başladığımda mırıldandım. "Bunu telafî etmek için yapabileceğın ekstra bir şey düşüneceğım."

Ekstra mı? Ne "ekstrası"? Yapmak istediğım her şeyi zaten yapmıştık.

Belli belirsiz bir telaşla gözlerimi zorla açtım. "Ne demek 'ekstra'? "

Kıkırdadı ve cevap vermedi. Bir zırhı nereden bulabileceğimi düşünerek uykuya daldım.

Wyatt güzel bir sanat için aşağı makyaj vardır.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün, Pazar günü kendimi çok daha iyi hissediyordum. Başağrısı şiddetli olmaktan çıkıp sadece bir varlığa dönüşmüştü ve neredeyse görmezden gelebileceğım bir hale gelmişti.

Çardakları inceleyebilmem için Wyatt beni annesinin evine götürdü;

Jenni'nin de söylediğı gibi, bir kat boyaya ve boyanmadan önce kazınmaya ve zımparalanmaya ihtiyacı vardı. Ama mükemmel bir boyuttaydı ve şekli de harikaydı; bana Moskova'daki binaların soğan kubbelerini hatırlatan zarif bir kemeri vardı. Roberta çardağā aşıktı ve bahçesine kalıcı bir eklenti olmasını istiyordu. Çiçeklerden sorumlu olduğı için çardak zımparalama ve boyamanın Wyatt için mükemmel bir iş olduğı konusunda anlaştık.

Çardakları incelerken gözlerindeki hafif temkinli ifadeden, "çiçeklerin" birkaç vazo ve bir buketten daha fazlası olduğunu anlamaya başladığını söyleyebilirdim. Roberta sırtışını güçlükle gizleyebiliyordu ama Roberta yardım isteyene kadar, çiçeklerle sessizce kendisi ilgilenirken, onu kendi haline bırakacaktı.

Yardım istememe ihtimali her zaman vardı - doğuştan gelen agresif ve baskın yapısı bu işin üstesinden gelemeyeceğini kabul etmesini engelleyebilirdi. Bu maskaralığın iki haftadan fazla sürmesine izin vermeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Bu süre, planlarımıza engel olacak bir şey yapmasına izin vermeden stresi paylaşmasına izin verecek kadar uzundu.

Evet, kabaydı. Ne olmuş yani?

Oradan öğle yemeği için ailemin evine gittik, annemin benim üzerime titreme ihtiyacını ve benim üzerime titrenme ihtiyacımı karşılamak için. Domuz pırzolası ızgara yapıyorduk.

-Güney'de ızgara mevsimi asla geçmez- bu yüzden babam ve Wyatt ellerinde biralarıyla hemen dışarı çıkıp ızgaranın başına geçtiler. Östrojen denizinde ayakta kalmaya çalışan iki erkeğin birbirlerine bağlanma şeklinin sevimli olduğunu düşündüm.

Babam bu konuda çok felsefi ve zeki ama annem ve Grammy-Grammy ile yılların deneyimine sahip. Ayrıca, babam üç kız yetiştirmişti. Öte yandan Wyatt, erkek işlerine dalmaya alışkındı: önce futbol, sonra kolluk kuvvetleri. Daha da kötüsü, alfa kişiliğe sahipti ve "hayır" kavramını anlamakta zorlanıyordu. Beni *elde etmesi* kişiliğinin tüm baskın ve saldırgan yönlerinin bir göstergesiydi; beni elinde *tutması ise* zekasının bir göstergesiydi çünkü babamın cinsiyetler arası savaşta bir uzman olduğunu hemen anlamıştı. Tamam, aslında bu bir savaş değil; daha çok farklı türler gibi. Babam o dili konuşuyor. Wyatt öğreniyordu.

Annem ve ben ızgaranın başlaması için her şeyi hazırladık, bir yandan da savaş planları yapıyorduk -daha doğrusu düğün planları- ve erkekler domuz pırzolalarını devraldığında dinlenmek için birkaç dakikamız oldu.

İnternette beğendiği bir elbise bulmuş, siparişini vermiş ve bilgisayarda bana göstermişti. Benim nedimem olmayacaktı, düğün daha küçük ve gayri resmi olacaktı, bu yüzden nedime elbisesi seçmekle falan uğraşmak zorunda değildim, çok şükür. Aklımdaki gelinlik için biraz daha baktık ve bir kez daha elimiz boş döndük, bu gerçekten can sıkıcıydı çünkü öyle abartılı bir gelinlik istemiyordum

Dantelli, çiçekli ve sedef işlemeli. İlk evlendiğimde de böyle bir şey yaşamıştım ve bu deneyimi tekrar yaşamak istemedim.

"Biliyorum!" Annem birdenbire, yüzü ilhamla aydınlanarak, "Biliyorum," dedi. "Elbiseyi Sally *dikebilir* ve bu şekilde üzerine tam oturacağını bilirsin. İstedğin deseni çiz ve yarın gidip kumaşı bulalım."

"Önce Sally'yi ara," diye önerdim, "yapabileceğinden emin olmak için." Sally'nin şu anda kendi sorunları vardı, Jazz ona arabasıyla çarpmaya çalıştığı için kızgındı ve o da arkasından yatak odasını yeniden dekore ettirerek yatak odasını mahvettiği için kızgındı. Otuz beş yıl evli kaldıktan sonra ayrı yaşıyorlardı ve ikisi de mutsuzdu. Yine de elbiseyi onun yapabileceği ihtimali beni heyecanlandırmıştı, çünkü bu mükemmel bir çözümdü. Sally dikiş makinesini çok iyi kullanıyordu; Tammy'nin balo elbiselerini de o dikmişti ve muhteşem görünüyorlardı.

Annem hemen Sally'yi aradı. Sally elbette yapabileceğini söyledi, sonra annem telefonu bana verdi ve istediğim elbiseyi Sally'ye tarif ettim, o da sağ olsun, yapmanın basit olacağını söyledi. Basit bir tasarımdı, hiç gösterişli değildi. Kafamda canlandırdığım şekliyle, sihir kumaşın akışında ve elbiseye oturduğunda olacaktı ve Wyatt beni yalnız bırakıp elbiseden çıkarmaktan başka bir şey düşünemeyecekti.

O kadar rahatlamıştım ki ayakta zor duruyordum. Hala mükemmel kumaşı bulmam gerekiyordu ama kumaş bulmak mükemmel hazır elbiseyi bulmaktan çok daha kolay. Sadece güzel görünen bir şeyle yetinmeye hazır olsaydım bu kadar endişelenmezdim ama "yetinme" konusunda dünyanın en iyisi değilim. Bazen mecbur kalıyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Öğle yemeğinde babama ve Wyatt'a Sally'nin günü nasıl kurtardığını anlattık. Annem, "Onun da aklını Jazz'dan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı var," dedi.

Wyatt'ın bakışları benimkilerle buluştu ve yüz ifadesini gördüm. Annemin ve benim bu konudaki görüşümüzü, yani Jazz'ın yaptığı şey yüzünden arabayla çarpılmayı hak ettiğini anlamadığından değil, çünkü bunu ona açıklamıştım; polis içgüdüleri çok öfkeli. Sally'nin Jazz'a arabasıyla çarpmaya çalışmasını, Jazz yoldan atlamış ve yaralanmamış olsa da cinayete teşebbüs olarak görüyor ve Jazz'ın olayı polise bildirmesi ve ondan şikayetçi olması gerektiğini düşünüyor. Bazen onun doğru ve yanlış algısının üniversitede aldığı ceza hukuku dersleri yüzünden biraz çarpık olduğunu düşünüyorum.

Bir şey söylemedi ama Sally'nin elbisemi yapmasından memnun olmadığını biliyordum; yalnız kaldığımızda söyleyecek çok şeyi olacağını da biliyordum ama ailemin önünde bir tartışma başlatmayacaktı, özellikle de

annemin en iyi arkadaşıyla ilgiliydi. Yine de gözlerindeki parıltı, yalnız kaldığımızda bunu bol bol tartışacağımızı söylüyordu.

Aldırmadım. Tartışılmaz bir konumdaydım. Düğünümüzün herhangi bir kısmıyla ilgili ne karar verilirse verilsin, hepsi onun suçuydu, çünkü aceleyi hızlandıran şey onun teslim tarihiydi. Zaptedilemez pozisyonlara bayılırım, tabii onları işgal eden ben olduğum sürece.

Saldırmadan önce Avalanche'ın koltuğuna oturmamı zar zor bekledi.

"Gelinliğini diktirecek başka birini bulamaz mısın?" "Yeterince zaman yok," dedim tatlı bir sesle.

Bunun nereye varacağını hemen anladı ve yoldan saptı. "Kocasını öldürmeye çalıştı."

Elimi salladım. "Bununla elbisemi yapmak arasında bir bağlantı göremiyorum. Ve size söyledim: Onu *öldürmeye* çalışmadı, sadece biraz sakatlamak istedi."

Bana okunamayan bir bakış fırlattı. "İki gün önce birinin sana arabayla çarpmaya çalıştığı bir video kaset izledim. Bana 'biraz sakatlanmaktan' bahsetme. Araba ölümcüldür. O kadar hızlı gidiyordu ki eve çarpmadan önce duramadı. Eğer Jazz yoldan atlamasaydı, araba ile evin arasında sıkışıp kalacaktı. Bu gibi durumlarda insan vücuduna verilebilecek zararı göstermek için olay yeri fotoğrafları bulmam mı gerekiyor?" Her şeyin canı cehenneme, benim tartışılmaz pozisyonumu geçersiz kılan bir noktaya değinmesinden kesinlikle nefret ediyorum.

O haklıydı. Bir polis olarak, bana kâbuslar gördürecek şeyleri düzenli olarak gördüğü anlamına gelen bakış açısından bakıldığında, haklıydı. Sally, Jazz'ın hayatını ve refahını tamamen hiçe sayarak hareket etmişti. Sadece bu da değil, eğer pozisyonlarımız ters olsaydı ve birinin Wyatt'ı öldürmeye çalışmasını izleseymdim, bu konuda en ufak bir affedici olmayacağımı biliyordum.

"Kahretsin."

Düz kaşlarından biri kalktı. "Bu aynı fikirde olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Demek istediğinizi anlıyorum." Somurtkan görünmemeye çalıştım.

Başarılı olduğumu sanmıyorum, çünkü hızlı bir sırıtış gizledi.

Sally elbisemi dikmeyi çoktan kabul etmişti; üstelik bu konuda heyecanlıydı çünkü Sally kız kardeşlerimi ve beni neredeyse kendi çocukları kadar seviyordu. Biz aile gibiyiz. Onun duygularını gerçekten incitmeden elbiseyi dikecek başka birini bulamazdım. Aslına bakarsanız, sahip olduğum kısa süre içinde, muhtemelen elbiseyi dikecek başka birini bulamazdım.

Hayal kırıklığı içinde kafamı gösterge paneline vuracak kadar aptal değildim ama öyle hissettim.

Wyatt sağduyusunu kullanarak bu ikileme neden olmuştu. Bu hile yapmaktır. Ben de onun kucağına geri attım. Bu adil, değil mi? "Pekâlâ, anlaşma şu: Zamanım gerçekten çok kısıtlı. Büyük ihtimalle elbiseyi bir profesyonele diktiremeyeceğim, çünkü hepsi çoktan dolmuş olacak. İstedğim şeyi hazır bulmam mümkün ama alışveriş merkezinde bir şey bulamadım ve internette de bir şey bulamadım. Eğer ısrar ederseniz, bir şekilde Sally'nin gelinliğini yapmasına izin vermekten vazgeçmenin bir yolunu bulacağım, *ancak* son dakikada bulabildiğim herhangi bir elbiseyle evlenmek zorunda kalırsam sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksınız." Ses tonum ve ifadem son derece ciddiye, belki de son derece ciddi *olduğum için*. Bunu hafife almıyordum. Onunla düğünümün nasıl olmasını istediğime dair bir hayalim, bir vizyonum vardı ve bu hayalin büyük bir kısmı, bu muhteşem gelinliği giyerek ona doğru yürüdüğümde gözlerindeki bakışı görmektir. Bu, içimde bir şeyin ihtiyaç duyduğu bir andı; eski sevgilimin beni aldattığını öğrendiğimde büyük bir darbe alan bir şeyin. Bu konuda sürekli sızlanmıyordum ama ilk evliliğimden de tamamen kurtulmuş değildim; halledilmesi gereken birkaç küçük sorunum vardı. Samimiyetimi ölçmek için bana hızlı ve delici bir bakış attı. Gerçekten, söylediklerimi neden olduğu gibi kabul etmediğini bilmiyorum. Tamam, biliyorum. Muhtemelen sevdiğim adamın bana güvenmemesi beni rahatsız etmeli, ama bana güvenecek kadar aptal olsaydı bu beni çok daha fazla rahatsız ederdi. Onu cinsel ya da duygusal olarak aldatmaktan bahsetmiyorum çünkü böyle bir şey olmayacaktı, ama ilişkimiz için verdiğimiz kendi özel savaşımızda tüm stratejiler adil olacaktı. Bu kuralı kendisi koymuştu, beni her ne pahasına olursa olsun elde etmeye çalışıyordu. Aslında beni takip bile etmemişti; beni yakalamış ve bırakmayı reddetmişti.

Bunu hatırlamak hem kalbimde hem de daha aşağıda küçük bir çarpıntıya neden oldu ve biraz kıpırdandım.

Nefesinin altında küfrederek bakışlarını tekrar sokağa çevirdi. "Kahretsin, kıvrınmayı kes. Ne zaman seks hakkında düşünüsen bunu yapıyorsun."

"Öyle mi?" Belki de öyleydim. Ama o... kıvrınmaya değirdi.

Elleri direksiyonda sıkılaştı, bana Çarşamba gecesinden beri sevişmediğimizi ve bugünün Pazar olduğunu hatırlattı. Bir gece önce gerginliğimi biraz azaltmıştı ama elleriyle ne kadar iyi olsa da

ve ağız onun penisiyle aynı değildi. Bazı şeyler birlikte olmak için yaratılmıştır, biliyor musun?

Öte yandan Wyatt, duş alırken meseleyi halletmediği sürece hiç rahatlamamıştı. Parmak eklemlerinin beyazlığına bakılırsa, hallettiğini sanmıyordum.

"Sally hakkında konuşuyorduk," dedi, sesi sert ve gergindi.

Düşüncelerimi tekrar konuya getirmek için mücadele ettim. "Sana ne düşündüğümü söyledim." Birkaç nefes aldı. "Çok istediğin bu elbiseyle evlenmezsen sonuçları tam olarak ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedim basitçe. "Sadece bana zarar vereceğini biliyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı. Beni çıldırtmak, kızdırmak ya da sinirimi bozmak umurunda değil ama beni incitmemek için elinden geleni yapıyor. Her kadın böyle sevimli. Kalbim kabardı ya da kabarmış gibi hissettim. Bu da korkutucu bir his, çünkü kalbiniz gerçekten şişerse muhtemelen bazı tesisat hatlarını ya da başka bir şeyi koparabilir.

Yaklaşık iki blok boyunca sessiz kaldı ve ne düşündüğünü merak ederek gerilmeye başladım. Wyatt uzun süre düşünmesine izin vermeyecek kadar zeki, yoksa o-

"Onları tekrar bir araya getirin," dedi.

Beynimdeki tüm gri şeyler aniden birbirine yapışmış gibi hissediyordum.

"Ne?" Kahretsin, kahretsin! Ciddi miydi? Sally ve Jazz'dan bahsettiğini düşünmüştüm ama kendi çocukları bile onları aynı odaya sokamıyordu. En azından bir blok geride sözünü kesmeli, direksiyonu falan sarsmalı ya da belki kafamı tutup düşmeliydim, ama o zaman beni yine acile götürürdü ve ben de oradan bıkmıştım.

"Sally ve Jazz," dedi ve beni tamamen raydan çıkarmaya çalıştığına dair korkumu doğruladı. "Onları tekrar bir araya getir. Oturup bunu konuşmalarını sağla. Eğer Jazz'ın karısının onu öldürmeye çalışmasını unutmasını sağlayabilirsen, ben de bu işi fazla ciddiye aldığımı kabul etmek zorunda kalırım."

"*Delirdin mi sen?*" Çılgılık atarak üzerine yürüdüm, bu iyi bir fikir değildi çünkü ani hareket baş ağrımı sadece bir varlık olmaktan çıkarıp dikkat çekici bir hale getirdi. Başımı tuttum ama düşmedim.

"Dikkatli ol," dedi sertçe.

"Kucağıma böyle bir şey attıktan sonra bana dikkatli olmamı söyleme!"

Tam da daha fazla çirkinleşemeyeceğini ya da talepkar olamayacağını düşündüğüm anda

böyle bir şey yaptı. O şeytani bir şeytan.

"Aşağı yukarı benimkine attığınla eşdeğer." Gözleri parlıyordu, öfke ve memnuniyet karışımı keskin, küçük yeşil ışıklar. Oh. Bunu fark etmişti, ha?

"Beyin sarsıntısıyla etkisiz hale gelmedin! Ya da beyin sarsıntısıyla. Her neyse."

"Hızla iyileşiyorsun," dedi kayda değer bir şefkat eksikliğiyle. "Yarın işe dönersen hiç şaşırmam."

Aslında ben de tam bunu planlıyordum. Ona kaşlarımı çattım, o da bunu bir itiraf olarak algıladı.

"Ben evlilik danışmanı değilim," dedim hayal kırıklığı içinde. "Daha da kötüsü, neredeyse kendi çocuklarından biri gibiyim. Çocuklarını dinlemiyorlar, beni neden dinleyeceklerini sanıyorsun?"

"Bu sizin sorunuz," dedi.

"Düğünümüzde mutlu olmazsam bu senin sorunun olmaz mı sanıyorsun? *Zamanımın az* olduğunu söylediğimi duymadın mı? Bu sahip olmadığım zamanı alacak!" "Zaman yarat."

Kendini çok zeki sanıyordu. Gözlerimi ona diktim. "Tamam. Sevişmek için harcayacağımız zamanı alacağım ve o zaman Sally ve Jazz ile konuşacağım."

Aslında buna yüksek sesle güldü. Evet, onu reddetme konusundaki sicilimin gerçekten çok kötü olduğunu biliyorum ama *güldü*.

Hafif bir beyin sarsıntısı geçiren biri fırlayamaz. Kamyonetinden tek başıma inmek bile istemiyordum çünkü büyük bir kamyonet ve aşağı inmek zorundasınız ve eğer biraz sert inersem kafam sarsılırdı ve bu hiç de eğlenceli değildi. Bu yüzden onun gelip beni kamyondan çıkarmasını beklemek zorundaydım, bunu büyük bir zevkle yaptı çünkü o zaman önünden aşağıya doğru kaymama izin verebiliyordu ve neredeyse çıkıntı yapan parçalara takılıyordum, bu da onun memnuniyetle gülümsemesine neden oluyordu.

Bu adam şeytandı.

Öfkeyle, "*Eğer* bir daha seks yaparsak, ki şu anda bu çok şüpheli, bunu tantrik yolla yapacağız," dedim.

Beni merdivenlerden ön kapıya kadar takip ederken sırtıyordu. "Seks yaparken hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Oh, ilahi söylemeyi içermiyor. Sanmıyorum. Disiplin içeriyor." "Seni kırbacın yanına bile yaklaştırmam."

Alay ettim. O tür bir disiplin değil. Öz disiplin. Tantrik seks uzun, çok uzun sürer."

"İşte şimdi arkasına geçebilirim," dedi ilgilenmiş görünerek.

Tatlı tatlı gülümseyerek, "Oh, güzel, bunu deneyeceğiz o zaman. Söz veriyorsun, değil mi?"

"Emin olabilirsin," dedi, libidosu sağlıklı düşünmesine engel oluyordu. Yine de bu durum uzun sürmeyecekti, bu yüzden öldürmek için acele ettim. "Bu arada-"

"Öyle mi?"

"Uzun, çok uzun sürüyor çünkü adam *gelemiyor*."

Onuncu Bölüm

Wyatt bana şaşkın bir bakış attıktan sonra kahkahayı patlattı, sanki tantrik seks fikri hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi yanlarını tutuyordu. Kahkahalarla inledi. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Birkaç saniye gülmeyi bıraktı, sonra yüzüme baktı ve her şeye yeniden başladı. Sonunda kanepeye yığıldı, hala gülüyordu.

Kollarımı kavuşturarak bir süre ayağımı -çok hafifçe- yere vurdum. Bu kadar komik olan neydi? Sinirlenmeye başlamıştım. Şakayı herkes gibi ben de severim ama önce ne olduğunu bilmem gerekir. Sonra sinirlenmeye başladım, çünkü bana güldüğü hissine kapıldım. Bu fikre kapıldım çünkü sürekli beni işaret ediyor, sonra da yeni bir neşe krizine giriyordu. Sonunda sinirlenmişim.

Öncelikle şunu belirtmeliyim ki, zıplamak acı veriyorsa, yürümek söz konusu bile olamaz. Sadece yürümekle yetinmek zorunda kaldım, ama tavırlı bir şekilde, ona ters ters bakmak için. "*Keser misin şunu?*" Onu çimdiklemeyi ciddi ciddi düşünerek bağırdım. "Bu kadar komik olan ne?" İşler istediğim gibi gitmiyordu ve bu benim en sevdiğim şeyler listesinde değildi. Belli ki bir şeyi gözden kaçırmıştım ve Wyatt boşluklar bulma ya da ona söylediklerimi tamamen görmezden gelme konusunda bir uzman. Geriye dönüp baktığımda, onu düşün için çiçekler konusunda endişelendirmek hiç de kötü görünmüyordu.

"Sen," diye hırıldadı gözlerindeki yaşları silerken. Doğrulup bana doğru uzandı ama ben aceleyle geri çekildim. Bana dokunursa dövüşemem,

Çünkü dikkatim dağılıyor. Drakula'nın açık bir damara odaklanması gibi doğrudan boynuma yönelerek zayıflıklarımı bana karşı kullanarak kirli dövüşüyor.

Göğüslerimi unutun; onlara dokunmak bana hiçbir şey yapmıyor. Ama adamım, boynum büyük bir erojen bölge ve Wyatt bunu biliyor.

"Beni eğlenceli bulmana çok sevindim." Hem surat asmak hem de onu tekmelemek istiyordum. Bu şiddet dolu düşünceleri aklımdan geçirdiğimi fark edeceksiniz ama hiçbirini eyleme dökmedim. Ben şiddet yanlısı bir insan değilim. Kinci olabilirim ama şiddet yanlısı değilim. Ayrıca aptal da değilim. Eğer birine şiddet uygulayacak olursam, bu kişi benden on santim uzun ve yaklaşık doksan kilo daha ağır olan kaslı, atletik bir adam olmayacaktır. Tabii seçme şansım varsa.

Omuzları yeniden titremeye başladı. "Bu... bu sadece bir fikir-"

"Bazı erkeklerin partnerlerinin zevkinin kendilerinininkinden daha önemli olduğuna inandıklarını mı?" Bu konuya güldüğü için kendimi çok kızgın hissettim. Bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o değil." Derin bir nefes aldı, yeşil gözleri neşe ve nemden parlıyordu. "Bu fikri bana borcunu ödemenin bir yolu olarak buldun çünkü hayal kırıklığından çıldıracağımı düşündün."

"Yani bu seni hiç rahatsız etmeyecek mi?" Ona inanmadım. Wyatt'ı tanırım ve "azgın" onun göbek adıdır. Gerçek anlamda değil elbette ama doğum belgesinde yazsa ilginç olmaz mıydı?

Tembelce ayağa kalktı ve ben daha fazla uzaklaşmadan bir kolunu belime doladı. Her zamankinden daha yavaşım, çünkü dikkatli olmam gerekiyordu ve o gerçek bir sporcunun hızlı zarafetiyle hareket ediyordu. Beni kendine çekti, diğer kolunu da etrafıma doladı ve beni parmak uçlarımda kaldırdı, böylece kalçalarım tam onunkilere oturdu. Ereksiyon olmuştu tabii ki, bu büyük bir sürprizdi. İçimde zonklamaya başlayan karıncalanmalar da sürpriz değildi. "Bu beni rahatsız ederdi," dedi, "eğer olursa. Şunu hayal et: Ben senin üstündeyim. Çıplağız. Bacakların belime dolanmış. Boynunu öpüyorum.

Seni yirmi dakikadır falan beceriyorum diyelim."

Yirmi dakika mı? Dostum, klimayı açmam gerekiyordu çünkü dairenin sıcaklığı birden çok yükselmişti. Meme uçlarım şimdi karıncalanıyordu, çünkü onlara dokunulmasından pek hoşlanmasam da ölü değillerdi. Çoğu yerim karıncalanıyordu. Bunu başımın belada olduğu anlamına aldım. Kulağımın altındaki çukuru öperken başını aşağı eğdi ve sıcak nefesi boynumda gezindi.

Bir şekilde dengem biraz bozulmuştu, bu yüzden dik durmak için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım -ama bu pek işe yaramıyordu, çünkü tam olarak dik değildim, ama tutunmaya devam ettim. "Gelmemi engelleyemezsin," diye mırıldandı boynumun kenarını öperken. "Bunu aklından bile geçiremezsin."

Neyi düşünmek? Bulanık bir şekilde merak ettim, sonra dolaşan zihnimi tekrar konuya döndürdüm. Kavgaya ettiğimizde yaptığı şey bu, beni seksle oyalıyor. Bazen kasıtlı olarak bir tartışma başlattığımı kabul ediyorum çünkü onun kavgaya etme şeklini seviyorum; aptal *değilim*. Sorun şu ki, ben ciddiye de aynı taktikleri kullanıyor. Ona karşı koymakta bu kadar zorlanmam hoşuna gidiyor çünkü o da aptal değil. Birkaç yıl birlikte olduktan sonra yoğunluğun azalacağını ve tartışmalarımızı çözmek için başka bir yol bulmamız gerekeceğini düşünüyorum, ancak o zamana kadar ateşle savaşmanın en iyi yolu geri ateş yakmaktır.

Bir elimle yapışmayı bıraktım ve omzunun üzerinden koluna, kaburgalarına, biraz daha aşağıya doğru yavaşça, yavaşça, parmaklarımı takip ederek, ovmak için duraklayarak ve sonunda tam hedefe yönelerek gezdirdim. Kot pantolonunun üzerinden onu okşarken ürperdi, kolları etrafımda sıkılaştı.

"Yüce Tanrım," dedi gergin bir sesle, benim ona yaptığım saldırıya odaklanırken boynuma yaptığı saldırıyı durdurdu. Birkaç gündür hiç rahatlamamıştı ve benden daha muhtaç olduğunu düşündüm, özellikle de bir gün önce bana karşı ne kadar cömert olduğunu göz önünde bulundurursak.

Evet, adil düşünen biri olsaydım, ya ona da aynı rahatlamayı sağlardım ya da onunla alay etmeyi bırakırdım. Gerçekçi ol.

Cep telefonu çalmasaydı, muhtemelen oyunumuz oyun olmaktan çıkacak ve yatakta -ya da kanepede- yapabileceğimiz en dikkatli, itiş kakışsız seks yapacaktık. Tıpkı sıradan bir telefon gibi gerçek, eski moda bir zil sesine ayarlamıştı ve şaşkın halimle ev telefonumun çaldığını sandım. Tamamen görmezden gelmeye niyetliydim ama yaptığı şeye devam etmek yerine beni hemen bıraktı ve kemerinden telefonu çıkardı.

Bir polisle birlikte olmanın en kötü yanı saatleriydi. Hayır, en kötüsü sokakta ve sürekli tehlike altında olması olurdu ama Wyatt bir teğmendi, bu da artık tehlikeli işlere karışmadığı anlamına geliyordu - Tanrı'ya şükür - ama aynı zamanda neredeyse her zaman nöbetçi olduğu anlamına da geliyordu. Şehrimiz bir suç yuvası değildi ama yine de haftada ortalama üç ya da dört gece çağrılıyordu. Hafta sonları da istisna değildi.

"Bloodsworth," dedi hafif kırpılmış bir aksanla, Kuzey'de futbol oynayarak geçirdiği yılların bir sonucuydu, dikkati zaten tamamen kendisiyle ilgili duruma odaklanmıştı. Ondan uzaklaşmaya başladım ve bileğimi yakalayarak beni yerimde tuttu. Tamam, belki de tamamen odaklanmamıştı. "On dakika içinde orada olacağım," dedi sonunda ve telefonun kapağını kapattı.

"Yerimde kal," dedi ve başını eğerek bana biraz dil de içeren sert, sıcak bir öpücük verdi. "Geri döndüğümde, kaldığımız yerden devam etmek istiyorum." Sonra ön kapıyı arkasından sertçe kapatarak gitti. Birkaç saniye sonra Avalanche'ın kükreyerek canlandığını ve kaldırımdan uzaklaşırken tekerleklerin hafifçe havladığını duydum.

İç çekerek kapıya gittim ve kilitledim. O burada dikkatimi dağıtmadan, belki yakın geleceğimi basitleştirmenin bir yolunu bulabilirdim.

Bacağını kırmak işe yarayabilirdi, çünkü o zaman düğün alçı çıkana kadar ertelenebilirdi. Bacağını kırmak kulağa daha da iyi geliyordu. Ama yeterince acı çekmiştim; iyi şeylere, evlenmeye, birlikte rutinimize alışmaya, bir aile kurmaya konsantre olmak istiyordum.

Bunun yerine evlilik danışmanlığını oynamaya konsantre olmak zorundaydım, ki bu iş için uzaktan yakından nitelikli değildim.

Öte yandan manipülasyon... biraz duygusal şantaj, biraz suçluluk duygusu... Bunu yapabilirim.

Annemi aradım. "Jazz şimdi nerede yaşıyor?" diye sordum. Sorunu ona açıklamadım - ne de olsa o Sally'nin en iyi arkadaşıydı. Bu Wyatt'la benim aramdaydı, kendi özel çekişmemizdi.

"Luke'la birlikte," diye yanıtladı annem. Luke, Arledge'in üçüncü oğlu. Çocuklar taraf tutmayı reddediyor, bu da hem yanlış anlaşıldıklarını hem de eylemlerinde tamamen haklı olduklarını düşünen Sally ve Jazz'ın canını sıkıyordu. "Anladığım kadarıyla Jazz Luke'un tarzını bozuyor."

Luke aynı zamanda Arledge grubunun en vahşisiydi. Vahşilikten kastım uyuşturucu kullanmak ve başını belaya sokmak değil, vahşilikten kastım kesinlikle evcilleştirilememiş, bir yuva kurmakla ilgilenmeyen ve sırtında çoktan kalıcı hasara yol açmış olması gereken bir sosyal hayatı olan biriydi. Babasının onunla yaşamasından hiç de mutlu olmazdı.

Jazz neden birlikte yaşamak için Luke'u seçmişti ki? Çocuklarından herhangi biri ona evini açabilirdi. Matthew ve Mark'ın ikisi de evliydi ve aileleri vardı, ama her ikisinin de misafir yatak odaları vardı.

korkunç olmazdı. En küçükleri olan John yüksek lisans yapıyordu ve diğer iki yüksek lisans öğrencisiyle birlikte kiralık bir evde yaşıyordu, bu yüzden belki onunla yaşamak o kadar da harika olmazdı. Tammy yaklaşık bir yıldır evliydi ve kocasıyla birlikte taşrada büyük bir evleri vardı ama çocukları yoktu, yani orada bolca yer vardı.

Öte yandan, Jazz Sally'yi ne yapıyor olabileceği konusunda endişelendirmek istiyorsa, bunu yapmanın yolu Luke'la yaşamaktı.

Bu bana umut verdi, çünkü Jazz Sally'yi kıskandırmaya çalışıyorsa, o zaman evliliği bırakıp gitmemiştir. Yine de çok kızgındı.

Luke'un yardım etmeye fazlasıyla istekli olacağını düşündüm. Eğer Jazz onun tarzını bozuyorsa, babasının oradan çıkmasını isteyecekti ve bunu başarmak için bana yardım etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Burada iyi bir şey yapıyordum; kim yardım etmek istemezdi ki?

Telefon rehberinden Luke'un numarasına baktım, sonra bu fikirden vazgeçtim ve onun yerine Tammy'yi aradım. Arayanın kimliği sinsi olmayı daha karmaşık hale getiriyordu ve Jazz'ın Luke'un telefonunda adımı görmesini istemiyordum.

Bu yüzden cep numarasına ihtiyacım vardı.

Tammy cevap verdiğinde, nedenini olmasa da ne yapmaya çalıştığımı açıkladım ve o da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. "Tanrı biliyor ya, hiçbir şeyi başaramadık," dedi bıkkınlıkla, yani kendisini ve kardeşlerini kastederek. "Annem ve babam çok inatçı, kafamı duvara vurmak gibi bir şey bu. İyi şanslar." Bana Luke'un cep telefonu numarasını verdi, bir süre daha asi ebeveynlerine karşı kullandığı farklı argümanlar hakkında sohbet ettik, sonra telefonu kapattık.

Luke cep telefonunu açtığında açıklamayı tekrar gözden geçirdim.

"Bekle," dedi, sonra bir kapının kapanma sesiyle sona eren çeşitli sesleri dinledim. "Şimdi dışarıdayım, orada konuşabilirim."

"Caz mı?" Emin olmak için sordum. Detaylandırmama gerek yoktu. "Ah, evet." Sesi yorgun geliyordu.

"Konuşmak için dışarı çıktığınız için şüphelenmeyecek mi?"

"Hayır, son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum."

"Biriyle görüşüyor mu? Boşanma davası açmakla ilgili sesler çıkarıyor mu?" "Hayır. Bir kere, annemi aldatacaksa benimle yaşayamaz. Ve bir diğeri, bir daha asla birlikte yaşamayacakları hakkında konuşmaya başladığında midesi bulanıyor ve kusuyor. Bütün bu fu-" F-bombası patlamadan önce kendini yakaladı. "- durum aptalca. Birbirlerini seviyorlar. Bu açmazın neye yaradığı beni aşıyor."

"Birbirlerine ne kadar üzgün olduklarını gösteriyorlar," diye açıkladım. Ayrı noktalara parmak basmak için aşırıya kaçmaları dışında bunu anlıyor gibiydim.

"Ayrıca dünyaya aptal olduklarını da gösteriyorlar." Luke kesinlikle mutlu bir kampçı değildi.

Aptallık konusuna girmek istemediğim için bu yorumu es geçtim. Şahsen ben Sally'nin tarafındaydım. Luke anne ve babasının aralarını düzeltmelerini istiyordu ama o bir erkekti; muhtemelen annesinin iç dekorasyon işini fazla ciddiye aldığını düşünüyordu. Dekorasyonu fazla ciddiye almanın mümkün olduğundan emin değilim ama ben erkek değilim.

"Jazz bunun nasıl sonuçlanmasını istediğine dair ipucu verebilecek bir şey söyledi mi? Sally'nin özür dilemesini mi istiyor, yoksa sadece arayıp geri gelmesini mi istiyor?"

"Bir bakıma tek konuştuğu bu, ama yeni bir şey söylemiyor, anlıyor musunuz? Hep aynı şeyler, tekrar tekrar. Adam onun için iyi bir şey yapmaya çalışıyormuş ama kadın suratına patlamış, laf dinlememiş, sonra da delirmiş, vesaire, vesaire. İşe yarar bir şey var mı?" Sadece Jazz'ın Sally'nin antika mobilyalarını toplamak ve yenilemek için ne kadar çok çalıştığını hâlâ takdir etmediğini söyledi. "Belki," dedim. "Yine de bir fikrim var. Peki ya annen? O ne dedi? Bir erkek olarak senin bu konudaki görüşün nedir?"

Tereddüt etti ve adil olmak, taraf tutmamak için mücadele ettiğini biliyordum. Luke sıcak çarşaflarına rağmen iyi bir adam. Bana kalırsa, çarşafı ortak mülkiyet olarak nitelendirilebilirdi ve bununla *bütün* bir topluluğu kastediyordum. Sonunda durulduğunda, seçtiği aşkına tüm çarşaflarını yakmasını tavsiye etmem gerektiğini düşündüm, çünkü bu tür bir iğrençlik kaynatılarak çıkarılamaz.

"Her iki tarafı da görebiliyorum," dedi sonunda, düşüncelerimi çamaşır sorunlarından uzaklaştırarak. "Yani, annemin mobilyaları yenilemek için çok uğraştığını biliyorum ve antikaları çok sever. Öte yandan babam da onun için güzel bir şey yapmaya çalışıyordu. Dekorasyon konusunda bilgisiz olduğunu biliyordu, bu yüzden bir uzmana gitti ve yatak odalarını yeniden yaptırmak için küçük bir servet ödedi."

Tamam, bu ilginçti; belirsiz fikrim daha da sağlamlaşıyordu. Ayrıca fikrim işe yaramazsa çıkarabileceğim bir kozum da vardı.

Telefonum gelen bir arama olduğunu bildirmek için bip sesi çıkardı.

"Teşekkürler, bu çok yardımcı oldu," dedim.

"Sorun değil. Onu eve geri götürmek için her şeyi yaparım."

Vedalaştık ve ben gelen telefona odaklandım. "Alo."

Bir duraklama oldu, ardından klik sesi geldi, sonra bir an sessizlik oldu ve nihayet çevir sesi geldi. Şaşkınlıkla arayanın kimliğini kontrol ettim ama zaten telefonda olduğum için arama kaydedilmemişti. Zihinsel olarak omuz silktilim; arayan her kimse konuşmak istiyorsa, geri arayabilirdi. Öğleden sonranın geri kalanını sıkıntıdan patlayarak geçirdim. Okumak için can attığım hiçbir şey yoktu ve günlerden Pazar'dı, dolayısıyla elbette televizyonda da ilginç bir şey yoktu. Bilgisayarda birkaç oyun oynadım. Zappos web sitesinden ayakkabılara baktım ve bir çift şık mavi bot aldım. Eğer dans etmeye başlarsam, hazırdım. Balayına çıkma şansımız olursa diye deniz yolculuklarına baktım, çünkü bu yıl şu ana kadar mümkün görünmüyordu. Sonra hapı bıraktıktan sonra vücudumun normale dönmesinin ne kadar süreceğini görmek için doğum kontrolüne baktım, çünkü mümkünse bebeklerimi güzel doğum taşları olan aylarda doğurmak istiyordum. Anneler böyle şeyleri düşünmek zorunda, bilirsiniz. İnternete olan ilgim tükenince televizyonda izleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Açıkçası, boş zaman kadını olma konusunda pek iyi değilim. Uzun süreli hareketsizlik beni yiyip bitiriyor, kaslarımın kasıldığını ve sertleştiğini hissetmeme neden oluyordu. Yoga bile yapamadım çünkü eğilmek şu anda eğlenceli bir şey değildi; artan basınç başımın zonklamasına neden oldu. Bunun yerine biraz tai chi yaptım, aktım ve gerindim, bu da kramp hissini biraz hafifletti ama yine de bana gerçekten sıkı bir antrenmandan aldığım keyfi vermedi. Wyatt akşam yemeğinde hala evde değildi, ama onu gerçekten beklemiyordum. Olay yeri incelemelerinde bulundum ve kimse acele etmez, sanırım kanıt toplarken ve ifade alırken bu iyi bir şey. Yatma vaktine kadar dönerse, iyi iş çıkarmış olacaktı. Dondurulmuş bir akşam yemeği hazırladım ve yemek yerken Lynn'i arayıp yarın işe döneceğimi söyledim. Rahatlamıştı, çünkü Pazar ve Pazartesi onun normal izin günleriydi. Cuma ve Cumartesi günleri çifte görev yaptıktan sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı. Pazartesi günleri benim için her zaman uzun günler olduğundan - Great Bods'u hem açıp hem kapatıyorum, yani sabah altıdan akşam dokuza kadar oradayım - *benim* de dinlenmeye ihtiyacım vardı. Üç gün boyunca yatmaktan başka bir şey yapmamış olmama rağmen yorgundum ya da belki de bunun nedeni

yatmaktan başka bir şey yapmadım. Saat sekizde yukarı çıktım ve duş aldım, ardından saçlarımı dikkatlice kuruttum.

Wyatt yokken ve ben konsantre olabiliyorken, kâğıtlarımı aldım ve onun suçlarını sıraladığım listem üzerinde çalışmaya başladım. Beni kızdırmak için yaptığı her şeyi düşündüm ama "Tantrik seks fikrime gülmesi" pek etkili olmadı. Kâğıt rahatsız edici bir şekilde boş kaldı. Tanrım, yumuşuyor muydum? Dokunuşumu mu kaybediyordum? Onun günahlarının listesini yapmak tüm zamanların en iyi fikirlerinden biriydi ve şimdi yazacak bir şey bulamıyordum. Davy Crockett'in Alamo'da mermisi bittiğinde hissetmiş olması gerektiği gibi hissettim - bir çeşit "Kahretsin. Şimdi ne olacak?" Aynı şey olduğundan değil, çünkü Davy Crockett öldü, ama ne demek istediğimi anladınız. Sadece bu da değil, ölümüne savaşmaya karar verdiğinizde başka ne beklersiniz ki? *Ölmeyi*. "Ölümüne savaş" kısmı bu *anlama geliyor*.

Büyük saçmalık. Yaşlı Davy'den bir şey almak için değil.

Kağıda baktım ve iç çektim. Sonunda "Üzerime işemekle tehdit etti." diye yazdım. Tamam, bu sinir bozucu olmaktan çok komikti. Okurken bile kıkırdadım. Bu hiç işe yaramazdı.

Sayfayı yırtıp atmaya ve yeni bir sayfa açmaya başladım ama sonunda bırakmaya karar verdim. Belki de sadece pompayı doldurmam gerekiyordu ve bir yerden başlamam gerekiyordu.

Sonra da "Pazarlık yapmayı reddediyor." yazdım.

Oh, adamım, bu çok acınasıydı. Soyadı konusunda pazarlık yapmayı reddederek aslında bana bir iyilik yapmıştı, çünkü şimdi bana borçluydu. O maddeyi çizdim.

"Üzerimde çok fazla baskı kurarak düğünümüzün eğlencesini kaçırıyor "a ne dersin? Hayır, çok uzun.

İlham geldi. Büyük harflerle, kalemi kağıda batırarak yazdım: NOKTA KOYMAKLA DALGA GEÇTİLER.

İşte. Eğer bu onu duvara çivilemediyse, ne çivileyecekti bilmiyorum.

On Birinci Bölüm

Wyatt yanımdaki yatağa girdiğinde uyandım. Evimin kendi anahtarı ve güvenlik sisteminin şifresi vardı, bu yüzden beni uyandırmak zorunda kalmadı.

ama beni kendine doğru çektiğinde kesinlikle uyandırdı çünkü teni soğuktu. Saatin üzerindeki kırmızı rakamlar 1:07'yi gösteriyordu. "Zavallı bebeğim," diye mırıldandım, ona sarılmak için döndüm. Fazla uyuyamazdı; genellikle en geç yedi buçukta işte olurdu. "Dışarısı o kadar soğuk mu?"

Rahatlarken iç çekti, ağır ağır bana yaslandı. "Kamyonetin klimasını sonuna kadar açtım, beni uyanık tutmak için yüzüme üflüyordu," diye mırıldandı. Eli üzerimdeki tişörtün üzerine kaydı. "Bu da ne böyle?" Yatarken bir şey giymemden hoşlanmıyordu; belki kolay erişim için, belki de erkekler çıplak kadınlardan hoşlandığı için beni çıplak istiyordu. "Üşüdüm."

"Şimdi buradayım; seni sıcak tutacağım. Şu lanet şeyden kurtulalım." Çoktan gömleğin eteklerini yukarı çekmiş, başımın üzerinden geçirmeye hazırlanıyordu. Gömleği yakaladım ve işi devraldım, çünkü kafamdaki dikişlerin tam olarak nerede olduğunu biliyordum. "Bunları da." Gömleği tamamen çıkarmadan önce pijama şortumu kalçalarımın kadar indirdi ve yatakta doğrulup bacaklarımdan aşağıya doğru sıyırdı. Sonra tekrar uzandı ve beni kendine çekti. Bacaklarımdan arasına uzanmadan önce elini otomatik olarak üzerimde gezdirdi, göğsümü avuçladı ve meme ucumu okşadı; sanki en sevdiği yerlerin, onlardan yararlanamasa bile hala orada olduğuna dair kendine güvence veriyordu. Sonra tekrar iç çekti ve uyumaya gitti. Ben de öyle yaptım.

Alarmım beşte çaldı. Onu uyandırmadan önce kapatmaya çalıştım ama başaramadım. İnledi ve yorganı arkaya atmaya başladı, ama omzunu öptüm ve onu tekrar yastığa bastırdım. "Sadece uyumaya devam et," dedim.

"Alarmı altı buçuk için kuracağım." İşe giderken bir fast-food restoranından yiyecek bir şeyler alması gerekecekti ama uykuya ihtiyacı vardı.

Anlaştığımızı sandığım bir şeyler mırıldandı, yüzünü yastığa gömdü ve ayaklarını yere değmeden tekrar uykuya daldı.

Bir gece önce kıyafetlerimi banyoya koymuştum, gerçekten geç gelebileceğini düşünerek orada giyindim. Bütün gün Great Bods'ta olacağım için bugün makyaja ihtiyacım yoktu; saçımı taradım ama açık bıraktım - bugün spor da yapmayacaktım. Beyin sarsıntısı baş ağrım tam olarak geçmemişti, lanet olsun. Gerçekten geçmesini umuyordum. Giyindikten sonra, kahvaltıdan sonra dişlerimi fırçalamak için diş fırçamı ve macunumu yanıma alıp aşağı indim. Otomatik zamanlayıcı kahve makinesini çalıştırmıştı ve kahve beni bekliyordu. Sessiz bir gün geçirdim.

Yirmi dakika masada oturup kahvaltı ettim ve kahve içtim. Sonra alt kattaki yarım banyoda dişlerimi fırçaladım, kahvenin kalanını büyük bir seyahat fincanına doldurdum ve kahve makinesini tekrar hazırlayıp Wyatt için zamanlayıcıyı sıfırladım. Öğle yemeği için çantama bir elma attım, bir kazak kaptım ve park revağına açılan yan kapıdan çıktım. Neredeyse. Durup alarmı sıfırlamam gerekti, çünkü Wyatt bu tür şeylerin fanatığıydı. Sabah kazağa ihtiyaç duyacak kadar soğuktu. Arabanın kilidini açmak için uzaktan kumandayı kullanarak merdivenlerden inerken biraz titredim. Normal rutin rahatlatıcıydı, her şeyin yeniden normale döndüğünün ya da dönmeye başladığının bir işaretiydi. Pek çok kez sakatlandım; amigolar da futbolcular kadar sık sakatlanır. Her zaman baş belasıdır. Sabırlı olmayı öğrendim, çünkü sakatlandığınızda bir şeyler yapabilseniz de bu yapmanız gerektiği anlamına gelmiyor; sakatlanan bir kas ya da kırık kemik üzerinde ek stres iyileşmeyi yavaşlatıyor. Her zaman mümkün olduğunca çabuk performans seviyeme geri dönmek istediğimden, tam olarak yapmam gereken şeyi yapmayı öğrendim ve bunun her dakikasından nefret ettim. Great Bods'ta olmak, her küçük ayrıntıyı denetlemek istiyordum. Burası benim ve çok seviyorum. Egzersiz yapmak, inşa etmek ve korumak için çok uzun süre ve çok sıkı çalıştığım kaslarımı kullanmak istiyordum. Ayrıca, kendimi formda tutmak Great Bods için harika bir reklam. Sokaklarda neredeyse hiç trafik yoktu; yaz aylarında bile Great Bods'u sabah altıda açmak, işe karanlıkta gitmek anlamına geliyordu. Yazın ortasında, ben kilidi açmaya vardığımda gökyüzü aydınlanmaya başladı ama yol her zaman karanlıkta geçirdi. Sokakların boşluğunu, sabahın erken saatlerindeki sessizliği severdim. Arka taraftaki çalışan otoparkında park yerime girdiğimde hareket sensörlü ışıklar yandı. Wyatt daha geçen ay, bir gece benimle burada buluştuktan ve çalışanların arabalarını hava koşullarından koruyan uzun tentenin altının ne kadar karanlık olduğunu fark ettikten sonra bunları kendisi takmıştı. O ışıklara hâlâ alışamamıştım. Sanki arka kapının kilidini açarken bir sahnede duruyormuşum gibi doğal olmayan bir şekilde parlak görünüyorlardı. Anahtarlığımda daha önce kilidi görmek için kullandığım küçük bir LED ışık vardı ve bana göre gayet yeterliydi. Ancak Wyatt buranın bir pist gibi aydınlatılmasını istiyordu. Tentenin altındaki karanlık beni hiç rahatsız etmemişti. Aslında, Nicole Goodwin öldürüldüğünde beni katilden gizlemişti.

Orada, otoparkta. Yine de ışıkların takılmasına karşı çıkmamıştım -yani neden çıkayım ki?- ve Lynn kapıyı açtığı anda ışıkların yanacağını bildiği için geceleri kilitlerken kendini daha güvende hissettiğini itiraf ettiğinde memnun olmuşum.

Kilidi açtım, sonra binanın içinde dolaşarak tüm ışıkları yaktım, termostatu ayarladım, hem çalışanların dinlenme odasında hem de ofisimde kahveyi başlattım. Günümün bu kısmını seviyordum, mekanın canlandığını görüyordum. Işıklar cilalı aynalara yansıyor, egzersiz ekipmanları parıltıyor, bitkiler yemyeşil ve sağlıklıydı; her yer çok güzeldi. Tur havuzundaki klor kokusunu bile seviyordum.

İlk müşterim saat altı buçukta geldi; hafif bir kalp krizi geçirmiş, formda kalmaya ve başka krizleri önlemeye kararlı, gümüş saçlı bir beyefendiydi; bu yüzden her sabah koşu bandında biraz zaman geçiriyor, sonra da turlar atıyordu. Ne zaman sohbet etmek için ara verse, bana tansiyon ve kolesterol seviyelerinin ne kadar düştüğünü ve doktorunun ne kadar memnun olduğunu anlatırdı. Saat altı buçukta üç müşteri daha ona katıldı, iki çalışan geldi ve gün tüm hızıyla devam etti.

Pazartesi günleri benim için genellikle yoğun günler olsa da, iki gün kaçtırdıktan sonra eklenen evrak işleri beni zıplattı. Baş ağrım biraz nüksetti, bu yüzden ne kadar hareket ettiğimi sınırlamaya çalıştım, ancak sorumlu kişi olduğunuzda bir ofiste öylece oturamazsınız.

Wyatt beni kontrol etmek için aradı. Annem, Lynn, Siana, Wyatt'ın annesi, Jenni, babam ve sonra tekrar Wyatt. Herkese iyi olduğuma dair güvence vermek için telefonda o kadar çok zaman harcadım ki elmamı yemeye vakit bulduğumda saat neredeyse üç olmuştu ve o sırada açlıktan ölüyordum.

Ayrıca bankaya gidip para yatırmam gerekiyordu, ki bunu Cuma günü yapmam gerekiyordu. O sırada işler biraz yavaştı ya da olabildiğince yavaştı; öğle yemeği telaşı sona ermişti ve okul sonrası ve iş çıkışı kalabalığı ter dökmek için gelene kadar tempo tekrar artmayacaktı, bu yüzden bankaya gidip aynı anda elmamı yiyerek çoklu görev yaptım.

Kabul ediyorum, kadınlar tarafından kullanılan Buick'lere dikkat etmek konusunda biraz paranoyakça davrandım ama sanırım bu anlaşılabilir bir durum. Psikopat sürtüğü tanımamın imkânı yoktu ama olası kadınlara da dikkat etmek istedim. Ve izlediğim için, muhtemelen daha önce fark etmeyeceğim şeyler sinirlerimi bozdu, örneğin birkaç blok boyunca tamponumda kalan beyaz Chevy'li kadın ya da yeşil bir Nissan kullanan ve

Tam önümde şerit değıştirdi, beni frene basmaya zorladı, bu da kafamı sarstı ve beni ona lanet olası bir moron demeye zorladı.

Bankanın arabalı vagonundan geçtim, sonra trafikte ilerleyerek Great Bods'a geri döndüm. Gözüm yeşil Nissan ve Buick'lere takılmıştı, bu yüzden beyaz Chevy'yi tekrar fark ettim. Evet, beyaz *bir* Chevy'ydi ve bir kadın tarafından kullanılıyordu ama bu alışılmadık bir durum değildi, o yüzden aynı beyaz Chevy olduğunu söyleyemezdim. Aynı kadının daha önce izlediği yoldan geri dönüp tekrar arkama geçme ihtimali neydi? Çok yüksek değil, ama hey, yolumu tersine çeviriyordum, değil mi?

Great Bods'a vardığımda arka otoparka gitmek için yan sokağa döndüm ve beyaz Chevy düz gitmeye devam etti. Rahat bir nefes aldım. Ya bu yeni keşfettiğim paranoyadan kurtulmalıyım ya da daha dikkatli olmaya başlamalıyım ki arkamdan aynı arabanın mı yoksa sadece bir benzerinin mi geldiğini *anlayabileyim*. Kesin olmayan paranoyanın bir anlamı yoktu. Başım hala sarsılmaktan dolayı ağrıyordu, bu yüzden ofisime gittim ve birkaç ibuprofen aldım. Normalde yaptığım işi severim ama bugün pek de iyi bir gün değildi.

Yedi buçuk civarında, gün sonu akını rahatlamama neden olacak şekilde azalmaya başlamıştı. Mola odasındaki otomattan bir paket fıstık ezme kraker aldım ve akşam yemeğimi yedim. O kadar yorgundum ki, tek yapmak istediğim oturmak ve on saat kadar hareket etmemektir.

Wyatt kapanışa kadar benimle kalmak için sekiz buçukta geldi. Bana muhtemelen en iyi halimle görünmediğimi düşündüren keskin bir bakış attı ama tek söylediği "Nasıl başardın?" oldu.

"Bankaya gidene kadar iyiydim, önüme çıkan bir ahmağa neredeyse arkadan çarpıyordum ve frene basmak zorunda kaldım," dedim.

"Ouch."

"Günün nasıl geçti?" "Gayet normal."

Bu da çöplükte bulunan cesetlerden banka soygununa kadar her şey anlamına gelebilirdi, gerçi kasabadaki bankalardan biri soyulsa haberim olacağından emindim. Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için evraklarına ulaşmam gerekiyordu.

Son müşteri de ayrıldıktan sonra personel temizlik yapmaya ve her şeyi yoluna koymaya başladı. Lynn'i de sayarsak dokuz kişi çalıştırıyorum ve her yedi buçuk saatlik vardiyada en az üç kişi, en yoğun günler olan Cuma ve Cumartesi günleri ise her vardiyada dört kişi çalışıyor.

Herkesin iki gün izni var, benim dışımda. Benim bir günüm var. Bunun yakında değişmesi gerekecekti ve bu düşünceyle kendime ek bir kişiyi işe almam gerektiğini hatırlatmak için bir not yazdım.

Çalışanlar teker teker işlerini bitirip vedalaşarak ayrıldılar. Esnerken, alışveriş merkezinin otoparkıyla çarpışmamın neden olduğu acının yankısını hissederek gerindim. Sıcak bir küvette uzun uzun yüzmek istiyordum ama bu biraz beklemek zorunda kalacaktı çünkü en çok yatağa gitmek istiyordum.

Her şeyin yolunda olup olmadığını ve ön kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Her zaman ön tarafta yanan birkaç loş ışık bıraktım. Wyatt arka kapıda beni bekledi. Alarmı kurdum, sonra ben koridorun ışıklarını söndürürken o da kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Hareket sensörlü ışıklar hemen yandı ve ben de kapıyı kilitlemek için döndüm. Arkamı döndüğümde Wyatt arabamın yanında çömelmiş duruyordu. "Blair," dedi, sesi polislerin hiçbir şeyi ele vermek istemediklerinde kullandıkları o düz tona bürünmüştü. İzlerimde durdum, panik ve öfke eşit güçte yükseliyor ve güçlü bir karışım oluşturuyordu. Bu saçmalıktan bıkmıştım ve bundan bıkmıştım.

"Sakin bana birinin arabamın altına bomba koyduğunu söylemeyin!"

Öfkeyle söyledim. "Bu bardağı taşıran son damla. Bıktım artık. *Nedir* bu, hadi Blair'i öldürelim sezonu mu? Eğer bu sadece bir amigo kız olduğum içinse, o zaman insanların kendilerine gelmeleri gerekiyor, bu dünyada çok daha kötü şeyler var-"

"Blair," dedi tekrar, bu sefer alaycı bir eğlenceyle. Çok iyi gidiyordum ve durdurulmak hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ne!" "Bu bir bomba değil."

"Oh."

"Görünüşe göre biri arabayı anahtarlamış."

"Ne? Kahretsin!" Yeniden öfkelenerek yanına koştum. Arabamın sürücü tarafının tamamında uzun, çirkin bir çizik vardı. Hareket lambaları çizdiği açıkça görebileceğim kadar parlaktı.

Lastiği tekmelemeye başladım. Beyin sarsıntımı hatırladığımda ayağımı çoktan geri çekmiştim. Baş ağrısı beni muhtemelen ayak parmaklarımın kırılmasından kurtardı, çünkü hiç bir lastiğe, arabayı kale direklerinin arasından geçirmeye çalışır gibi sert bir şekilde tekme attınız mı? İyi bir fikir değil.

Etrafta tekmeleyebileceğim ve ayak parmaklarımı kırmayacak başka bir şey de yoktu. Duvarlar, tente direkleri ve bunun gibi şeyler elimdeki tek hedeflerdi ve hepsi de lastiklerden daha sertti. Hiçbir şekilde

Öfkemi dindiriyordum ve içimdeki baskı yüzünden gözlerimin yuvalarından fırlayacağını düşünüyordum.

Wyatt etrafına bakınıyor, durumu değerlendiriyordu. Polis arabası Crown Vic sıranın sonunda duruyordu; personel arabaları onun arabasıyla benimkinin arasındaki boşluğa park etmiş olacaktı ve Wyatt geldiğinde hasarı görmesini engelleyecekti.

"Bunun ne zaman yapılmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Bankadan döndükten bir süre sonra. Saat üç buçuk, üç yirmi civarıydı."

"Okul bittikten sonra o zaman."

Onun düşünce tarzını takip etmek kolaydı. Otoparkta yürüyen sıkılmış bir genç, Mercedes'i dağıtmanın eğlenceli olacağını düşünmüş olabilir.

Kabul etmeliydim ki en olası senaryo buydu, tabii Debra Carson yine hortlamadıysa ya da Buick'teki psikopat sürtük bir şekilde izimi bulmadıysa. Ama bu olasılıkları daha önce, beni ürküten o tuhaf telefon görüşmesini yaptığım da düşünmüştüm ve artık eskisi kadar akla yatkın değillerdi. Tamam, Debra daha güçlü bir olasılıktı, çünkü nerede çalıştığımı ve hangi arabanın bana ait olduğunu biliyordu. Mercedes onun için büyük bir sorun olmuştu, çünkü Jason Amerikan yapımı bir araba kullanmasının seçmenler arasında iyi görüneceğini düşünmüştü.

Yine de risk alıyordu çünkü zaten cinayete teşebbüs suçlamasıyla karşı karşıyaydı - Jason'ın aile bağlantıları düşünüldüğünde mahkemeye ne zaman çıkacağını ancak Tanrı bilirdi - ve kurbanı taciz etmek ona puan kazandırmazdı.

Diğer yandan, o deliydi. Her şey mümkündü.

Wyatt'a da aynı şeyi söyledim ama o bunu parlak bir teori olarak görmedi.

Onun yerine omuz silkti ve "Muhtemelen bir çocuktur. Burada güvenlik kamerası olmadığı için bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok."

Hareket ışıklarını kurarken güvenlik kameralarından bahsettiğinden ve ben de bu kadar masraf yapmaya gerek olmadığını söylediğimden, ses tonunda hafif bir gerginlik vardı.

"Devam et," dedim ve içimi çektim. "'Sana söylemişim' de." "Sana söylemişim," dedi acımasız bir memnuniyetle.

Buna inanmadım. Ona bakakaldım. "Bunu söylediğine inanamıyorum! Bu çok kabaydı!"

"Söylememi sen söyledin."

"Ama bunu yapmaman gerekiyordu! Yüce gönüllü olman ve dökülen süt için ağlamanın bir anlamı yok gibi bir şey söylemen gerekiyordu! *Herkes* senin aslında 'ben demiştim' demediğini bilir!" İşte, sorunlu günahlar listesine bir madde daha eklenmişti: kabalık. Ve anlayışsız. Hayır, "anlayışsız"ın üstünü çizmek zorundayım, çünkü ne de olsa adam hafta sonunu benimle ilgilenerek geçirmişti. "Arabam hakkında böbürlendi" ile yetineceğim.

Çömeldiği yerden kalkarak ellerinin tozunu aldı. "Sanırım bu, gözetleme sistemini ele verdiğiniz anlamına geliyor."

"Şimdi çok işe yarayacak!"

"Eğer başka bir şey olursa, kimin yaptığını söyleyebileceksiniz. Geçmiş sicilinize bakılırsa, başka bir olayın daha yaşanacağına güvenebilirsiniz." Bu mutlu bir düşünce değil miydi? Güzel, küçük, siyah üstü açık arabama baktım. Sadece birkaç aydır kullanıyordum ve şimdi birisi ona kasten zarar vermişti.

"Pekâlâ," dedim somurarak. "Bir gözetleme sistemi kurduracağım." "Ben hallederim. En iyi neyin işe yaradığını biliyorum."

En azından "Beni daha önce dinlemiş olsaydın..." dememişti. Muhtemelen yüzüne doğru bağıırırdım.

"Beni daha önce dinlemiş olsaydın-" dedi.

"Aaaaaa!" Çığlık attım, o kadar sinirlenmişim ki patlayacağımı sandım. Artık onun listesine "ovalamayı" da ekleyebilirdim.

İrkilerek biraz geri çekildi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu... bu *her şeyle ilgili*^." Bağırdım. "Bu aptallar, ahmaklar ve psikopat sürtüklerle ilgili! Burada kendimi incitmeden tekmeleyebileceğim bir şey olmamasıyla ilgili! Bu aptal beyin sarsıntısı yüzünden etrafta tepinmiyorum bile! Tepinmem lazım. Bir şey fırlatmam lazım. İğneler batırıp saçlarını ateşe verebileceğim, küçük bacaklarını ve kollarını koparabileceğim bir voodoo bebeğine ihtiyacım var-"

Öfke nöbetimle hafifçe ilgileniyor gibi görünüyordu. "Voodoo yapıyorsun, değil mi?"

Bilgi olsun diye söylüyorum, aynı anda hem atıp tutup hem de burnunuzdan soluyamazsınız. Arabama kızdığım için gülmek istemedim, ama ne olursa olsun, bazen ne olursa olsun bir kahkaha çıkacaktır.

Yine de ona geri ödemek zorundaydım. "Arabam tamirdeyken Avalanche'inizi ödünç almam gerek." dedim.

Kıpırdamadan durdu ve az önce bahsettiği geçmişini düşündü. "Oh, kahretsin," dedi ve teslimiyet içinde iç geçirdi.

On İkinci Bölüm

Eve varır varmaz Wyatt'ın suç listesindeki yeni maddeleri yazdım, ancak ona gösterdiği tüm dikkat için görünmez mürekkep kullanıyor da olabilirdim. Oturma odasını mutfaktan ayıran tezgâhın üzerinde duran listeye bakmadı bile, onun yerine o sabah okumaya vakit bulamadığı belli olan sabah gazetesiyle birlikte bir sandalyeye yerleşti ve bitirdiğinde gazeteyi isteyip istemediğimi sordu. Bu benim gazetemdi, değil mi? Okumak istemiyorsam neden parasını ödeyeyim ki? Ve neden listesine dikkat etmek yerine gazeteyi okuyordu? Benim dünyamda işler yolunda gitmiyordu.

Ama çok yorgundum ve o lanet baş ağrısından bıkmıştım. "Yarın okurum," dedim. "Biraz daha ibuprofen alacağım, duş alacağım ve yatacağım." Ben de kendimi huysuz hissediyordum ama bunun çoğu onun suçu değildi, bu yüzden hıncımı ondan çıkarmak istemedim.

"Bir dakika içinde kalkacağım," dedi.

Dušta somurtarak arabamı düşündüm. Arabalara elektrik veren bir güvenlik sistemi takılmalıydı, böylece serserinin biri anahtarı boyaya sürttüğünde kışını kızartabilirdi. Şişkin gözler, Einstein saçları ve hatta belki de ıslak pantolonlar hayal ederek kendimi eğlendirdim, böylece insanlar işaret edip gülebilirdi. Bu küçük piç kurusuna ders olurdu.

Fark etmediyseniz söyleyeyim, diğer yanağımı çevirmeyi pek sevmem.

Duştan sonra çeşitli sıyrık ve çürüklerimi tedavi ettim - hiçbirisi bandaj gerektirmiyordu, bu yüzden iyileşme sürecine yardımcı olmak için üzerlerine bir şeyler sürdüm. Hangisinin daha iyi iyileştiğini görmek için bir sıyrığa La Mer, bir diğerine antibiyotik merhem ve bir diğerine de aloe jel sürerek kendi üzerimde küçük bir deney yaptım. Çürüklerime vitamin spreyi uyguladım. Belki işe yaradı, belki yaramadı. Yapılacak bir şeydi.

Wyatt üst kata çıktığında ışığı henüz söndürmüş ve yatağa çıplak bir şekilde girmiştım - Wyatt'ı kıyafetlerimi çıkarma zahmetinden kurtarmak için -. O duş alırken ben uyudum, ona iyi geceler öpücüğü verecek kadar uyandığımda

Yanıma yattı ve ertesi sabah alarm çalana kadar başka bir şey bilmiyordu. Lynn spor salonunu her zaman Salı günleri açardı, bu yüzden saat bir buçuğa kadar orada olmam gerekmiyordu, ancak genellikle daha önce orada olurdum. Ancak bugün işe gitmeden önce yapmam gereken çok şey vardı. Önce arabam için sigorta şirketini aradım, sonra Luke Arledge ile konuştum, sonra saçımı kestirmek için randevu aldım - inanabiliyor musunuz, tam o sabah on birde - ve son olarak da gelinliğim için kumaş almaya gittim. Kumaş mağazasına giderken, bazı sorular sormak için antikaları yenileyen bir yerde durdum ve bonus olarak Wyatt'ın evinde oluşturduğum ofiste harika görünecek muhteşem bir Queen Anne masası buldum. Tüm bunlar saat 10'da oldu, bu yüzden acele ediyordum.

Kendimi çok ama çok daha iyi hissediyordum; baş ağrım bir sancıdan ibaretti ve işte o zaman kendimi unuttum ve sırf muhteşem güneşli bir gün olduğu için birazcık atladım. Hava çok daha sıcaktı, soğuk hava dalgası şimdilik sona ermişti ve konuştuğum herkesin keyfi yerindeydi.

Kumaş mağazasında ipek ve satenlere bakacak ve istediğim şeyin ellerinde olmadığını anlayacak kadar zamanım vardı. Kuafördeki randevum nedeniyle acelem vardı, bu yüzden tanıdık gelen bir kadın gördüğümde, onu gerçekten tanıyorsam ve göz teması kurarsak en azından birkaç dakika sohbet etmek zorunda kalabilirim diye kasıtlı olarak başka tarafa baktım.

Bazen Güneyli olmak bir yükür; sadece kafa sallayıp işinize bakamazsınız, aileniz hakkında soru sormanız gerekir ve genellikle sohbeti ziyarete gelme davetiyle bitirirsiniz ki bu da, Tanrı korusun, biri beni gerçekten kabul ederse programımı gerçekten alt üst eder.

Kuaförüm Shay, ben geldiğimde bir müşterisinin son rötuşlarını yapıyordu, ben de birkaç dakikamı ayırıp bazı saç modeli kitaplarına göz attım.

Çünkü iyi şeylerin kucağıma düştüğü o günlerden biriydi.

-O günlerden birini geçirmenin zamanı gelmişti! Hemen hoşuma giden bir saç modeli buldum.

"Bu," dedim Shay'e, sandalyesinde sıra bana geldiğinde resmi göstererek.

"Çok şirin," dedi, kesimin hatlarını inceleyerek. "Ama kesmeye başlamadan önce, bu kadar kısa olmasını istediğinden emin ol. Beş, altı santim saç kaybedeceksin."

Saç çizgimdeki traşlı yeri ona göstermek için saçlarımı geriye ittim.
"Eminim."

"Sanırım öylesin. Ne oldu?"

"Alışveriş merkezinin otoparkında kafamı çarptım." Bu versiyon açıklamalardan kurtuldu. Başka bir zaman çok fazla drama ve sempati havasında olabilirdim, ama o anda hayatıma devam ediyordum ve tüm bunları geride bırakmak istiyordum.

Bir sprey şişesiyle saçımı ıslattı, saçımı geriye doğru taradı ve kesmeye başladı. Yarım ayak uzunluğundaki bir tutam sarı saç kucağımdaki pelerinin üzerine düştüğünde bir an panikledim ama güçlüydüm ve hiç sızlanmadım. Ayrıca, geri dönmek için çok geçti ve bir sızlanmayı boşa harcamanın anlamı yoktu.

Shay fön makinesi ve saç maşasıyla sihrini tamamladığında kendimden geçmişim. Çene hizasındaki yeni saç modelim şık, salaş ve seksiydi. Bir tarafı geriye itilmişti ve küpelerimi gösteriyordu, diğer tarafı ise kaşımın dış yarısını örtecek şekilde aşağı doğru iniyordu, bu da tabii ki dikişlerimi ve traşlı bölgemi örttüğü anlamına geliyordu. Baş ağrısının beni tekrar yakalamak için bekleme ihtimaline karşı başımı belli belirsiz salladım ama ağrım yoktu ve saçım yerine oturmadan önce çok tatmin edici bir salınım ve sıçrama yaptı.

İyi görüldüğünüzü bildiğinizde, tüm dünya daha iyi bir yer gibi görünür. Arabaya döner dönmez Wyatt'ı aradım. "Saçımı yeni kestirdim," dedim ona. "Kısa."

Durakladı ve yalnız olmadığını gösteren arka plan gürültüsünü duyabiliyordum. "Ne kadar kısa?" diye sordu sonunda, sesi hem temkinli hem de alçak perdeden geliyordu.

Bir kadının kısa saçından hoşlanan bir erkek hiç tanımadım. Sanırım DNA'ları testosteron zehirlenmesinden zarar görmüş. "Kısa."

"Bok" gibi bir şey mırıldandı.

"Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum," dedim neşeyle, "bu yüzden telafi etmek için sana oral seks yapmayı düşündüm. Toodle."

Kendimden çok memnun hissederek telefonu kapattım. Günün geri kalanında benden başka bir şey düşünebilseydi, şaşırırdım.

İşe gitmeden önce yiyecek bir şeyler almak için zamanım vardı, bu yüzden en sevdiğim barbekü restoranına uğradım ve bir sandviç aldım. Trafik yoğunluğunda çünkü öğle yemeği saatindeki kalabalık saat 1'den önce işe dönmek için çabalıyordu. Dikiz aynamda beyaz bir ışık parladığında sola dönüş şeridinde yeşil oku bekleyen son sıradaydım.

Otomatik olarak aynaya baktım. Beyaz bir araba tamponuma doğru geliyordu, o kadar yakındı ki ne tür bir araba olduğunu göremiyordum. Sürücü beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takıyordu. Bir erkek miydi? Emin olamadım. Ufak tefek bir adamdı belki. Arabamı beyaz arabanın önündeki amblemi görecektim kadar ileri sürdüm; bir Chevrolet'iydi. Sürücü hemen Chevrolet'yi tekrar yaklaştırdı, öncekinden daha da yakın.

Midem düğümlendi. Bu paranoyadan kurtulmalıyım. Neredeyse beyaz bir Chevrolet değil, bej rengi bir Buick çarpacaktı, peki mantık neredeydi? Sırf dün arkamda iki kez beyaz bir Chevrolet gördüm diye mi? Beyaz Chevrolet'ler nadir değildi; eğer dikkat etseydim, muhtemelen her yere gittiğimde en az bir kez arkamda beyaz bir Chevrolet olurdu. Büyük olay. Midem mantık dinlemiyor ve düğümlenip kalıyordu. Trafik ışığında yeşil ok yandı ve araç kuyruğu bir yılan gibi ilerlemeye başladı, önce baş, sonra bir sonraki bölüm, tüm sıra hareket edene kadar. Beyaz araba ile arama biraz mesafe koydum, mesafe hemen kapandı. Aynaya baktım; sürücünün iki elinin de direksiyonda olduğunu görebiliyordum, bu da sanki kasıtlı olarak beni takip ediyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Yaklaşık yedi bin devire ulaşana kadar kırmızı çizgiye gelmeyen güçlü bir motora sahip çevik, duyarlı bir araba kullanıyordum. Eğer arkadan gelen bir Chevrolet'den kaçamıyorsam, o zaman bu bebeği bir Yugo ile takas edebilirdim.

Etrafımdaki trafiği hızlıca kontrol ettikten sonra Mercedes'i sağa, orta şeride kırdım ve ancak sıkışabileceğim kadar büyük bir boşluktan faydalandım. Arkamda bir korna çaldı, korkutucu derecede yakındı, ama en sağ şeride geçtim, sonra ileri fırladım ve birkaç saniye içinde üç arabayı geçtim. A

Aynadan bakıldığında, beyaz Chevy'nin orta şeride geçmeye çalıştığı ve Chevy'nin sürücüsü aracı sol şeride geri çekmeden önce neredeyse bir kamyonete yandan çarptığı görülüyordu.

Aman Tanrım. Eğer gerçekten oluyorsa, bu paranoya değildir. O araba Beni takip edin!

Sert bir fren yaptım ve bir sonraki sağa, sonra tekrar sağa döndüm. Bloğun etrafından dolaşıp beyaz Chevy'nin arkasına geçebilirdim ama modern sokak planlamacıları bilgelikleriyle artık sokakları neredeyse hiç ızgaraya koymuyorlar. Kendimi sıradan bir blok yerine, üzerinde bir sürü çıkmaz sokak bulunan, ileri geri kıvrılan geniş bir caddede giderken buldum.

Çıkmaz sokaklar çeşitli işyerleriyle doluydu, yani burası bir yerleşim alanı bile değildi. Özür dilerim.

Ben, ama hiç kimse bu aptal şehir planlamacılarına trafiği taşımanın en verimli yolunun *şebekeler* olduğunu söylemedi mi?

Birkaç sinir bozucu dakikadan sonra, olmak istediğim caddeye geri dönmeye çalışmaktan vazgeçtim ve sadece geri dönüp geldiğim yoldan geri gittim.

Bu aşırı derecede garipti. Şehrin sokaklarının düzeninden bahsetmiyorum, beyaz Chevrolet olayından bahsediyorum. Beyaz Chevrolet kullanan birini tanımıyorum bile! Yani, belki tanıyorumdur ama bilmiyorum. Örneğin Shay gibi; kuaför salonunun park yerindeki hangi arabanın onun olduğunu bilmiyorum. Ya da yerel marketteki en sevdiğim tezgâhtarın. Ne demek istediğimi anladınız mı? Herhangi biri beyaz bir Chevy kullanabilir ve ben bunu bilemem.

Benimle ilgili delileri çileden çıkaran bir şey mi vardı? Onları yörüngeme çeken tespit edilemeyen bir cezbedici mi? Ve onları geri püskürtmenin ve yollarına göndermenin bir yolu var mıydı? Dışarıda takip edilmeyi benden çok daha fazla hak eden başka insanlar vardı.

Ana caddeye geri dönmeden önce etrafa iyice baktım ve dört farklı modelde beyaz Chevrolet gördüm. Size söylüyorum, her yerdeydiler. Yine de hiçbir sürücü bana zerre kadar dikkat etmedi, bu yüzden trafiğe girdim ve doğruca Great Bods'un bulunduğu şehir merkezine doğru sürdüm.

Beyaz bir Chevrolet, Great Bods'un tam karşısındaki kaldırıma park edilmişti. Birisi sürücü koltuğunda oturmuş, sürücü tarafındaki aynaya bakıyordu. Aynadan yansıyan güneş gözlüklerini gördüm ve midem bulandı.

Dönüşü iki teker üzerinde aldım, lastikler tütüyordu ama arkaya gitmedim çünkü orada yalnız olmak bana pek akıllıca gelmedi. Bunun yerine öndeki halka açık park alanına girdim ve kayarak durdum. Dışarı fırlayarak Great Bods'un ön kapısına doğru koşarken bir yandan da çantamdan cep telefonumu çıkardım. Eğer o kaçık benden bir parça istiyorsa, en azından tanıkların önünde bana saldırması gerekirdi, boş bir arka alanda değil. Belki de 911'i aramalıydım ama aramadım. Sadece tekrar arama şeyini yaptım ve Wyatt'ı aradım, ön camdan caddenin karşısına park etmiş beyaz Chevrolet'ye bakmak için dönerken.

"Blair?" Lynn arkamdan söyledi. "Neyin var?"

"Blair," dedi Wyatt kulağıma, böylece adım stereo olarak karşıma çıktı.

"Biri beni takip ediyor," dedim, içimde cızırdayan adrenaline tepki olarak dişlerim takırdıyordu. "Beyaz, dört kapılı bir Chevrolet Malibu.

yeni bir modele benziyor, 2006 ya da belki 2005. D n de beni takip etti-" Caddenin karşısında bir Chevrolet park yerinden çıktı ve sürücüsü sanki alışverişini bitirmiş de çekilmeden önce trafiğin durmasını bekliyormuş gibi, hız falan yapmadan sakın sakın yoluna devam etti.

" ylece gitti," diye bitirdim, annemin suflelerinden biri kadar s n k hissediyordum. Annem beş para etmez sufleler yapamazdı. Lynn yanıma geldi, pencereden dışarı bakıyor ve şaşkın görünüyordu.

"Etiket numarasını aldın mı?" Wyatt sordu.

"*Arkamdaydı.*" Kimsenin  nden takip etmediğine eminim.

Geçmesine izin verdi. Ne büyük adam. "Az önce gitti de ne demek?"

"Great Bods'un karşısındaki sokağa park etmişti. Birden durdu ve gitti."

"Bu kişi sizi Great Bods'a kadar takip mi etti?"

"Hayır, biraz koşuşturdum ve onlardan kaçtım... kadından... adamdan... her kimse artık, ama buraya Great Bods'a geldiğimde caddenin karşısında bekliyorlardı."

Hattın diğer ucundaki sessizlik yüksek sesle ve net bir şekilde bunu işaret etmemiş olsa bile, bunun imk nsızlığını hemen anladım. Yine,  nden takip edemezsiniz; o araba ben gelmeden önce buradaydı. Aynı araba olmasının tek bir yolu vardı ve bu da imkansız görünüyordu.

"Beni tanıyorlar," dedim şaşkınlıkla. "Kim olduğumu ve nerede çalıştığımı biliyorlar." Lynn, "Kim biliyor?" dedi.

Wyatt, "şoförü tanıdın mı?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım, her kulağımda farklı bir ses duyduğum için biraz başım dönüyordu. Polis olan Wyatt'tı, bu yüzden ona odaklandım. "Hayır. O... o... lanet olsun, kadın mı erkek mi olduğunu bile anlayamadım! Beyzbol şapkası, güneş gözlüğü. O kadarını söyleyebilirim.  n cam renkliydi."

"Peki ya d n? Aynı kişi olduğuna emin misiniz?" "D n arabayı bir kadın kullanıyordu. Uzun saçlıydı. Beni takip etti." "Onu tanıdınız mı?"

"Hayır, ama... beni buraya kadar takip etti." Chevrolet'nin benden önce burada olmasına mantıklı bir açıklama getirebildiğim için içime bir rahatlama yayıldı. "Bu sayede nerede çalıştığımı biliyordu!"

"Ama aynı kişi olduğundan emin değilsiniz."

Polislerin olması gerektiği gibi titiz ve mantıklı davranıyordu. Bunu entelektüel düzeyde biliyordum. Duygusal açıdan ise soru sormayı bırakmasını ve tüm beyaz Chevrolet sürücülerini toplayıp kanlı bir şekilde dövmesini istiyordum. Yaşlı insanlar hariç; sürücünün orta yaşlı bile olmadığını söyleyebilirim. Genç çocukları da dövmemeliydi, çünkü gördüğüm sürücülerin hiçbirinin genç olmadığından emindim.

Anlayabiliyorsun, biliyor musun? Gençlerde o bitmemiş, hala büyümekte olan şey var. Ufacık insanlar kadar büyük insanlar da dışarıdaydı. Tamam, kanlı bir şekilde dövmek istediğim insanlar normal boyutlardaydı, yaşları yirmi ila belki elliydi. Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Sessizliğimi olumsuz bir cevap olarak algılayan Wyatt, "Arabada şoförle birlikte başka biri daha var mıydı?" diye sordu.

"Onlar" ve "onlar" diyordum, tabii ki bunu soracaktı ama kafamın bu kadar karışmasının tek nedeni dün şoförün bir kadın olmasıydı ve bugün bunu anlayamıyordum, yani iki farklı şoför olabilirdi ama nereden bilebilirdim ki? "Hayır."

"Ve her iki seferde de aynı sürücü olduğundan emin değil misiniz?"

Öyleydim. Az önce aptalca korkmuş olan içgüdüsel yanımda kesinlikle emindi, çünkü aksi takdirde iki gün üst üste beyaz Chevrolet'li birinin beni takip ettiğine inanmak zorunda kalacaktım. Tamam, bu o kadar da zorlama değildi. Ama en makul cevap her zaman doğru cevap değildi.

Wyatt tekrar denedi. "Mahkemede, yemin altında, her iki olayda da aynı sürücü olduğundan emin olduğunuzu ifade edebilir misiniz?"

O zaman beni duvara çivileyin, neden yapmıyorsunuz? İyice sinirlenmiş bir halde, "Hayır, yeminli olsaydım olmazdı." dedim. Sonra inatla ekledim, "Ama aynı şofördü." *İşte* böyle.

İçini çekti ve "Burada peşinden gidebileceğim bir şey yok" dedi. "Bunu zaten anlamıştım."

Sabırsızlıkla, "Bir dahaki sefere etiket numarasını al," dedi.

"Yapacağım," dedim kibarca. "Bu sefer bunu yapmayı düşünmediğim için özür dilerim." Evet, gerçekten de, o dönüş şeridinde otururken inmeli, delinin yanından sakince geçip Chevrolet'nin arkasına gitmeli ve etiket numarasını not etmeliydim. Deli buna itiraz etmemeliydi, değil mi?

Uzun bir sessizlikten sonra, "Bu gece kapanışınıza kadar Great Bods'a varabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Sorun değil. Sorun değil." Uzun zamandır Great Bods'u onsuz kapatıyordum; nasıl yapılacağını hâlâ bildiğimden emindim. "Kendine iyi bak, duydun mu? Güle güle."

Şiddeti dizginleyerek "Siktir" dedi ve telefonu kapattı.

Yanımdaki Lynn, "Sanırım yaptığın şeye gülümsemek denebilir, çünkü tüm dişlerin görünüyor, ama sana söylemeliyim ki, çok korkutucu görünüyor. Yine de saç kesimin harika."

"Teşekkür ederim," dedim, saçlarımı biraz kabarttıktan sonra salladım. Bütün bu süre boyunca da gülümsemeye devam ettim.

On Üçüncü Bölüm

Wyatt kapanma vakti geldiğinde Great Bods'ta değildi, eve geldiğimde de benim evimde değildi. Onu rahatsız ettiğim için biraz kötü hissettim, çünkü işle meşgul olmasaydı orada olacaktı, bu da birinin öldürüldüğü anlamına geliyordu. Artık dedektiflik yapmıyordu ama yine de olay yerlerini denetlemesi gerekiyordu, bunun gibi şeyler.

Ayrıca orada olmadığı için gerçekten rahatlamıştım, çünkü ona olan kızgınlığımı kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Bunu yapmamın tek nedeni onun ne demek istediğini anlamış olmamdı. Yasalar çerçevesinde çalışmak zorundaydı ve eğer ona verecek somut bir bilğim yoksa yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama bir profesyonel görüş vardır, bir de özel görüş vardır, nasıl hissetmem gerektiği ile gerçekten nasıl hissettiğim arasındaki fark gibi. Resmi olarak ne yapabileceğinden bağımsız olarak, yine de "Bak, sana inanıyorum. Bu konuda bir şey yapamam ama içgüdülerine güveniyorum."

Yine de böyle bir şey söylememiştı, tıpkı o telefon konuşması konusunda bana gerçekten inanmadığı gibi. Muhtemelen telefon görüşmesi konusunda haklıydı, çünkü başka telefon gelmemiştı ama prensip aynıydı. Tek istediğim ihtiyaç duyduğum anda bana biraz destek olunmasıydı.

Tamam, bazen düşüncelerim *beni* güldürüyor. Aslında istediğim güneş, ay ve yıldızlardı ama küçük hayaller kurmanın ne anlamı var ki? Ben

asla vasatın altını hedefleyen biri olmadım. Her şeyi istiyordum ve hemen o anda istiyordum; dün daha da iyi olacaktı. Bunun nesi yanlış?

İçeri girdim, sonra kapıyı kilitledim ve alarmı yeniden kurdum. Arabayı kilitlediğimi bildiğim halde, emin olmak için arkamı döndüm ve uzaktan kumandayı arka kapının penceresinden içeri doğrultup "kilit" düğmesine tekrar bastım. Kendi evimde huzursuz hissediyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Evin bir sığınak, rahatlayabileceğiniz ve güven içinde uyuyabileceğiniz bir yer olması gerekiyordu.

Yine de Jason'ın karısı beni öldürmeye çalışırken burada güvende olma hissim zarar görmüştü ve bunu asla tam olarak geri kazanamadım.

Evlendiğimizde Wyatt'ın evine onunla birlikte taşınmaktan memnun olurum. Neden şimdi onunla hareket etmedi? Şey... çünkü. Birincisi, benim orada olmamı doğal karşılamasını istemedim. Sonunda beni oraya getirdiğinde bir şey başarmış gibi hissetmeli. Beni hafife almaması da muhtemelen ikinci nedenim. Ve üç numara. Evlendiğimizde ve masada yanında oturan bana baktığında, büyük bir savaş vermiş ve bir şey başarmış gibi hissetmeli - yani beni kazanmış gibi. Bana daha çok değer verecektir. Değer verilmek hoşuma gider.

Bu, genç insanların çalışıp kendi paralarıyla satın aldıkları bir arabaya, kendilerine hediye edilen bir arabadan daha iyi bakmalarına neden olan şeyle aynıdır. Bu insan doğası. Wyatt'ın parasını ödemek zorunda kaldığı araba olmak istedim.

Dairemi geride bıraktığım için hem endişeli hem de üzgündüm. Burası evimdi ya da en azından evim olmuştu. Her santimini dekore etmişim ve bana kalırsa iyi görünüyordu. Sorunsuz bir şekilde satabilmeliydim. Aslına bakarsanız, sırf işleri hızlandırmak için muhtemelen satışa çıkarmalıydim. Mobilyalarımın bazıları Wyatt'ın evinde, yani *bizim* evimizde kullanılabilir. Bizim evimiz olarak düşünmeye alışmam gerekiyordu. Wyatt da benim adımla kendi adıyla birlikte tapuya yazdırmak zorundaydı. Ben kendi damgamı vurana kadar -boyama, tadilat ve yeniden dekore etme-orayı gerçekten "bizim" olarak düşünemezdim. Tanrıya şükür ki evi boşandıktan sonra satın almıştı, çünkü eski karısı da orada yaşasaydı ben orada yaşayamazdım. Hayatta olmazdı. Jason'ın boşanmamızdan sonra yaptığı en büyük hata buydu: yeniden evlendiğinde, yeni karısını benimle birlikte yaşadığı eve taşımıştı. Bu onu kelimenin tam anlamıyla çıldırtmıştı, gerçi sanırım onlar evlenmeden önce de bu yolculuğun bir kısmını yapmıştı.

O geldiğinde çoktan duşumu almış ve evdeki mobilyalarımı Wyatt'ın evinin çeşitli odalarına yerleştirmek için zihinsel olarak etrafta dolaşıyordum. Kapının açıldığını, alarm sisteminin bip sesini ve ardından kapıyı kapatıp sistemi yeniden kurarken bip bip bip sesini duyduğumda üst kattaydım -tüm yatak odası mobilyalarım gidebilirdi, çünkü tamamen boş iki yatak odası vardı-.

Benim kalp atışı aldı. Wyatt buradaydı! Ne olursa olsun, onun yanında olmak bile benim için sıkı bir egzersiz kadar canlandırıcıydı. Birbirimize kızdığımız için kavga ediyorduk ama sonra kalp çarpıntısıyla dolu bir seksle barışıyorduk. Neredeyse bir haftadır seks yapmamıştık ve ben neredeyse onun pantolonunu çiğneme noktasına gelmiştim.

Aşağıya indim. Çıplak değildim, çünkü sadece yatakta ya da banyo yaparken çıplak oluyorum. Wyatt muhtemelen evde her zaman çıplak olmamı isterdi ama bu pek pratik değildi. Üzerimde vişne kırmızısı bir atlet -tabii ki sütyen yoktu- ve üzerinde küçük vişneler olan çok şirin beyaz bir pijama altı vardı. Kavga ettiğimde iyi görünmek istiyorum, olur da çok sinirlenirsem seks yapmayız ve o zaman gerçekten pişman olur. Mutfakta bir bardak su alıyordu. Takım elbise ceketi bir sandalyenin arkasına asılmıştı; beyaz gömleği sıcak havada bütün gün giyildiği için solmuş ve kırışmıştı ve silahını, büyük siyah bir otomatik silahı hâlâ sağ kalçasında taşıyordu. Ona bakarken bile kalbim sıkışıyordu.

Uzun boylu, kaslı ve tehlikeli görünüyordu ve o *benimdi*. Belki de kavgayı bırakıp sekse geçebilirdik. "Gerçekten kötü bir vaka, ha?" dedim. Başını kaldırdı, yeşil gözleri kısılmıştı ve öfkeyle parlıyordu. "Özellikle değil. Sadece bir sürü vardı." Çok kızgın olduğu belliydi. Wyatt surat asmazdı; içindeki o saldırgan, baskın damardan kaynaklanıyordu bu. Kızdığı zaman dövüşmeye hazırdı. Bu hoşuma gitmişti. Sayılır. En azından somurtmuyordu. Ben somurtkan biriyim ve aynı evde iki somurtkan çok fazla.

Bardağı bir gümbürtüyle yere bıraktı ve benim alanıma girerek üzerime çullandı. "Bir daha takip edildiğin gibi saçma bir fikre kapılırsan bana kızma çünkü ben senin hayali takipçilerini bulmak için uğraşıyorum. Kişisel zamanımdaysam ve bir şey hakkında paranoyaklaşırsan, tamam, beni ara, ama isteyken gerçek suçlarla uğraşıyorum ve şehrin kaynaklarını boşa harcayacak değilim." Dişlerini sıkıyordu, bu iyiye işaret değildi.

Bir adım geri çekildim, içten içe biraz sarsıldım. Vay canına! Her iki namıyü da bana doğrultmuştu. Her ne kadar bir şeyler bekliyor olsam ve isteksizce de olsa haklı olduğunu kabul etsem de, açılış salvosunda alınabileceğim o kadar çok şey vardı ki, bir an için gözlerimi kırıştırdım ve önce hangisine değineceğime karar vermeye çalıştım.

Hayali mi? Paranoyak mı? *Kaçık mı?* "Hayal görmüyorum! İki gün üst üste beyaz Chevrolet'li biri tarafından takip edildim." Sesim öfkeyle yükseldi, çünkü son zamanlarda yaşadıklarımın beni paranoyak yapıp yapmadığını merak etsem de, en azından arkamda gerçekten beyaz bir Chevrolet -ya da birkaç farklı beyaz Chevrolet- olduğunu biliyordum. "Bu şehirde herhangi bir yere giden herkesin arkasında mutlaka bir beyaz Chevrolet olmuştur!" diye tersledi. "Buraya gelirken benim de arkamda bir tane vardı ama bugün senin arkanda gördüğün araçla aynı olduğunu hemen düşünmedim. Çevre ilçeleri hesaba katmadan sadece bu ilçede kaç tane beyaz Chevrolet olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Herhalde dönüm başına üç ya da dört," dedim sinirlenerek. Haklıydı; bir dakika çenesini kaparsa ona haklı olduğunu söyleyecektim. Kahretsin, doğru olanı yapmak kolay değil.

"Aynen öyle! Peki dün arkanızda beyaz bir araba, bugün de başka bir araba gördüğünüzde ve her ikisini de farklı kişiler kullandığında, bunların aynı araba olduğu fikrine nasıl vardınız?"

"Biliyorum! *Biliyorum*, tamam mı?" Bağırmanın çalışarak, çünkü komşularımın okul çağında küçük çocukları vardı ve muhtemelen yataklarında uyuyorlardı, ondan iki adım daha uzaklaştım ve kollarımı göğsümün altında kavuşturarak dolaplara yaslandım. Ayrıca birkaç derin nefes aldım. "Haklısın. Ne demek istediğini anlıyorum." Bunu itiraf etmek içimi burktu ama adil olan adil olandır. "Bir etiket numarası ya da somut bir şey olmadan yapabileceğiniz hiçbir şey yok, araştırmanızın hiçbir yolu yok-"

"*Blair!*" diye bağırdı, belli ki komşularımın çocuklarını umursamıyordu.

"Lanet olsun! Bunu yaz, böylece hatırlayabilirsin: Hayır. Bir. Var. Takip. Seni.

Araştıracak bir şey yok! Sen gerginsin diye seninle dans edip şehrin parasını harcamayacağım. Özel olarak, evet, tam olarak bakımsız olmadığını bilerek imzaladım, ama lanet işimi bunun dışında bırak, tamam mı? Ben bir şehir polisiyim. Senin özel polisin değilim.

Aklınıza gelen her küçük şeyi kontrol edin. Bu aptalca numaralar hiç komik değil. Anladın mı?"

Tamam. Tamam. Tamam. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama zihnim tuhaf bir şekilde boştu ve dudaklarım uyuşmuştu, bu yüzden tekrar kapattım. Anlamıştım. *Çok iyi* anladım. Aslında söylenecek bir şey yok gibiydi.

Mutfağa ve ağaçların bir masal diyarı gibi görünmesi için beyaz ışıklarla donatıldığı küçük arka bahçeme baktım. Işıklardan birkaçı yanmıştı; onları değiştirmem gerekiyordu. Yemek odasındaki masanın üzerinde duran çiçek vazosu solmuştu; yarın tazelerini almam gerekecekti. Wyatt dışında her yere baktım, çünkü onun gözlerinde görmekten korktuğum şeyi görmek istemiyordum. Ona bakmadım çünkü... çünkü bakamazdım.

Mutfaktaki sessizliği sadece nefes alış verişlerimiz bozuyordu. Hareket etmeliyim, diye düşündüm. Yukarı çıkıp bir şeyler yapmalıydım, belki de çamaşır dolabındaki havluları yeniden katlamalıydım. Orada öylece durmaktan başka bir şey yapmalıydım ama yapamadım.

Yapabileceğim argümanlar vardı. Olduğunu biliyordum. Ona bazı şeyleri açıklayabilirdim ama nedense bunların hiçbiri şu anda önemli değildi. Söylemem, yapmam gereken pek çok şey vardı... ama yapamıyordum. "Bence eve gitmelisin."

Bu sözleri söyleyen *benim* sesimdi, ama benim sesim değildi; tonu yoktu, sanki tüm ifade yok olmuş gibiydi. Bir şey söyleyeceğimin farkında bile değildim.

"Blair-" Wyatt bana doğru bir adım attı ve ben tökezleyerek geri çekildim. Şu anda bana dokunamazdı, kesinlikle dokunmamalıydı çünkü içimde beni parçalayan çok fazla şey vardı ve onlarla başa çıkmak zorundaydım. "Lütfen, sadece git."

Orada durdu. Kavgadan kaçmak onun doğasında yoktu. Bunu biliyordum, ondan ne yapmasını istediğimi biliyordum. Bu benim için çok önemliydi, hayatım için çok hayatiydi, sadece derinin altına inecek kozmetik bir düzeltme için bunu riske atamazdım. Ondan uzaklaşmak istiyordum, uzaklaşmalı ve bir süreliğine tamamen kendimle baş başa kalmalıydım. Kalbim içimi acıtan yavaş ve sert gümbürtülerle atıyordu ve eğer yakında gitmezse acısından çılgılık atmaya başlayabilirdim.

Titreyerek nefes aldım ya da almaya çalıştım; göğsüm daralmış gibiydi, sanki kalbim ciğerlerimin önüne geçmiş ve çalışmasına izin vermiyordu. "Yüzüğünü geri vermeyeceğim," dedim aynı ince, düz tonda. "Düğün

"Eğer iptal edilmesini istemiyorsan. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen."

Uzun, acı dolu bir dakika boyunca bunu yapmayacağını düşündüm. Ama sonra dönüp gitti ve çıkarken takım elbisesinin ceketini aldı. Kapıyı çarpmadı bile.

Yere yığılmadım. Kendimi yatağa atmak için üst kata koşmadım. Mutfakta uzun, çok uzun bir süre öylece durdum, tezgahın kenarını tırnaklarım bembeyaz olacak kadar sıkıca kavradım.

Bölüm On Dört

Sonunda, yavaşça hareket ederek, kilitli olduklarından emin olmak için kapıları kontrol ettim. Kilitliydim. Ekstra bip seslerinin farkında olmasam da Wyatt çıkarken alarm sistemini de kurmuştu. Bana ne kadar kızgın olsa da fiziksel güvenliğim konusunda hâlâ dikkatliydi. Bunun farkına varmak canımı acıttı; eğer endişelenmediğini gösterseydi bu daha kolay olurdu ama göstermiyordu.

Birinci kattaki tüm ışıkları kapattım, sonra zahmetle merdivenleri çıktım. Sanki zihnim ve bedenim arasında bir kopukluk varmış gibi her hareket bir çabaydı. Yatağa gittim ama ışıkları söndürmedim, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışırken yatakta oturup hiçbir şeye bakmadım.

En sevdiğim başa çıkma yöntemi, önemli şeylerle başa çıkmaya hazır hissedene kadar başka bir şeye konsantre olmaktır. Bu sefer işe yaramadı, çünkü tüm dünyam Wyatt'ın söylediği şeylerle doluydu. Onlar tarafından hırpalanmışım, onlar tarafından boğulmuşum, onların ağırlığı altında ezilmişim ve başa çıkamayacağım kadar çoktular. Tek bir düşünceyi bile izole edemiyor, tek bir meseleyi çözemiyordum - en azından henüz.

Telefon çaldı. Aklıma ilk gelen *Wyatt* oldu ama ahizeye uzanıp cevap vermedim. Henüz onunla konuşmak istediğimden emin değildim. Aslında, istemediğimden emindim. Hissettiğim daha büyük sorunun üstünü örtecek bir özürle suyu bulandırmasını istemiyordum ve bu da bana bir özür borçlu olduğunu düşündüğü varsayımına dayanıyordu ki bu büyük bir varsayımdı. Arayanın o mu yoksa başka biri mi olduğunu anlamak için üçüncü çalışta telsiz telefonu açtım ve Arayan Kimliği'nde şu garip numara görünüyordu

Yine Denver. Cevap vermeden telefonu kapattım. Yine de dördüncü çalıştan sonra alt kattaki telesekreter açtığında zil sesi kesildi. Dinledim ama bir mesaj bırakıldığını duymadım.

Hemen ardından telefon tekrar çaldı. Yine Denver. Yine makinenin almasına izin verdim. Yine mesaj yok.

Üçüncü arama ikinci aramanın hemen ardından gelince sinirlendim.

Açıkçası hiçbir anketör saat on birden sonra aramazdı, çünkü bu sorularınıza cevap alamamanız için garantili bir yol. Denver'da yaşayan kimseyi şahsen *tanımıyordum* ama tanıdığım biri arıyorsa neden mesaj bırakmayayım ki?

Wyatt numaranın ve Denver'ın konumunun birinin şu ön ödemeli telefon kartlarından birini kullanmasından kaynaklanabileceğini söylemişti, bu durumda sanırım tanıdığım biri beni uyandırmak için arıyor olabilirdi. Hatta yerel haberlerde telefon kartlarıyla ilgili kısa bir haber görmüştüm, ücretler o kadar ucuzdu ki bazı insanlar tüm şehirlerarası aramalarında bu kartları kullanıyordu. Denver'da kimseyi tanımıyor olabilirdim ama başka yerlerde yaşayan insanları tanıyordum, bu yüzden telefon bir daha çaldığında açtım.

Tıklayın.

Bir dakika sonra tekrar çaldı. Denver numarası telefonda görünüyordu.

Bunlar belli ki şaka aramalarıydı. Bazı serseri sümüklüler bu telefon kartlarının takip edilemediğini öğrenmiş ve eğleniyorlardı. Neredeyse sürekli çalan bu telefonla Wyatt'a nasıl konsantre olabilirdim ki?

Sakin ol. Kalktım ve hem yatak odamdaki telefonun hem de alt kattaki telefonların zil sesini kapattım. Bu şekilde serseri sümüklü hâlâ para ve dakika harcıyor olacaktı ve benim bundan haberim olmayacaktı.

Telefonlar o kadar rahatsız ediciydi ki uyuşmuş mutsuzluğumu kırmayı başarmışlardı. Artık düşünebiliyordum, en azından bu sorunun bu gece herhangi bir karar veremeyeceğim kadar büyük olduğunu bilecek kadar iyi düşünebiliyordum. Her şeyi teker teker düşünmem gerekiyordu.

Bir şeyler yazmak zihnimde bir düzen oluşturmama yardımcı olduğu için bir defter ve kalem aldım ve defteri yukarı kaldırdığım dizlerime dayayarak yatağa yerleştim. Wyatt hem doğrudan hem de dolaylı pek çok suçlamada bulunmuştu ve ben hepsini düşünmek istiyordum.

Birden ona kadar olan sayıları yazdım ve her sayının yanına hatırladığım kadarıyla bir madde işareti koydum.

1. Nutty

2. *Çemberden atlamasını ve atlamayınca da sinirlenmesini mi bekliyordum?*
3. *Paranoyak*
4. *Hayali*
5. *Yüksek bakım*
6. *Aptalca numaralar*
7. *Aklıma gelen her küçük şey için onu aradım ve kontrol etmesini mi bekledim?*

Elimden geldiğince sekiz, dokuz ve on numaralar için bir şey düşünemedim, bu yüzden üzerlerini çizdim. O yedisi yeterliydi. Yanlış olduğunu bildiğim bir şey vardı. Hiçbir şey hayal etmemiştim. Beyaz bir Chevrolet kullanan biri bugün kesinlikle beni takip ediyordu, kesinlikle beni takip etmeye çalışmıştı ve kesinlikle Great Bods'un karşısına park etmişti. Kasketi, güneş gözlüğü, yüz yapısı... Park etmiş beni bekleyen kişinin beni takip etmeye çalışan kişiyle aynı kişi olduğunu anlayacak kadar çok şey görmüştüm. Dün, beyaz bir Chevrolet kullanan bir kadın beni kesinlikle Great Bods'a kadar takip etmişti.

İki şoförün aynı kişi olup olmadığı bilinmiyordu ama bugünkü şoförün nerede çalıştığını bilmesi başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Hayal gücümün tıkanıp nokta, birinin beni takip etmesi için herhangi bir neden düşünemememdi. Etrafta büyük miktarlarda para taşı mıyordum. Bir banka soyup parayı bir yere gömmemi ştim. Bir casusun irtibat kişisi değildim ve gerçekten de bir casus neden Kuzey Carolina'nın batısında olsun ki? Casus ya da banka soyguncusu olan ve hapisten kaçan eski bir sevgilim, arkadaşım ya da akrabam da yoktu ve federal polisler bu eski sevgilinin, arkadaşın, her neyse, benimle iletişime geçmeye çalışacağını ve... tamam, bu Hollywood için bile sınırları zorluyordu.

Düşüncelerimin Wyatt'ınkilerle ayrıldığı nokta burasıydı, fark ettim. Ona göre kimsenin beni takip etmesi için bir neden yoktu, dolayısıyla takip edilmiyordum. Ayrıldığımız nokta, dönüş şeridinde arkamda duran sürücünün aynı zamanda caddenin karşısına park etmiş ve benden önce gelmiş olan sürücü olduğunu *bilmemdi*. Herhangi bir kanıtım yoktu ama kanıt ve bilgi aynı şey değildir.

Eğer hayal görmüyorsam, o zaman paranoyak da değildim. Benim de şüphelerim vardı, çünkü birinin beni neden takip ettiğini anlayamıyordum. Ama bir kez kesinlikle takip edildiğimi anladığımda

O zaman nedenin bir önemi yoktu, en azından paranoya açısından - tabii ben de sanrı görmüyorsam, bu durumda bunların hiçbir önemi yoktu çünkü bunlar olmuyordu.

İki madde gitti, beş madde kaldı.

"Deli" yorumu beni rahatsız etti. Ben ne deliyim ne de kaçık. Bazen istediğimi elde etmek için dolambaçlı yollara başvururum, ama bu ya birinin beni hafife almasını sağlamak içindir ya da amaçlarım kadar araçlarımdan da zevk aldığım içindir. Wyatt beni asla hafife almadı. Havai davranışımı bir strateji olarak görüyordu. Kazanmayı en az onun kadar seviyorum.

Peki neye kaçık diyordu? Buna cevap vermem mümkün değildi. Kendi cevabımı kendisi vermeliydi.

Diğer dört madde ise o anda denemeye kalkışamayacağım kadar karmaşık ve ciddiye. Çok yorgundum, çok stresliydim, çok duygusaldım. Wyatt ve ben ayrılmanın eşiğindeydik ve bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Saç kesimim hakkında tek kelime etmediğini fark ettiğimde uykuya dalmak üzereydim. Her şeyin üstüne bir de bu gelince, her şey bitti: Ağladım.

Uyudum ama iyi ve çok değil. Bilinçaltım da sorunlarıma mucizevi cevaplar vermemişti.

Ancak sağduyu bana zaman askıya alınmış gibi davranamayacağımı söyledi. Wyatt ve ben farklı bir karar verene kadar düğün yine de gerçekleşecekti. Bu da yapacak işlerim olduğu anlamına geliyordu. Heyecan seviyem bir gün önceki kadar yüksek değildi -aslında sıfıra oldukça yakındı- ama hızımın kesilmesine izin veremezdim.

O sabah ilk durağım Jazz'ın iş yeri Arledge Isıtma ve Klima oldu. Jazz artık montaj işlerini kendisi yapmıyordu, bunu yapacak çalışanları vardı, ancak yeni inşaat alanlarına gidip kaç üniteye ihtiyaç duyulacağını, ne kadar büyüklükte olacaklarını, nereye yerleştirileceklerini, maksimum verimlilik için havalandırma deliklerinin nereye yerleştirileceğini, bu tür şeyleri hesaplıyordu. Luke'un yaptığı bazı gizli işler yüzünden Jazz'ın dışarıda bir şantiyede değil de ofiste olacağını biliyordum.

Ofis, ne yazık ki bir güzelleştirme projesine ihtiyaç duyan bir sanayi bölgesinde küçük bir tuğla binaydı - sadece Jazz'ın binası değil, tüm bölüm. Buraya daha önce hiç gelmemiştim, bu yüzden binayı görmek bana Jazz'ın evlilik durumuyla ilgili yepyeni bir bakış açısı kazandırdı. Sade ve süssüz düşünün, binanın önünden geçen çatlak beton yürüyüş yoluna dikilmiş bir çalı bile yok.

akıllı otoparktan n kapıya kadar. n pencerelerde panjur vardı, ancak bina batıya baktığı için, eğer biri panjur takmasaydı ofis personeli her öğleden sonra kr olacaktı. Sanırım bu yüzden onlara "panjur" deniyor, değil mi?

n odada iki gri metal masa vardı. İlkinde insan formunda bir savaş gemisi oturuyordu. Tipini bilirsiniz: devasa gri arı kovanı, zincirle bağlı gözlükler, her odaya girmeden önce onu takip eden devasa göğüs. İkinci masadaki kadın ilkinden daha gençti, ama çok değil; diğerinin ellili yaşlarının ortalarına karşılık kırklı yaşlarının sonlarıydı sanırım. İçeri girdiğimde dedikodu yaptıklarını duydum ama beni görünce durdular.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu savaş gemisi gülümseyerek, ağır halkalı, kırmızı uçlu parmakları bir yığın kâğıdı karıştırırken hiç duraksamadı.

"Jazz içeride mi?" Ben sordum.

İki kadın da taş kesildi, gülümsemeleri buza dönüştü ve gözlerinden düşmanlık fişkırdı. Ona "Bay Arledge" yerine "Jazz" diyerek yanlış bir izlenim bıraktığımı geç de olsa fark ettim. Bu biraz rahatsız ediciydi, çünkü onu her zaman bir amca olarak düşünmüştüm. Ve Jazz, kızı olabilecek yaştaki kadınlarla takılmayı alışkanlık haline mi getirmişti? Buzları eritmeye çalıştım. "Ben Blair."

Kamaşan gözlerde tanıma belirtisi yoktu. Hatta daha da hüzünlü bir hal aldılar.

"Blair Mallory," diye detaylandırıdım. Hiçbir şey.

Burası Güney miydi, değil miydi? Bana bu insanların işverenlerinin karısının en iyi arkadaşının kızının ismini tanımadıklarını söyleme! Lütfen.

Ama hiçbir şey kıvılcım çıkarmıyordu, ben de bilgiyi kafalarına vurdum.

"Ben Tina Mallory'nin kızıyım, biliyorsunuz, Sally Teyze'nin en iyi arkadaşı?" Farkına vardılar. Bunu yapan "Sally Teyze" idi. Glmsemeler ortaya çıktı ve savaş gemisi bana sarılmak için rıhtımından ayrıldı.

"Tatlım, seni tanıyamadım!" dedi, şişirilmiş ortalama bir lastik kadar yumuşak bir çift gazonga tarafından saldırıya uğradığımda ve anladım ki o emicileri sarmış ve paketlemişti, o kadar acımasızca kısıtlanmışlardı ki muhtemelen geceleri onları serbest bıraktığında ona kırbaç veriyorlardı. Bu düşünce beni şaşırttı. Daha da korkutucu olanı, onları zapt edebilen sutyeni hayal etmektir. Muhtemelen bir uçak gemisinde fırlatıcı olarak kullanılabilirdi.

Onlardan kurtulmanın en hızlı yolu korku göstermemek ve ölü taklidi yapmaktı. Bu yüzden orada durdum ve bana sarılmasına izin verdim, nefes nefese kalmamaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım ve bir yandan da yapabildiğim en tatlı gülümsemeyi yaptım. Sonunda beni bıraktığında derin bir nefes aldım. "Beni nasıl tanıyabildin? Buraya daha önce hiç gelmedim." "Tatlım, tabii ki var! Jazz iş yerini açtıktan kısa bir süre sonra bir gün Sally ve annen geldiler. Sally'nin yanında Matt ve Mark vardı, annen de senin ve kız kardeşinin elinden tutmuştu ve siz hayatımda gördüğüm en sevimli iki küçük bebektiniz. Kız kardeşin yeni yürümeye başlamıştı."

Siana'dan iki yaş büyük olduğuma göre, bu bayanın hatırladığı ziyaret beni üç yaş civarı yapıyordu. Ve beni tanımadı mı? Tanrım, onun nesi vardı? Üç yaşımla otuz bir yaşım arasında bu kadar değişmiş olamam, değil mi?

Bir yerlerde bir köy aptalını kaybetmişti.

"Gerçekten hatırlamıyorum," diye geçiştirdim, tepelere doğru kaçsam mı diye düşündüm. "Birkaç gün önce bir beyin sarsıntısı geçirdim ve hafızam çok zayıf-" "Beyin sarsıntısı mı? Aman Tanrım! Oturman gerekiyor, tam şuraya-" Sağ kolum tutuldu ve turuncu vinil bir kanepeye doğru yönlendirildim. "Hastanenin dışında ne yapıyorsun? Seni izleyen biri yok mu?"

"Sarsıntı" ne zamandan beri "onarılmaz beyin hasarı" ile eş anlamlı hale geldi?

"İyiyim," diye aceleyle ona güvence verdim. "Geçen Cuma hastaneden taburcu oldum. Jazz Amca içeride mi?"

"Oh! Oh, tabii ki öyle. Dükkan binasında."

Diğer kadın telefonunu kaldırarak, "Ben ona çağrı bırakırım," dedi. Önce bir tuşa, sonra iki numaraya bastı ve dışarıdan yüksek sesli bir zil sesi geldi. Bir dakika sonra "Sizi görmek isteyen biri var" dedi. Dinledi, sonra telefonu kapattı ve bana gülümsedi. "Bir dakika içinde burada olacak."

Aslında bundan daha azdı, çünkü mağaza binası ofis binasının hemen arkasındaydı ve belki yirmi metre yürümesi gerekiyordu. Aceleyle içeri girdi, orta boylu, kel, hayatı boyunca çok çalışmış bir adamın kaslı yapısına sahipti, yüzü hiç görmediğim kadar yıpranmıştı.

Sally'yle yaşadığı bu sorundan önce biraz kilo almıştı ama şimdi görebildiğim kadarıyla o fazla kiloları da vermişti. Beni görünce şaşkınlıkla kaşlarını çatarak durdu.

"Blair?" dedi sonunda, kelime belirsizdi ve ayağa kalktım.

"İyi görünüyorsun," dedim, sarılmak için yanına gittim ve her zaman yaptığım gibi onu yanağından öptüm. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" "Elbette," dedi. "Ofisime gel. Kahve ister misin? Lurleen, kahve var mı?"

"Her zaman biraz yapabilirim," dedi savaş gemisi gülümseyerek. "Hayır, ben iyiyim, yine de teşekkürler." Ben de Lurleen'e gülümsedim.

Jazz beni ofisine götürdü, toz ve evrak işlerinin hakim olduğu iç karartıcı bir yerdi. Masası dış ofistekiyle aynı gri metal tipteydi. İki tane hırpalanmış yeşil dosya dolabı, koli bandıyla yamalanmış sandalyesi ve dosya dolaplarıyla neredeyse aynı tonda yeşil renkte iki ziyaretçi sandalyesi vardı. Masasının üzerinde bir telefon, metal bir giriş-çıkış kutusu, her zamanki kalem koleksiyonunu tutan bir kahve fincanı ve sapı kırık bir tornavida vardı - ofis dekoru bu kadardı. Bilgisizlik onu tanımlamaya yetmiyordu. Zavallı adam, Sally'yle yatak odasını yeniden dekore etmesi için Monica Stevens'ı tuttuğunda onun elinde oyuncak olmuştu.

Kapıyı kapattı, yüzündeki gülümseme sanki hiç yokmuş gibi kayboldu ve şüpheyle, "Seni Sally mi gönderdi?" diye sordu.

"Yüce Tanrım, hayır!" Dedim, gerçekten şaşırmıştım. "Burada olduğumdan haberi yok." Biraz rahatladı ve elini başının üzerinde gezdirdi. "Güzel." "Nasıl iyi?"

"Konuşmuyor ama konuşacağımı bildiği kişiler aracılığıyla mesajlar gönderiyor."

"Oh, şey, üzgünüm. Mesaj yok."

"Üzülme." Yine başını ovalama hareketini yaptı. "Ondan mesaj falan istemiyorum. Benimle konuşmak istiyorsa, bir yetişkin gibi davranıp telefonu açabilir." Sanki hâlâ üç yaşındaymışım gibi bana suçlu bir bakış fırlattı. "Özür dilerim."

"Sanırım 'lanet' kelimesini daha önce duymuştum," dedim hafifçe, ona sırtarak. "Kötü kelimeler listemi duymak ister misin?" Küçükken söylememem gereken tüm kelimeleri ezbere söyledim. O zaman bile listelerim vardı.

O da sırtıttı. "Sanırım bunları daha önce duymuştum. Peki bugün sizin için ne yapabilirim?"

"İki şey var. Birincisi, Monica Stevens'ın yatak odanızda yaptığı işin faturası hala sizde mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Emin olabilirsin. Bu yaban domuzuna atılan yirmi bin dolar demek, yani boşa harcanan."

Yirmi bin mi? Islık çaldım, uzun ve alçak sesle.

"Evet, bir de bana sor," diye mırıldandı Jazz. "Bir aptal ve onun parası. Dükkânında sattığı eski mobilyalarımızdan bir kısmını geri aldım ama yine de."

"Burada mı?"

"Elbette, faturayı Sally'nin görebileceği bir yere göndermezdim, değil mi?

Bu onun için bir sürprizdi. Ne sürpriz ama. Boğazını kestiğimi düşünebilirdin." Ayağa kalktı ve kendisine en yakın dosya dolabının çekmecelerinden birini açtı, klasörleri karıştırdı, sonra bir tomar kâğıt çıkarıp masanın üzerine attı. "İşte."

Faturaları aldım ve inceledim. Toplam yirmi bin değildi ama yeterince yakındı. Jazz, avangart, el yapımı, günah kadar çirkin ve iki kat pahalı mobilyalar için burnundan soluyarak ödeme yapmıştı. Monica ayrıca yatak odasındaki halıyı değiştirmiş, yeni sanat eserleri koymuştu, bu da küçük bir servete mal olmuştu - "Luna" tam olarak neydi? = "Ay" anlamına geldiğini biliyordum, ama yatak odalarına sahte bir ay mı asmıştı?

"Bu 'Luna' da ne?" Hayranlıkla sordum.

"Beyaz bir vazo. Uzun ve ince ve onu bu ışıklı kaidenin üzerine koydu.

Drama hakkında bir şeyler söyledi."

Jazz bu drama parçası için bin dolardan fazla para ödemişti. Tek söyleyebileceğim Monica'nın "vizyonuna" sadık kaldığıydı. Cam ve çeliği, siyah ve beyazı, tuhaf ve pahalıyı severdi. Bu onun imzasıydı.

"Bunu bir süreliğine alabilir miyim?" Faturaları çantama tıktırırken sordum.

Şaşkın görünüyordu. "Elbette. Ne istiyorsun?" "Bilgi." Bana ne tür bir bilgi istediğini sormadan

bilgi. "Benim için bir şey daha yapabilir misin? Bunun iyi bir zaman olmadığını biliyorum..."

"O kadar da meşgul değilim, şu an tam zamanı," dedi. "Sadece söyle."

"Benimle bir mobilya mağazasına gel."

On Beşinci Bölüm

Jazz şaşırdı ama kabul etti. Bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunu düşündü ve neden babamdan ya da Wyatt'tan yardım istemediğimi bile sormadan benimle geldi - Wyatt'ın adını bilmiyordu ama evleneceğimi biliyordu çünkü nişan ilanımız gazetede çıkmıştı, Tammy'nin ona söyleyeceğinden bahsetmiyorum bile. Büyük tarihin ne zaman olduğunu sordu, ben de yirmi üç gün sonra dedim.

Belki, diye küçük bir ses kulağıma fısıldadı ve kalbim acı ve panik karışımından sıkıştı.

Zil sesiyle dikkatim dağılmasın diye cep telefonumu sessiz moda almıştım ve arabayı sürerken herhangi bir arama gelip gelmediğine bakmak için telefonu çantamdan çıkardım. Küçük penceredeki mesajda üç aramayı kaçırdığım yazıyordu.

Telefon ve yol arasında gidip gelerek -evet, tehlikeli olduğunu biliyorum, falan filan- gelen aramalar günlüğüne eriştim. Annem aramıştı, Wyatt'ın annesi aramıştı ve Wyatt aramıştı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Wyatt aramıştı. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

O anda hiçbir telefona cevap vermedim çünkü Jazz'a konsantre olmam gerekiyordu. Ona konsantre olduğum için de çok mutluydum, çünkü büyük şeyleri düşünmeye hazır değildim. Yine de gözüm beyaz arabalardaydı; Jazz'a giderken arkamda hiç beyaz Chevrolet yoktu ama bu rahatlayabileceğim anlamına gelmiyordu.

Mobilya tamircisinin otoparkına girdiğimde Jazz bir anda patladı. "Hayır! Kesinlikle olmaz! Onun zaten beğenmeyeceği bir şeyi almak için bir kuruş daha harcamayacağım. Onun da nazıkçe belirttiği gibi, iş dekorasyona gelince kıcıımı yerden kaldıramıyorum.

."

"Sakin ol; bir şey almanı istemiyorum." Hem ona hem de Sally'ye karşı sempatiyi kaybediyordum, bu yüzden sesim biraz sert çıkmıştı. Garip hissettim. Jazz ve Sally benim için gerçekten teyze ve amca gibiydiler, bu yüzden ona karşı yetişkin sesimi kullanmak bir değişiklik oldu. O da biraz ürkmüş görünüyordu, sanki kafasının içinde beni hâlâ bir çocuk olarak görüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sadece düşündüm-"

"Ve bir konuda haklıydı: dekorasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ofisine bir baksam bunu sana söyleyebilirdim. İşte bu yüzden Monica Stevens ile uzun bir konuşma yapacağım."

Bunu bir an düşündü, sonra umutla baktı. "Sally'nin mobilyalarını geri alabileceğini düşünüyor musun?"

Homurdandım. "Bunun olma ihtimali çok düşük. Aile yadigârı bir eşyaydı. Monica'nın konsinye dükkânından kim aldıysa, bahse bile girmez." İç çekti, ifadesi tekrar depresyona dönüştü. Temelin etrafına gelişigüzel yığılmış ıvır zıvır parçalarıyla gerçekten berbat bir yer olan tamirhaneye baktı.

Paslanmış demir bir yatak başlığı ön kapının yanında duruyordu. "Burada bizde olan bir şeye benzeyen bir şey buldun mu?"

"Burada olmamızın sebebi bu değil. Gel hadi."

İtaatkâr bir şekilde beni takip etti. Onu anlamaya başlamıştım. Doğası gereği inatçı olduğundan, pozisyonunu belirlemişti ve bundan vazgeçmeye niyeti yoktu. Ancak, Sally'yi de ölesiye sevdiği için, birilerinin onu pozisyonundan çıkmaya zorlayacak - böylece başka seçeneği olmadığını hissedecek - ya da Sally'yi yola getirecek bir şey yapmasını umutsuzca istiyordu.

İlk hamleyi kimin yaptığı umurumda değildi. Bir teslim tarihim vardı ve çaresizdim. Dışarıdan olduğu gibi içeriden de yığılmış olan eski püskü yere girdik. İçeri girdiğimizde kapının üzerindeki zil çaldı ve ev sahibi Bay Potts'a burada birinin olduğunu haber verdi. Bütün işlerini yaptığı arka odadan başını uzattı.

"Buraya geri döndüm! Oh, günaydın, Bayan Mallory." Ellerini bir beze silerek bize doğru geldi. Masamı oradan yeni aldığım ve onunla bir süre konuştuğum için adımı hatırlıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Farklı görünüyorsun."

"Saç," dedim kısa ve öz bir şekilde, başımı hareket ettirip saçlarımı salladım. Sadece bir kez karşılaştığım bir adam saç kesimimi fark etmişti - bir bakıma- ama Wyatt fark etmemişti. Kalbim yeniden sızladı. Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara itip elimdeki soruna, Jazz ve Bay Potts'u tanıştırmaya odaklandım. "Ne üzerinde çalıştığınızı görebilir miyiz?"

Ona durum hakkında bilgi vermiştim, o da hemen katıldı. "Elbette, geri gel! Bu harika eski gardırop üzerinde çalışıyorum, ama sana söyleyeyim, bu bir avuç dolusu. Sadece eski vernik ve boyayı sökmek için yaklaşık altmış saat harcadım bile. Bir insan neden böyle bir mobilyayı boyar, hiç bilmiyorum." Bizi çalışma odasına geri götürürken sürekli yorum yapmaya devam etti.

Çalışma odası daha dağınıktı ama iyi aydınlatılmıştı ve her iki yanında büyük pencereler vardı. Havalandırma için tüm pencereler açıktı ve büyük bir tavan vantilatörü çalışıyordu. Koku hâlâ her yere yayılmıştı. Zemin büyük bir muşambayla kaplıydı; muşambanın kendisi Neimanesk bir koleksiyonu

lekeler ve boya sıçramalarıyla doluydu. Muşambanın ortasında, söz konusu parça duruyordu; kapılarında ve çerçevesinin etrafında karmaşık parşömen işlemleri olan, iki metre boyunda, çift kapılı devasa maun bir gardırop.

Jazz devasa gardıroba gözlerini kırptırdı. "Kaç saattir bunun üzerinde çalışıyorum demiştin?"

"Yaklaşık altmış. Bu şey bir sanat eseri." Bay Potts kaba bir elini sevgiyle ahşabın üzerinde gezdirdi. "Şu parşömen işçiliğine bakın. Cilayı ve boyayı tüm bu yarıklardan çıkarmanız gerektiği için yeniden cilalamak zorlaşıyor ama böyle bir şey için ödeyeceğiniz bedel bu. İnsanlar artık böyle işler yapmıyor."

"Bitirmen ne kadar sürer?"

"Bilemiyorum. Belki iki hafta daha. Tüm bu pisliği ahşaba zarar vermeden çıkarmak işin zor kısmı."

Jazz gardırobun etrafında dolaşarak daha fazla soru sordu, ardından çalışma odasındaki çoğu restorasyonun farklı aşamalarında olan diğer mobilya parçalarına geçti. Jazz'ın antikalar, tamirat ve genel olarak mobilyalar hakkında bildiği şeyler -sandalyelerde oturmak, yataklarda uyumak ve bunun gibi şeyler dışında- kesinlikle hiçbir şey değildi, bu yüzden Bay Potts istediği kadar ayrıntıya girebildi.

Jazz gardırobun iki yüz yetmiş dokuz yaşında olduğunu öğrenince dönüp merakla baktı. "Bu şey George Washington doğduğunda da vardı."

Hayatımda pek çok şeyin kaydını tuttum ama George Washington'ın doğduğu yıl bunlardan biri değil. Bay Potts yine de gözünü kırpmadı.

"Kesinlikle öyleydi. Evers ailesini tanıyor musunuz?"

Hem Jazz hem de ben başımızı salladık.

"Bu nesilden nesile aktarıldı. Emily Tylo bunu büyükannesinden miras aldı..." Gardırobun nasıl olup da Emily Tylo'nun, her kimse, şimdiki evine geldiğini anlatmaya devam etti.

Sonunda Jazz onu en çok ilgilendiren konuya geldi. "Bunun değeri ne kadar?"

Bay Potts başını salladı. "Bilmiyorum, çünkü satılık değil. Bir antika koleksiyoncusu buna ne kadar değer biçer bilmiyorum ama Emily Tylo büyükannesine ait olduğu için çok değer veriyor. Eğer satıyor olsaydım, sırf saatlerce çalıştığım için beş binden aşağı almazdım." Jazz'ın kafasında oluşan rakamı görebiliyordum. Beş bin! Hiçbir şey bir işadamlarının dikkatini bol sıfırlı rakamlar kadar çekemez. Görev tamamlanmıştı. Şimdi işin zor kısmı onu Bay Potts'tan uzaklaştırmaktı.

Böyle ilgili bir izleyici kitlesine sahip olmanın avantajı. Sonunda Jazz'ın kolundan tuttum ve onu kapıya doğru çekmeye başladım.

"Teşekkürler Bay Potts, sizi yeterince rahatsız ettik," diye seslendim omzumun üzerinden.

El sallayarak veda etti ve maun gardırobu ovarak çalışmaya geri döndü. Jazz aptal değildi. Onu neden Bay Potts'u görmeye götürdüğümü çok iyi biliyordu. Arabaya bindiğimizde, "Bu gerçekten göz açıcıydı." dedi.

Bir şey söylemedim, çünkü kendi başına işleri yoluna koymaya çalışıyordu.

"Tadilat işinin ne kadar zor olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Sally'nin bodrumda her zaman üzerinde çalıştığı bir şeyler olurdu, bu yüzden hiç dikkatimi çekmezdi. Gerçi eşyalar üzerinde çok fazla çalışıyor gibi görünmüyordu."

"Çünkü sen evdeyken bu iş üzerinde çalışmazdı. Her zaman seninle vakit geçirmeyi tercih ettiğini söylerdi." Tuz yaralara iyi gelir.

Çürümelerini önler.

Yüzünü buruşturdu ve birkaç dakika pencereden dışarı baktı. Tekrar konuşana kadar neredeyse ofisine dönmüştük. "O eski mobilyaları çok severdi, değil mi?"

"Evet. Mükemmel parçayı bulmak için aylarını harcardı."

Ağzı biraz çalıştı, sonra sıkılaştı. Birkaç kez yutkunduktan sonra kavgacı bir tavırla, "Sanırım özür dilemem gerektiğini düşünüyorsun," dedi.

"Hayır."

Şaşırmış bir şekilde bana baktı. "Bilmiyor musun?"

"Önceden vardı. Şimdi değil. Bence önce o senden özür dilemeli. *Sonra da* sen ondan özür dilemelisin." Tamam, ben de şaşırmıştım. Ama doğrudu.

Jazz karısına daha fazla ilgi göstermeyerek bir hata yapmıştı, sonra cehaletinden dolayı bir hata yapmıştı, ama kasten ona zarar vermeye çalışmamıştı. Sally ona arabayla kasten çarpmaya çalışmıştı. Wyatt haklıydı; bu iki farklı türde yanlıştı. İncinmiş duygular, incinmiş bedenlerle aynı şey değildi.

Öte yandan, şu anda hissettiğim gibi, sanki dünyamdan dibe vurmuşum ve serbest düşüşteymişim gibi hissetmektense bir beyin sarsıntısıyla uğraşmayı tercih ederdim. *Kalp hastası olmanın* çok gerçek bir anlamı vardı. Wyatt'la ayrılırsak düşüşten ölmezdim. İşimi ihmal etmezdim, rahibe olmazdım; dramatiği daha az önemli şeylere saklardım, istediğimi elde etmek gibi, ki tamam, bu

Benim için oldukça önemli ama ölüm kalım meselesi değil. Ama o olmasaydı bu kadar mutlu olamazdım ve belki de uzun bir süre daha mutlu olamazdım.

Şu anda bu konuda bir şey yapamazdım ama Sally ve Jazz konusunda biraz ilerleme kaydedebilirdim.

Binasının önüne park ettim ve oturup binaya baktık. Sonunda "Biraz çevre düzenlemesi iyi olur," dedim.

Bana boş bir bakış attı.

"Bina," diye yardımcı olmaya çalıştım. "Orada duran çirkin küçük bir kutu gibi. Çevre düzenlemesine ihtiyacınız var. Ve Tanrı aşkına, şu kanepeden kurtulun."

Bir günde ancak bu kadar çok şey yapabilirim ve sabah neredeyse bitmişti. Monica Stevens'ı yakalama şansımı denedim ve Sticks and Stones'a uğradım.

Bahsettiğim gibi, cam ve çelik onun işiydi, imzasıydı ve popüler bir dekoratördü. Ben de anlamıyorum ama anlamak zorunda da değilim. Sticks and Stones, elbette onun tarzında dekore edilmişti. İçeri girdim ve biriyle konuşmadan önce titrememi durdurmak için kendime zaman tanıyarak durakladım.

Kırk yaşlarında, ince yapılı, çok şık bir kadın bana doğru süzüldü.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ona tam bir amigo kız gülümsemesi verdim, geniş ve beyaz.

"Merhaba, ben Blair Mallory, Great Bods'un sahibiyim. Eğer müsaitse Bayan Stevens ile görüşmek istiyorum."

"Çok üzgünüm ama bir iş için dışarıda. Sizi aramasını söyleyebilir miyim?"

"Lütfen." Ona kartvizitlerimden birini verdim ve ayrıldım, burada

konuşana kadar yapacak başka bir şey yoktu

Monica'nın kendisi ve o orada olmadığı için artık öğle yemeği için zamanım vardı ve telefon görüşmelerine geri dönüyordum.

Yemek yemeden önce Wyatt'la konuşursam yemek yemek istemeyebileceğimi düşünerek önce öğle yemeğimi yedim. Eğer mutsuz olacaksam, o zaman gücümü yüksek tutmam gerekirdi.

Arabaya döndüğümde park yerinde oturdum ve -evet, erteliyordum- önce annemin telefonuna cevap verdim. Sonra Roberta'nınkini. Annem sonunda düğün pastası yapımcısını dünyaya getirdiğini ve onunla acil bir anlaşma için pazarlık yaptığını bildirdi. Roberta çiçeklerin hazır olduğunu, boş zamanlarında aranjmanları yapan bir çiçekçi arkadaşı olduğunu ve buketim konusunda onunla görüşmem gerektiğini bildirdi.

Onlarla konuşmamı bitirdiğimde neredeyse gözyaşları içindeydim, çünkü düğünün gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyordum, ama rol yapmak

zorundaydım

her şey tıkrındaydı. Ağlamama izin veremezdim çünkü burnumun akmasını istemiyordum, çünkü eğer akarsa Wyatt'la konuşurken ağlıyormuşum gibi görünürdü, ki elbette öyle olurdu, ama... neyse. Karışık bir durum.

Cevap vermeyeceğini umdum. Şef Gray ya da belediye başkanıyla bir toplantının ortasında olduğunu ve telefonunu kapattığını umuyordum ama telefonunu asla kapatmadığını, sadece titreşime ayarladığını biliyordum. O zaman telefonunu John'a düşürmüş olmasını umdum. Belli ki dün geceyi düşünmeyi ertelemeyi bitirmemiştim.

Ama onu aradım. Üçüncü çalışta, cevap vermeyeceğini düşünerek umutlanmaya başlamıştım. Sonra cevap verdi.

"Blair."

Ne söyleyeceğimi yarı yarıya planlamıştım ama onun sesini duyduğumda ne planladığımı unuttum. Ben de tamamen zekice bir şey söyledim.

"Wyatt." "Artık kimliklerimizi belirlediğimize göre konuşmamız gerek." dedi sertçe. "Konuşmak istemiyorum. Konuşmaya hazır değilim. Hâlâ düşünüyorum."

"İşten çıktığında senin evinde olacağım." Telefonu açtığı gibi aniden kapattı.

"Ahmak!" Bağırdım, ani bir öfke beni sarstı ve telefonumu arabanın taban tahtasına fırlattım, tabii ki bu hiçbir işe yaramadı çünkü sonra onu çıkarmak zorunda kaldım. Esnek olmam iyi bir şey, çünkü bu küçük bir araba.

Henüz onunla konuşmak istemiyordum. Dikkate almadığım kalan dört mesele o kadar büyüktü ki onlarla yüzleşemiyordum. En çok korktuğum şey, Wyatt'ın beni bu kavgayı geride bırakıp yolumuza devam etmeye ikna etmesi ve daha sonra bu büyük meselelerin bizi kığımızdan ısırmasıydı.

Beni ikna *edebilirdi*, çünkü onu seviyordum. O da beni ikna etmek isterdi çünkü o da beni seviyordu.

Beni endişelendiren de buydu. Wyatt'ın beni sevdiğini fark ettiğimden beri ilk kez -onu sevdiğimi uzun zamandır biliyordum, eşek herif- bir evliliği yürütebileceğimize dair gerçek şüphelerim vardı.

Sevgi tek başına yeterli değildir; asla yeterli değildir. Sevgi ve saygı gibi başka şeyler de olmalıydı, yoksa sevgi günlük hayatın gerçekleri tarafından yıpratılırdı. Wyatt'ı sevdim. Onu bu kadar iyi bir futbolcu yapan ve karakterinin her yönüne yayılan o agresif kazanma dürtüsü gibi beni en çok sinirlendiren şeylere bile bayılıyordum. Wyatt, kendi alfa eğilimlerimi dizginlemek zorunda kalmayacağım kadar güçlüydü; ona attığım her şeyi kaldırabilirdi.

Henüz ele almadığım konulardan biri aniden yüzüme bakıyordu: Wyatt ona attığım her şeyi almak *istemeyebilirdi*.

İki yıl önce sadece üç randevudan sonra çekip gitmişti çünkü benim çok bakımlı olduğuma, yani zahmete değmeyeceğime karar vermişti. Nicole Goodwin iki ay önce benim park yerimde öldürüldüğünde ve bir süre benim kurban olduğumu düşündüğünde, bu onu aramızdaki şeyin kavanozdaki yıldırım gibi çok özel olduğunu kabul etmeye zorlamıştı. Böylece geri döndü ve beni sevdiğine ikna etti ve o zamandan beri ayrılmadık, ama - bu büyük bir "ama", Hottentot büyük - iki yıl boyunca benimle birlikte olmamaktan tamamen memnun oldu. Bu beni her zaman kızdırmıştı ve şimdi nedenini anlıyordum.

Ben değişmemiştim. Her zaman olduğum kadar bakımlıydım.

O da değişmemişti. Bazı konularda uzlaşmış, bazı konularda uyum sağlamıştık ama esasen iki yıl önce, ben onun için zahmete değmezken olduğumuz kişilerdik. Son birkaç aydır, benim lezzetli ve eğlenceli bir pozisyon kapma mücadelesi olarak gördüğüm şeye belki de o sadece katlanıyordu.

Belli ki benim hakkımda bilmediği ya da sevmediği çok şey vardı. Ve bununla yüzleşmek kalbimi kırıyordu.

On Altıncı Bölüm

Great Bods'a vardığımda Lynn, "Güvenlik şirketi kurulum randevusu ayarlamak için aradı," dedi ve bana bir arama listesi uzattı. "Ben de gazeteye müdür yardımcısı için bir ilan hazırladım, çünkü bu kadar yakın bir zamanda düğünle ilgilenemeyecek kadar meşgul olacağını düşündüm. Masanda duruyor."

"Teşekkürler," dedim. "Bugün bir şikayetiniz var mı?"

"Hayır, her şey yolunda. Peki ya sen?" Bana kurnaz bir bakış attı. "Bugün seni takip eden biri var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır." Düşündüğünüzde bu çok sinir bozucuydu. Beni iki gün üst üste takip ettikten sonra, o lanet beyaz Malibu'yu süren her kimse, Wyatt'la beni gerçekten takip edip etmediği konusunda büyük bir tartışma yaşadığımın ertesi günü ortaya çıkacağını düşünürdünüz, değil mi? O zaman Lynn'in orada olduğunu doğrulamasını, plakasını almasını falan sağlayabilirdim. Ama hayır, uyum sağlayan ucube diye bir şey yok. Lynn gittikten sonra kendimi işime konsantre olmaya zorladım. Wyatt'a kızgın olmak iyi bir şeydi, bu yüzden kalbi kırık olan yerine bu duyguya odaklandım, çünkü öfke çok daha üretken. Öfkeli insanlar işlerini hallederler. Kalbi kırık insanlar ise öylece oturup kalbi kırıklıklarını yaşarlar, ki insanların sizin için üzülmesini istiyorsanız sanırım sorun yok. Kızgın olmayı tercih ederim. Günün geri kalanını sorumluluklarımı ve ev işlerini hallederek geçirdim. Her ne sebeple olursa olsun, o öğleden sonra ve gece müşteriler seyretti, bu da bana işleri yetiştirmek için zaman ve biraz da gerçek boş zaman veriyordu.

Kendimi neredeyse bıçtırdığımdan beri ilk kez spor yaptım; sarsıcı bir şey yapmadım, jimnastik ya da koşu yapmadım, çünkü cehennemden gelen baş ağrısıyla tekrar arkadaş olmak istemiyordum. Yoğun bir yoga rutini yaptım, ter attım, sonra hafif ağırlıklar kaldırdım, sonra da yüzdüm. Öfkemin geçmesinden korkuyordum ama endişelenecek bir şey yoktu; bitirdiğimde hala güzel ve sağlıklıydı.

O gece dükkânı kapatıp eve gitmek için acele etmedim. Kasıtlı olarak oyalandığımdan değil, anlıyorsunuz; sadece *acele* etmedim. Eğer

Yasal olarak yapılması gereken bir şeyi yaptım ve çok vicdanlı olduğum için kendimi erdemli hissettim.

Daha önce geceleri spor salonundan tek başıma çıkarken hiç tedirgin olmamıştım ama o gece kapıyı açtım ve dışarı adımımı atmadan önce etrafıma bakındım, yakınlarda kimsenin olmadığından emin oldum. Kendi iş yerimde beni korkuttuğun için teşekkür ederim, sapık sapık. "Korkmak" benim için doğal bir durum değil ve bunu iyi yapamıyorum. Beni sinirlendiriyor.

Arabam park tentesinin altında tek başınaydı, diğer binlerce gecede olduğu gibi - burada tahmin yürütüyorum; oturup kaç gece çalıştıkları gibi şeyleri sayan insanlar hakkında endişeleniyorum - ama bu gece ürkektim ve otoparkın her santimini aydınlatan parlak ışıklara derinden minnettardım. Kapıyı kilitledikten sonra aceleyle arabama gittim ve biner binmez arabanın kapılarını kilitledim. Arabayı vitesine taktığımda kapılar otomatik olarak kilitleniyor, ancak bu, orada otururken savunmasız olduğunuzda ne kadar, belki beş saniye bırakıyor? Beş saniye içinde çok şey olabilir, özellikle de tuhaf tiplerle uğraşıyorsanız. Grup olarak çok hızlılar. Sanırım bunun nedeni vicdanlarının ağır olmaması.

Eve her zamanki rotamdan da gitmedim. Otoparktan çıktığımda sağa dönüp spor salonunun önündeki ana caddeye çıkmak yerine sola döndüm ve arkamdaki herhangi bir arabayı anında görebileceğim bir yerleşim bölgesine girdim, ardından eve doğru dolambaçlı bir yol izledim. Yok, arkamda kimse yoktu, en azından beyaz bir Chevrolet yoktu.

Mahallem Beacon Hills Condominiums'a vardığımda, çeşitli binaların önüne park etmiş birkaç beyaz araba fark ettim, ancak Wyatt'ın da belirttiği gibi beyaz arabalar alışılmadık değildi ve evet, o beyaz arabalar muhtemelen gecenin bu saatinde hep oraya park ediyorlardı çünkü başka kimse onlara dikkat etmiyordu. Benim dairemin yanındaki apartmanda yaşayan bir bayan, kendisine ayrılan yere tanımadığı biri park ettiğinde ilerici bir yaklaşım sergiliyor: arabanın lastiklerinin havasını indiriyor. Diğer binalardan birinde oturan bir adam kamyonetini izinsiz park edenin arkasına park ediyor, böylece suçlunun onu yakalamadan gitmesi mümkün olmuyor. Gördüğünüz gibi, şehir içi park etme gerilla savaşına benziyor. Ben herhangi bir savaş görmedim, dolayısıyla bu gece izinsiz giren de yoktu.

Wyatt'ın büyük Avalanche'ı benim dairemin önüne park etmişti. Ben üçüncü binada, sondan birinci dairede oturuyorum. Uç birimlerde daha fazla pencere ve kapalı portikolu ekstra park yeri vardı, bu yüzden uç birimler daha pahalıydı. Maliyetin buna değdiğini düşündüm. Uç birimde oturmak aynı zamanda sadece benim komşularım olduğu anlamına

geliyordu.

Bu bir nimet olabilir, özellikle de bağırış çağırış içeren başka bir tartışma yaşayacaksak.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve yan kapıdan içeri girdim. Oturma odasındaki televizyonun sesini duyabiliyordum. Wyatt eve geleceğimi bildiği için alarmı yeniden kurmamıştı ve kapıyı kilitlememe rağmen ben de alarmı yeniden kurmadım.

-Çünkü gidecekti. Bu gece buraya geceyi geçirmek niyetiyle gelmediğini iliklerime kadar biliyordum. Söylemek istediğini söyleyecek ve gidecekti. Ben de onu durdurmaya çalışmayacaktım, bu gece değil.

İçinde terli spor kıyafetlerimin olduğu çantayı çamaşır makinesinin önüne bıraktım, sonra mutfaktan yemek odasına geçtim.

Oradan, kanepeye yayılmış beyzbol maçı izlediği oturma odasını görebiliyordum. Duruşu rahat ve açıktı; uzun bacaklarını uzatmış, kollarını kanepenin arkası boyunca iki yanına sarkıtmıştı. Bunu yaptı, fiziksel varlığı ve kendine güveniyle bir mobilyanın, bir odanın, bir sahnenin kontrolünü ele geçirdi. Başka bir zaman olsa oturma odasına gidip onun yanına sokulur, kolunun bana dolanması ve beni sıkıca tutması hissinin tadını çıkarırdım, ama olduğum yerde kaldım, yere yapıştım.

Bir şekilde kendi oturma odama girip kendi mobilyalarımın üzerine oturamazdım, şimdi değil, o oradayken değil. Çantamı yemek masasının üzerine koydum ve orada, güvenli bir mesafede durup onu izledim.

İçeri girdiğimi duymuştu elbette, muhtemelen içeri girdiğimde arabamın farlarının camlara yansıdığını fark etmişti. Televizyonun sesini kısıtı, sonra bana bakmadan önce kumandayı sehpanın üzerine fırlattı. "Oturmayacak mısın?"

Başımı salladım. "Hayır."

Gözleri kısıldı; bundan hoşlanmamıştı. Aramızdaki cinsel çekim, şu anki durumumuza rağmen... "yabancılaşma" çok mu güçlü bir kelime? Beni takip ederken aramızdaki cinsel çekimi acımasızca kullanmış, savunmamı kırmak için elindeki tüm silahları devreye sokmuştu. Dokunmak güçlü bir şeydir ve o bana dokunmaya -ve dokunulmaya, çünkü bu her iki taraf için de geçerliydi- istediği zaman, istediği şekilde dokunmaya alışkındı.

Ayağa kalktı, güçlü omuzları odanın çoğunu kapatıyor gibiydi. Eve gidip üstünü değiştirmişti; kot pantolon ve kolları kollarına kıvrılmış, düğmeli yeşil bir gömlek giymişti. "Özür dilerim," dedi.

Cümlesini bitirmesini, "Bunu yapamam, seninle evlenemem," demesini beklerken midemden aşağı kaynar sular döküldü. Zihinsel olarak sarsıldım ve bedenimin de zihnimi taklit etme ihtimaline karşı elimi uzatıp masaya dayadım.

Ama başka bir şey söylemedi, sadece o iki kelimeyi söyledi; özür dilediğini anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Bunun yanlışlığı yüzüme tokat gibi çarptı ve geri çekildim. "*Sakin* özür dilemeye kalkma!" Parladım. "Haklı olduğunu düşünürken ve bunu sadece beni *yatıştırmak* için söylerken olmaz!"

Kaşları inançsızlıkla kalktı. "Blair, seni ne zaman yatıştırdım ki?" Bu soru karşısında donup kaldım ve itiraf etmek zorunda kaldım: "Şey... asla."

Bunun farkına varmak beni daha iyi hissettirdi, tabii arada sırada yatıştırılmak isteyen o küçük diva yanımda hariç. "O zaman neden özür diliyorsun?"

"Seni o şekilde incittiğim için."

Lanet olsun ona, lanet olsun ona, *lanet olsun ona!* Gözlerimi yakan ani yaşları görmeden önce arkamı döndüm. İlk andan itibaren basit bir gerçekle savunmamı aşma konusunda esrarengiz bir becerisi vardı. Beni incittiğini bilmesini istemiyordum, öfkeli olduğumu düşünmesini tercih ederdim.

Dün gece bana söylediği her şeyin yanlış olduğunu anladığını söylemiyordu, sadece beni incittiği için üzgün olduğunu söylüyordu. O şeyleri sırf beni incitmek, kasıtlı olarak kindarlık yapmak için de söylememişti. Wyatt kindar bir adam değildi. Söylediklerini doğru olduğuna inandığı için söylemişti ve evet, canımı çok acıtan da buydu. Çıplak ayakla alışverişe çıkan insanlar gibi iğrenç bir şeyi kasten düşünerek gözyaşlarımın üstesinden geldim. Bu gerçekten işe yarıyor. Bir ara dene. Ağlama isteğimi tamamen kaybettim ve duygularımı kontrol altına alarak Wyatt'a geri dönebildim.

"Özrün için teşekkür ederim ama gerek yoktu," dedim dikkatlice. Beni dikkatle izliyor, eskiden top taşıyıcıya odaklandığı gibi bana odaklanıyordu. "Beni itmeyi bırak. Bunun hakkında konuşmamız gerek." Başımı salladım. "Hayır, yok. Henüz değil. Senden tek istediğim bir süreliğine işleri olurluna bırakman, düşünmeme izin vermen."

"Bu konuda mı?" diye sordu, eğilip oturduğu kanepeden açık bir not defteri aldı. Dün gece kullandığım ve söylediği şeylerin listesini tuttuğum defteri tanıdım ve onu yatağımın başucunda bıraktığımı biliyordum.

Dehşete kapılmıştım. "Üst katı gözetlemişsin!" Suçladım. "O *benim* listem, senin değil! Seninki tezgâhın üzerinde!" Yerinden oynatılmamış olan onun günahlar listesini işaret ettim; hâlâ görmezden geliyordu. Dün gece oturup onun yaptığı suçlamaları kafama taktığımı bilmesi hoşuma gitmiyordu, gerçi fazla uyumadığımı tahmin etmek için listeyi görmesine gerek yoktu. "Benden kaçırıyorsun," dedi sakince, en ufak bir rahatsızlık duymadan. "Bir şekilde bilgi almak zorundayım. Ve ben durumlarla onlardan kaçarak başa çıkmadığım için..."

Suçlama çok açıktı. Dedim ki, "Durumdan kaçmıyorum. Her şeyi kafamda çözmeye *çalışıyorum*. Eğer kaçıyor olsaydım, bu konu hakkında hiç düşünmezdim." Bu doğruduydu ve o da bunu biliyordu. Harika kaçınma becerilerim var. Söylemediğim şey onun haklı olduğuydu, henüz yüzleşemediğim çok şey vardı, çünkü bunlarla yüzleşmek Bizim, büyük U'nun, bir çift olarak bizim sonumuz anlamına gelebilirdi.

"Ama *benden* kaçırıyorsun."

"Yapmak zorundayım." Bakışlarına karşılık verdim. Sen etrafımdayken düşünemiyorum. Seni tanıyorum; *bizi* tanıyorum. Birlikte yatağa girmek, bunu geçiştirmek ve hiçbir şeyi yoluna koymamak çok kolay olurdu."

"İşteyken düşünemiyor musun?"

"İşteyken meşgulüm. İşteyken tüm zamanını beni düşünerek mi geçiriyorsun?"

"Olması gerekenden daha fazla," dedi suratsızca.

Bu itiraf beni biraz daha iyi hissettirdi, ama sadece biraz. "İş yerinde çok fazla kesinti oluyor. Biraz sessizliğe, yalnız kalmaya ihtiyacım var, kafamda bazı şeyleri çözmeliyim ki nerede durduğumu bileyim. *Sonra* konuşuruz."

"Bunun üzerinde birlikte çalışmamız gereken bir konu olduğunu düşünmüyor musun?" "Tam olarak ne olduğunu bildiğim zaman... evet."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde elini yüzüne sürdü. "Ne demek istiyorsun-? *İşte bu*," dedi ve defteri bir kanıt gibi havaya kaldırdı.

Omuz silktim, muhtemelen tam olarak istediği şey olan madde madde dökümü yapamadım.

"Belli ki dün gece bir şeyler düşünmüşsünüz, yoksa bu listeyi yapmazdınız."

"Bazıları. En azından bariz olan üç tanesi."

"Ve diğer dördünü düşünmek için bütün sabahın vardı."

Neydim ben, üçlü bir cinayetin şüphelisi mi? Her an yüzüme bir ışık tutabilirdi. "Ne olduysa oldu, bu gece meşguldüm."

Sabah. Jazz'la birlikteydim."

Yüz ifadesi değişti, biraz yumuşadı. Jazz'la birlikte olmak hâlâ dğğnğmğz ĩzerinde çalıştığım anlamına geliyordu. "Ve?"

"Yarın sabah da meşgul olacağım." Gelinliğim için malzeme arıyorum ve mğmkğnse Monica Stevens ile buluşacağım.

"Kastettiğim bu değildi."

"Size söylemeye hazır olduğum tek şey bu."

Bunca zamandır dğşman askerleri gibi karşı karşıyaydık, o oturma odasındaiken ben hâlâ yemek odasındaıyđım, aramızda on iki, belki de on beş adım vardı. Bu yeterince uzak değildi, ğnkğ aramızdaki kimyanın çekişmesini hâlâ hissedebiliyor, gözlerimde hâlâ kemiklerimin ĩzerine atlamayı dğřğndğđnğ gösteren sıcaklığı görebiliyordum. Kemiklerim onun tarafından zıplatılma fikrinden çok mutluydu. Aramızdaki tğm bu bitmemiş işlere rağmen onu istiyordum.

Kollarına girip tğm bunları unutmanın cazibesi çok gğlğydğ. Kendimi tanıyorum, konu ona geldiğinde ne kadar acınacak derecede zayıf olduğumu biliyorum, bu yğzden göz göze geldiğimiz o şeyi bozmak için başka tarafa baktım. Telefonumun bazında yanıp sğnen kırmızı ışık dikkatimi çekti ve otomatik olarak dğđmeye basıp mesajı duymak için oraya doğru yğrğdğm. "*Yalnız olduğunu biliyorum.*"

Fısıltı zar zor duyuluyordu ama sinir uçlarını tırmalıyor, tğylerimi diken diken ediyordu. Sanki bir yılanmış gibi telesekreterden geriye sıçradım.

"Ne oldu?" Wyatt aniden yanıma gelerek ve beni sıkıca kavrayarak sertçe sordu. Durduğu yerden mesajı duyması mğmkğn değildi.

İlk dğrtğm ona söylememekti, beni aklıma gelen her kğğk şey hakkında onu aramakla suçladıktan sonra değil. İncinmiş gurur insanların aptalca şeyler yapmasına neden olabilir. Ama korktuğumda, incinen gurur kendini asabilir ve bu insanların beni takip etmesi işi beni ĩrkğttğ.

Sadece telesekreteri işaret ettim.

Tekrar dğđmesine bastı ve mecburen fısıltı tekrar geldi. "*Yalnız olduğunu biliyorum.*"

Yüz ifadesi sert ve okunamazdı. Tek kelime etmeden oturma odasına geri dğndğ, uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Sonra geri geldi ve mesajı tekrar oynattı.

"*Yalnız olduğunu biliyorum.*"

Küçük pencerede mesajın tarihi ve saatinin yanı sıra arayanın adı ve telefon numarası da yer alıyordu. Mesaj Denver'dan arayan kişi tarafından, bugünün tarihi olan 12:04'te bırakılmıştı.

Hemen Arayan Kimliği'ne erişti. Aynı kişi tekrar aradığında, bu aramayı ilkinden ayrı olarak göstermedi, sadece toplam numarayı veya bu numaradan gelen aramaları gösterdi. Denver'lı ucube beni kırk yedi kez aramıştı, sonuncusu bu sabah 3:27'de.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu ağzı sıkı bir şekilde, cep telefonunu kemerindeki klipsinden çıkarırken.

"Ne kadar zamandır devam ettiğini biliyorsun. Geçen Cuma gecesi ben hastaneden eve döndükten sonra pizza yerken ikinci aramayı kendin cevapladın."

Cep telefonundan bir numarayı tuşlarken başını salladı. "Foster, ben Bloodsworth," dedi telefonda, boştaki koluyla beni hâlâ yanında tutuyordu.

"Burada bir durum var. Birisi geçen cumadan beri Blair'i kırk yedi kez aramış-" Durdu ve bana baktı. "Yoksa hastaneden eve döndüğünden beri Arayan Kimliği kaydını sildin mi?"

Başımı salladım. Arayanın kimliğini silmek yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi. "Tamam. Kırk yedi kez. Dün gece arayan kişi, Blair'in evinin gözetim altında olduğunu düşündüren bir mesaj bıraktı."

"Gözetleme mi?" Bu düşünce karşısında tamamen sinirlenmiş bir halde ciyakladım. "Kutsal Kahretsın!"

Wyatt beni sıktı, ya rahatlatmak için ya da yorumları azaltmamı söylemek için, seçiminizi yapın. Ben rahatlığı seçtim.

"Arayanın kimliğini gösteren kayıta bir numara var ve Denver, Colorado, bu da bana bunun bir kartvizit numarası olduğunu düşündürüyor," diye devam etti. "Bu numaraların izini sürme konusunda ne durumdayız? Ben de öyle düşünmüştüm. Kahretsın. Tamam." Bir süre dinledi, sonra telefonuma/telesekreterime baktı. "Bu dijital. Tamam. Ben getiririm."

Cep telefonunu kapatıp kemerine geri taktı, sonra benim telefonumun fişini hem telefon prizinden hem de elektrik prizinden çıkardı, kablosuz alıcıyı yerinde tutmak için kabloları ana ünitenin etrafına sardı.

"Telefonumu gözaltına mı alıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet. Kahretsın, keşke daha önce bir şey söyleseydin."

İşte bu oldu. "Bana bir müsaade edin!" Öfkeyle bağırdım. "İlk kez bir şey söylediğinde sizi aradığıma inanıyorum; geçen Cumartesi'yi hatırlıyor musunuz, 'Çok kötü kaçırdım' diye fısıldayan kadını? Şaka gibi bir arama olduğunu söylemiştin. Diğer tüm aramalara gelince, sanırım hepsi dün geceydi, çünkü arayanın kimliğinde hiçbir şey fark etmedim ve şu ana kadar kesinlikle bir mesaj gelmedi. Dün geceki dördüncü aramadan sonra tüm telefonların zil sesini kapattım."

Bana ters ters bakmak için arkasını döndü. "Bu sesin öncekiyle aynı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, öyleyim," dedim kavgacı bir ses tonuyla. "Evet, bunun bir fısıltı olduğunu biliyorum. Geçen sefer de fısıldamıştı. Hayır, yüzde yüz emin olamam ama yüzde doksan dokuz eminim ki aynı ses ve bence bu bir kadın! İşte böyle!" Olgun ve mantıklı, işte ben buyum.

"Sadece bu da değil," diye devam ettim, "bir kadın beni takip ediyor! Bunu bankaya götürün, Komiser! Alışveriş merkezinin otoparkında beni dümdüz etmeye çalışan bir kadındı, beni taciz eden telefon görüşmeleri yapan bir kadındı - Tanrım, *üç farklı kadının* birdenbire benimle ilgilenmeye başlaması ihtimali nedir? Çok yüksek değil, değil mi? Tanrım, sence *aynı lanet kadın* olabilir mi?"

"Alaycı" kelimesini de özellikler listeme eklemem makul olabilir.

"Olabilir," dedi Wyatt asık suratla. "Şimdi kimi kızdırdın?"

On Yedinci Bölüm

"Senden başka mı?" Tatlı tatlı sordum.

"Son zamanlarda kontrol etmediysen diye söylüyorum, ben bir kadın değilim." Boştaki koluyla beni yakalayarak bunu kanıtladı, diğer elinde hâlâ telefonu tutuyordu. Beni öpmesini bekliyordum ve ısırmaya hazırdım, annemin beni ilk kez dışçıye götürdüğü zamandan beri yapmadığım bir şeydi, tabii ısırığım zamanı saymak istemiyorsanız... neyse. Niyetim yüzümden okunmuş olmalı ki güldü ve beni kendine doğru çekerek ereksiyonuyla dürttü.

Kendimi uzaklaştırdım, ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum. "Buna inanamıyorum! Az önce birinin beni *takip ettiğini öğrendin* ve

Ne? Bu sapıkça!"

Tek omuzunu silkti. "Şu küçük tıslama krizin yüzünden. Her seferinde bana bunu yapıyor."

"Sinir krizi geçirmiyorum!" Bağırđım. "*Haklı olarak kızgınum!"*

"Tıslama nöbetlerini, sana tokat atmışım gibi bana bakmandan daha çok seviyorum," dedi. "Şimdi beni dinle."

"Dinleyecek" havamda değildim. Oturma odasına girdim ve sandalyelerden birine oturdum, böylece yanıma oturamazdı.

Telefonu sehpanın üzerine bıraktı ve üzerime eğildi, ellerini sandalyenin kollarına dayadı ve beni sabitledi. Bakışları sert ve parıltılıydı. "Blair, beni dinleyeceksin. İçtenlikle, derinden özür dilerim. Pek çok şey olabilirsin ama paranoyak bunlardan biri değil. Seni dinlemeli ve parçaları birleştirmeliydim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, eğer tüm parçalara sahip olsaydı, bu sonuca daha önce varabileceği yorumunu bekledim. Bunu yapmadı; benim sık sık yaptığım gibi bariz olanı belirtme ihtiyacı hissetmedi.

"Bununla birlikte," diye devam etti, "bu çatlak vakanın dairenizi izliyor olması güçlü bir olasılık. Dün gece yalnız olduğunuzu başka nasıl bilebilir? Biz genelde beraberiz."

"Eve gittiğimde hiç yabancı araba görmedim."

"Bu apartman dairelerindeki herkesin ne kullandığını biliyor musun? Ben öyle düşünmüyorum. Eğer herhangi bir tehditte bulunsaydı seni yalnız bırakmazdım ama bunu yapmadı."

"Beni ezmeye çalışmanın bir tehdit olduğunu düşünmüyor musun?"

"O kişi beyaz bir Chevrolet değil bej renkli bir Buick kullanıyordu. Bunun bir modelin parçası olduğunu tamamen göz ardı etmiyorum, ancak bunun tek başına bir olay olması tamamen mümkündür ve Buick sürücüsünün aynı zamanda Chevrolet sürücüsü olduğuna dair kanıt ortaya çıkana kadar, tek başına olarak ele alınacaktır.

Bu taciz telefonları ikinci sınıf kabahatlerdendir ve aramaları kimin yaptığını bulabilirsem suç duyurusunda bulunabilirsiniz, ancak o zamana kadar-" "Söylediğiniz şey, bunun polisin büyük bir ilgisini gerektirecek kadar ciddi görünmediği."

"Dikkatimin büyük bir kısmını üzerinize çekiyorsunuz," dedi. "Bunu hafife almıyorum. Eşyalarını toplamanı ve benimle eve gelmeni istiyorum. Taciz edilmen ve rahatsız edilmen gerekmediği halde rahatsız edilmen için hiçbir neden yok."

"Telefon numaramı da değiştirebilir ve liste dışı bırakabilirim," diye belirttim.

"Evlendiğimizde zaten taşınacaksınız. Neden şimdi yapmıyoruz?"

Çünkü evleneceğimizden emin değildim. Beni takip eden kadın ve benim sözde paranoyam hakkında özür dilemesi memnuniyet vericiydi ama daha büyük sorunlarımıza değinmiyordu. "ünkü" dedim. İşte. Kısa ve öz. Doğrudu, burada mağdur tarafın ben olduğumu düşününce inanılmaz derecede sinirli görünüyordu.

Bir an için konuyu zorlayacağını düşündüm ama onun yerine tartışmaya girmemeye karar verdi ve konuyu değiştirdi. "Telefonunu bölüme götürüyorum, teknisyenlerimizden biri bu kayıtla bir şey yapıp yapamayacağına baksın, belki bazı arka plan seslerini çıkarabilir veya sesi geliştirebilir. Arayan ben olmadığım sürece telefona cevap verme. Hatta cep telefonunuzu açın; ben ararım. Biri ziyarete gelirse, kapıyı açma; onun yerine dokuz-bir-bir'i ara. Anladın mı?"

"Anladım."

"Herhangi bir zamanda kimsenin sizi izleme ihtimali yok, sadece arabanızın burada olup olmadığını ve kamyonetimin burada olup olmadığını görmek için arabayla dolaşıyorlar, bu yüzden arabanızı alıyorum ve kamyonetimi ön tarafa park ediyorum."

"Beni gerçekten izlemiyorsa benimle ilişkiniz olduğunu nereden bilebilir?"

"Nerede çalıştığını biliyorsa, senin kapattığın gecelerde kamyonetimi Great Bods'a park ederken görmüştür. Bu ayırt edici bir araç. Bir gece ikimizi de buraya kadar takip etmiş olabilir."

Aklıma bir şey geldi ve nefesim kesildi. "Arabamı anahtarlayan oydu!"

"Muhtemelen." Kabul etme hazırlığı bana bunu zaten düşünmüş olduğunu söyledi.

"Bu vandalizm! Umarım bu en azından A sınıfı bir kabahat olur." B sınıfı ya da onun gibi bir şey olduğum için biraz hoşnutsuzdum. "Birinci sınıf kabahat," diye düzeltti. "Ve evet, öyle. *Eğer* bu kişi gerçekten zarar verdiyse ya da verdirdiyse."

"Evet, evet, biliyorum," dedim sabırsızlıkla. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur ve tüm bu saçmalıklar. Kıcıımın kenarı."

Kısa bir kahkaha attı ve telefonu sehpadan almak için eğildi. "Adalet anlayışın beni çok etkiledi. Ve kıcıını seviyorum."

Aslında bunu zaten biliyordum.

Anahtarları değiştirdik, daha doğrusu Wyatt değiştirdi; ben ona anahtarlıkta olmayan Mercedes'in ekstra anahtarını verdim, o ise Avalanche'ın anahtarını yüzüğünden çıkarmak zorunda kaldı çünkü onun ekstra anahtarı elbette evindeydi. Bir keresinde anahtarlarını kaybetmesi durumunda fazladan anahtarın evde olmasının bir işe yaramayacağını belirtmiştim, o da kendini beğenmiş bir şekilde anahtarlarını kaybetmediğini söylemişti.

"İçeri girdiğimde ön kapıyı yeniden kilitledim," dedi kendini yan kapıdan revağa bırakırken. "Alarmı kurmayı unutma."

"Yapmayacağım."

"Geç oldu ve yarın için kıyafetlerim yok, bu yüzden bir şey duymaz ya da görmezseniz bu gece dönmeyeceğim, ama görürseniz beni aramadan önce dokuz-bir-bir'i arayın. Anladın mı?"

"Wyatt."

"Sabit hattan dokuz-bir-bir'i ara, böylece adresin ellerinde olur ve beni aramak için cep telefonunu kullan."

"Wyatt!" Ağzından çıkan her kelimeyle daha da sinirlenerek söyledim. Durdu ve döndü. "Öyle mi?"

"Merhaba, ben telefon uzmanı! Kulağıma takılı bir telefonla büyüdüm. Dokuz-bir-bir'in nasıl çalıştığını da biliyorum. Sanırım idare edebilirim."

"Merhaba, ben polis," diye cevap verdi, ses tonumu taklit ederek. "Ben insanlara ne yapmaları gerektiğini söylerim. Bu benim işim."

"Oh, harika," diye mırıldandım. "Bana dönüşüyorsun."

Sırıttı, boynumun arkasından kavradı ve hızlı, aç bir öpücük için beni kendine çekti. Onu ısıracak zamanım olmadı, çok hızlıydı.

"Üç şey," dedi. "Kayıtlara geçmesi için."

"Ne?"

"Bir: Beni tahrik eden sadece senin tıslama nöbetlerin değil. Şimdiye kadar, hemen hemen her şey işe yaradı."

Kasıklarına bakmadım ama bakmak istedim.

"İki: Yapacağımı düşünmemiştim ama saç kesimine bayıldım. Çok tatlısın." İstemsizce saçlarıma dokundum. Fark etmişti!

"Ve üç..."

Beklemekten nefesim kesilmiş bir halde bekledim. "Bana hâlâ bir oral seks borçlusun."

Her kapıyı ve pencereyi iki kez kontrol ettim ve alarmın kurulu olduğundan emin oldum. Yemek odasından kapalı verandaya açılan çift Fransız kapının üzerindeki perdeleri çektim. Küçük arka bahçemde bir metre boyunda

Etrafında mahremiyet çiti ve sadece içeriden açılabilen bir kapı vardı, ancak altı metrelik bir bariyer aşılabilir değildi. Çit mahremiyet içindi, güvenlik için değil. Büyük fark var.

Eğer bir yere girecek olsaydım, arka tarafı seçerdim, böylece görülme ihtimalim çok daha düşük olurdu. Bu düşünceyle, ağaçları süsleyen küçük beyaz ışıkları ve avlu ışığını açtım. Sonra portikodaki yan kapının üzerindeki ışığı yaktım. Ön verandanın ışığını yaktım. Etrafı Noel ağacı gibi aydınlattığım için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum ama evimin girişinin karanlıkla örtülmesini istemiyordum.

Ne kadar yorgun olsam da uyuyamayacak kadar huzursuzdum. Ayrıca Wyatt hakkında biraz düşünmem, bu gece tam olarak hangi konuların ele alınıp hangilerinin alınmadığını anlamam ama aynı zamanda Malibu'daki bir moron için gözümü dört açmam gerekiyordu. Sorunları derinlemesine düşünmek ve aynı zamanda aşırı dikkatli olmak mümkün mü bilmiyorum. Sanırım mümkün değil.

Uyanık kalarak, televizyonu açmayarak ya da iPod'umun kulaklıklarını kulağıma takmayarak, böylece olağandışı sesleri duyarak ve çok fazla konsantrasyon gerektirmeyen sıradan şeyler yaparak uzlaştım. Ertesi gün giyeceğim kıyafetleri çıkardım. Dolaptan yeni ayakkabılarımı çıkardım ve tekrar denedim; geçen Perşembe günü aldığım zamanki kadar muhteşemlerdi. Saatlerce giyeceğim için rahat olduklarından emin olmak için içlerinde yürüdüm. Rahatlardı. Ayakkabı cennetindeydim.

Bu bana Zappos'tan aldığım şık mavi botlarımın gelmiş olması gerektiğini hatırlattı, ancak herhangi bir teslimat revakın altındaki basamaklara bırakılmıştı ve orada hiçbir şey yoktu. Sanırım yeni bir teslimatçı kutuyu ön verandaya bırakmış olabilirdi ama bu durumda Wyatt kutuyu içeri getirmiş olurdu. O zaman teslimat yok.

Hâlâ yazlık bir çanta taşıyordum ve artık daha sağlam bir sonbahar çantasına geçme vakti gelmişti, bu yüzden alt kattan çantamı aldım, yukarı taşıdım ve içindekileri yatağımın üzerine boşalttım. Jazz'ın Sticks and Stones'tan aldığı fatura elbette dikkatimi çekti ve madde madde tekrar gözden geçirdim. Bir yanım Monica Stevens'a öfkelenmişti ama bir yanım da ona hayranlık duydu; bir şeylere bu kadar fazla fiyat biçmek cesaret isterdi. Her şeyi güzel bir deri çantayla değiştirdim ve yazlık çantayı dolabımın en üst rafına yerleştirdim. Sonra Denver'dan başka arama olup olmadığını görmek için üst kattaki telsizden arayan numarayı kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Sonunda zaman kaybedecek başka önemsiz şeyler düşünemedim ve esniyordum, bu yüzden yatağa girdim ve ışığı kapattım. Bunu yapar yapmaz, tabii ki artık uykum gelmiyordu. Duyduğum her ses ürkütücü geliyordu, bildiklerim bile.

Ayağa kalktım, ışıkları açtım ve mutfığa inerek sahip olduğum en büyük şef bıçağını seçtim. Silahın verdiği rahatlıkla

-Hiç yoktan iyiydi. Yukarı çıktım. Beş dakika sonra tekrar aşağıya indim, merdivenlerin altındaki dolabı karıştırıyordum ve orada *Mary'den fırlamış gibi* görünen büyük siyah şemsiyemi buldum.

Poppins. Genelde daha küçük, daha renkli şemsiyeler taşıyım ama herkesin ciddi bir şemsiyesi olması gerektiğini düşündüğüm için büyük siyah bir şemsiyem var.

Kapalıydı, çok sağlamdı; şef bıçağımla ona vururken psikopat bir sapık sürtüğü uzak tutabilecek kadar güçlü olduğunu düşündüm. Şemsiyem yatağın üzerinde, yorganın üstünde, bıçağım da komodinin üzerinde dururken, kendimi bir pompalı tüfek almadan olabileceğim kadar hazırlıklı hissediyordum.

Işıkları kapattım, uzandım ve hemen tekrar doğruldum. Bu işe yaramayacaktı. Kalkıp koridordaki ve merdivenlerdeki ışıkları açtım. Bu şekilde ışık vardı ama doğrudan gözlerime gelmiyordu, ayrıca kapıya gelen herhangi biri ışığa karşı siluet oluşturacak ama beni göremeyecekti. İyi plan.

Uykuya dalarken neden bir av tüfeğim olmadığını merak ettim. Bekar bir kadın, yalnız yaşıyor; bir av tüfeği mantıklı geliyordu. Her kadının bir av tüfeğine ihtiyacı vardır. Bir saat sonra uyandım ve dönüp saate baktım. İkiyi on beş geçiyordu. Her şey sessizdi. Arayan numarayı tekrar kontrol ettim; hiç arama gelmemişti.

Annemle babama gitmeliydim diye düşündüm. Ya da Siana'lara. En azından o zaman uyuyabilirdim. Şimdi yarın bütün gün yorgun olacaktım. Tekrar uyuyakaldım ve üçü biraz geçte uyandım. Işığın karşısında hiçbir deli silueti yoktu. Telefonu kontrol etmedim, çünkü bu noktada deli kaltağın arayıp aramadığını umursamıyordum. Yarı uyuklayarak yatakta rahat etmeye çalıştım. Dizim şemsiyeye çarptı. Sıcak ve rahatsız hissediyordum ve titreyen ışık rahatsız ediciydi.

Titreyen ışık mı? Elektrikler kesilirse çok korkarım.

Gözlerimi açtım ve ışığın yeterince sabit görüldüğü koridora baktım, ama yatak odamdaki ışık kesinlikle titriyordu.

Ama yatak odamın ışığını açık bırakmamıştım.

Doğrudum ve pencerelerime baktım. Çekilmiş perdelerin ardında kırmızı ışıklar dans ediyordu.

Aşağıdan, bir şeyin camları kırmasıyla büyük bir gürültü geldi ve alarmım, tam tiz bir sesle patlamak üzere olduğu konusunda uyarıcı biplemelerine başladı. "Kahretsın!" Yataktan fırladım, şemsiyeyi ve şefin bıçağını kaptım ve koridora fırladım, ancak bir ısı patlaması ve ateşli kıvılcımlar beni karşılamak için yükseldiğinde geri döndüm.

"Kahretsın!" Tekrar yatak odasına çekildim ve kapıyı sığağa ve dumana karşı çarparak kapattım. Gecikmeli olarak, yangın alarmım delici feryadına başladı.

Telefonu kaptım ve 911'i aradım ama hiçbir şey olmadı. Telefon servisi çoktan gitmişti. Bu plan için çok fazla. Buradan çıkmam gerekiyordu! Canlı canlı kavrulmak programımda yoktu. Cep telefonumu aldım ve ön pencereye koşup dışarı bakarken 911'i tuşladım.

"Ben dokuz-bir-bir acil durum operatörü. Acil durumunuzun mahiyeti nedir?"

"Evim yanıyor!" Çığlık attım. Kahretsın! Dairenin ön tarafı alevlerle kaplanmıştı. "Adresim

üç-bir-yedi Beacon Hills Yolu

!"

Diğer pencereye koştum, revağa bakan pencereye. Alevler çoktan pencerenin hemen altındaki eğimli çatıyı kemirmeye başlamıştı.

Kahretsın! "İtfaiyeyi adresinize gönderdim," dedi sakın operatör. "Evde sizinle birlikte başka kimse var mı?"

"Hayır, yalnızım ama burası bir apartman dairesi ve bu binada dört daire var." Isı ve duman korkunç bir hızla yükseliyordu ve tüm pencerelerim alevler tarafından kapatılmıştı. Alt kata inemiyordum ve arkadaki Fransız kapılarından dışarı çıkamıyordum çünkü pencerelerden atılan her neyse, görünüşe göre tüm oturma odasını tutuşturmuştu ve merdivenler ön kapının orada bitiyordu.

İkinci yatak odası! Pencereleri, mahremiyet çitiyle korunan arka tarafa bakıyordu.

Operatör, "Dışarı çıkıp itfaiyeyi doğru binaya yönlendirebilir misiniz?" diye sordu.

"Üst kattayım ve alt katın tamamı yanıyor, ama yine de bir deneyeceğim," dedim dumandan öksürerek. "Ben pencereden çıkıyorum. Hoşça kalın."

"Lütfen hatta kalın," dedi acilen.

"Belki de anlamadın," diye bağırdım. "Pencereden çıkıyorum! Aynı anda hem telefonla konuşup hem de bunu yapamam! İtfaiye daireyi gayet iyi tespit edebilecektir, onlara pencerelerinden alevler çıkan daireyi aramalarını söyle!"

Telefonu kapattım, çantama attım, sonra banyoya daldım ve bir havluyu ıslatıp burnuma ve ağzıma bağladım, sonra bir tane daha ıslatıp başıma geçirdim.

Tüm uzmanlar çantanızı ya da başka bir şeyi almakla uğraşmayın, sadece dışarı çıkın, çünkü bunu yapmak için sadece saniyeleriniz var diyor. Ben uzmanları dinlemedim. İçinde cüzdanım, cep telefonum ve Jazz'ın Sticks and Stones'tan aldığı faturalar olan çantayı almakla kalmadım - faturalar korkunç derecede önemli görünüyordu

-Şefin bıçağını da aldım ve onu da çantaya attım. Planım şuydu: Bu ölüm tuzağından çıktığımda, dışarıda beyaz bir Malibu'ya yaslanıp böbürlenene psikopat bir orospu görürsem, onu deşmeye niyetliydim.

Yatak odasının kapısına kadar geldim, sonra döndüm ve dolabıma bir dalış yaptım. Düğün ayakkabılarımı kaptığım gibi onları da çantaya tıktırdım. Sonra yalınayak yatak odamın kapısını açtım.

Oturma odasındaki alevler büyük bir *vinlamayla* merdivenlerden yukarı fırlamış gibiydi. Kıvılcımlar havada dans ediyordu ve siyah duman koridoru kaplamıştı bile. Yine de tam olarak nerede olduğumu ve diğer yatak odasının kapısının tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, çantanın örgülü saplarını omzuma dolayarak koridorda olabildiğince hızlı süründüm. Duman, cehennemdeki tüm zebaniler gibi gözlerimi yakıyordu, bu yüzden onları kapattım. Zaten nereye gittiğimi göremiyordum. Kapıya ulaştığımı hissediyordum ve kapı kolunu aramak için dizlerimin üzerine çöktüm. Buldum, çevirdim ve içeri doğru ittim, sonra yatak odasının nispeten temiz havasına düştüm.

Nispeten temizdi. Duman açık kapıdan içeri kaynadı ve aceleyle tekrar kapattım, kötü siyah şey ıslak havlunun kenarlarından ve kumaştan süzülürken öksürdüm. En azından pencerenin açık renkli dikdörtgenini göremeyeceğim kadar yoğun değildi. Sürünerek pencereye gittim, perdeleri kenara ittim, mandalları kurcaladım- "Lanet olsun!" Biri açılmayınca kısık sesle "Lanet olsun!" dedim. "Orospu çocuğu!" O kaltağın beni yakarak öldürmesine izin *vermeyecektim*.

Çantayı omzumdan çözerek içine uzandım ve bir mucize eseri parmağımı şef bıçağının jilet gibi keskin ağzından kesmedim.

Ağır bıçağı sapından tutarak, kabzasını inatçı mandalın üzerine vurmaya başladım.

Alt kattan sıcaktan daha fazla cam kırığı duydum. Daha sert vurdum ve mandal açılmaya başladı. İki kez daha vurdum ve kayarak açıldı. Nefes nefese kaldım, öksürdüm, çift kanatlı pencereyi iterek açtım ve pervazdan sarktım, biraz temiz hava bulabilmek için odadan çıkan dumanın altında kalmaya çalıştım. Ağzımı ve burnumu koruyan ıslak havluya rağmen ciğerlerim yanıyordu.

Siren sesleri duydum, diye düşündüm, ama belki de kendi yangın alarmım hâlâ cesurca alarm veriyordu. Belki komşunun alarmı çalmıştır. Belki de itfaiye gelmişti. Bilemiyordum ama görmek için de beklemiyordum.

Yorganı dört direkli misafir yatağından attım ve her iki çarşafı da öyle hızlı sıyırdım ki, çekiştirme gücümle yatağı yarıya kadar çektim. Elimden geldiğince hızlı çalışarak, çarşafın bir köşesini ayaklığın ayağına doladım, sonra diğer çarşafı ilk çarşafın karşı köşesine bağladım ve yataktan pencereye ve dairenin kenarına kadar uzanan bir çarşaf ipi yaptım. Çarşaf ipinin yeterince uzun olup olmadığına bakmak için durmadım, sadece çantamı pencereden dışarı attım, sonra çarşafı aldım ve pencereden dışarı çıktım.

Vücudun çalışma şekli çok komik. Pencereden nasıl çıkacağımı bilinçli olarak düşünmemiştim ama vücudum tüm o jimnastik egzersizlerinden ne yapacağını biliyordu. Önce ayaklarımla çıktım, sonra otomatik olarak pervazı yakaladım ve binanın dışına bakacak ve ayaklarımı duvara dayayabilecek şekilde döndüm.

Çarşafa sıkıca tutunarak, ayaklarım duvardan aşağı "yürüyerek" kendimi elden ele indirmeye başladım - hem çarşaf hem de duvar bitene kadar. Bir dakika boyunca orada asılı kaldım, panik içindeydim; sol tarafımda alevler mutfak penceresinden içeri giriyordu. Misafir yatak odası alt kattan taşacak şekilde inşa edilmişti, yatak odasının zemini küçük verandayı örtüyordu.

Yürüyecek duvarım kalmamıştı ve altımda sekiz metrelik bir iniş vardı.

Neyse ne. Amigo kız piramidinin tepesindeyken bundan daha yüksekleydim. Yanılıyorsam düzeltin ama 1.80 boyundayım. Kollarımı başımın üzerine uzattığımda muhtemelen bir buçuk metreye ulaşabilirim, aşağı yukarı birkaç santim. Bu da yere sadece bir buçuk ayak bırakır, değil mi?

Orada asılı kalıp hesap yaptığımdan değil. Sadece aşağı baktım, "Ne kadar uzak olabilir?" diye düşündüm ve bacaklarımla aşağı sallanmasına izin verdim. Kollarım tamamen açıldığında, bıraktım.

Sanırım bir buçuk metreden daha uzaktaydı.

Yine de dizlerim antrenman yaptığım şekilde bükülü olarak yere indim, serin ve nemli çimenler darbenin bir kısmını emdi ve yuvarlandım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve önümdeki manzaraya baktım. Kıvılcımlar müstehcen havai fişekler gibi havaya fırlıyordu. Ateş sanki canlıymış gibi kükreyen bir ses çıkarıyordu. Daha önce hiç yangın sesi duymamıştım, yanan bir binaya hiç yaklaşmamıştım, ama bu... bu kendi başına bir şey, yepyeni bir kimliği olan bir şey. Şimdilik, yanarken canlıydı ve savaşımadan ölmeyecekti.

Hâlâ kapana kısılmıştım, küçük çitlerle çevrili arka bahçede alevler evimi yiyip bitiriyor, üzerime geliyor, kararmış duvarlar yıkılmakla tehdit ediyordu.

Yerde debelenerek koyu renkli çantayı buldum ve bu kez askıları çaprazlamasına başımın ve omuzlarımın üzerinden geçirdikten sonra kapıya doğru koştum. Ağır mandalı iterek açtım, kapıyı ittim ama hiçbir şey olmadı. Kımıldamadı.

"*Orospu çocuğu!*" Kısık sesle bağırdım, o kadar öfkeliydim ki derimin içinde zar zor durabiliyordum. Bıçağı unutun; eğer o geri zekâlı psikopat kaçık sürtüğü elime geçirebilirse, bıçağa ihtiyacım olmayacaktı, işi çıplak ellerimle halledecektim. Dişlerimle boğazını parçalardım. Saçlarını ateşe verirdim ve alevde şekerleme kızartırdım.

Hayır, bekle. Bu iğrenç olabilir. Bataklik şekerlerini unut.

İkinci kattaki bir pencereden tırmandıktan sonra, altı metrelik bir çit beni alt edemezdi. Yukarı uzandım, çitin tepesini yakaladım ve sağ bacağımı asacak kadar kendimi yukarı çektim, sonra dik durdum, sol bacağımı salladım ve yere atladım.

Her yerde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Sarı kıyafetli adamlar acil bir amaçla hareket ediyor, kalın yangın hortumlarını diziyor, bunları pompalara ve yangın fişlerine takıyorlardı. Gece kıyafetleri içindeki insanlar sokağa dökülüyordu, bazılarının pantolonları aceleyle pijamalarının üzerine çekilmişti, ateş ve yanıp sönen ışıklar üzerlerinde garip şekiller ve gölgeler oluştuyordu. Bir itfaiyeci beni tuttu ve bir şeyler bağırdı ama onu anlayamadım, çünkü itfaiye araçlarının kendileri, yangının uğultusuna ve bize doğru hızla gelen diğer acil durum araçlarının sirenlerine ek olarak korkunç bir gürültü çıkarıyordu.

Yaralı olup olmadığımı sorduğunu tahmin ettim ve "Ben iyiyim!" diye bağırdım. Sonra da "Orası benim dairem!" diye bağırdım ve daireyi gösterdim.

Tek koluyla beni ayağa kaldırdı ve yangından, kıvılcım yağmurundan ve patlayan camlardan, patlayan su akıntılarından, sarkan elektrik hatlarından uzaklaştırdı ve sokağın diğer tarafına güvenli bir şekilde geçene kadar bırakmadı.

Islak havluyu hâlâ ağızıma ve burnuma bağlı tutuyordum; başımın üzerine attığım havluyu düşmekle yuvarlanmak arasında bir yerde kaybetmişim. Havluyu çıkarıp dizlerimin üzerine çöktüm ve temiz havayı olabildiğince derin bir şekilde içime çektim, aynı anda hem öksürüyor hem de öğürüyordum. Öksürük biraz dindiğinde ve ayağa kalkabildiğimde, insan kalabalığı arasında ilerlemeye başladım, gerektiğinde ittim, yapabildiğimde yolumu kıpırdattım, belli ki gecelik veya pijama yerine normal kıyafetler giymiş olan psikopat bir kaltak arıyordum.

On Sekizinci Bölüm

Wyatt!

Adı beynimde yanıp söndü ve kadın avıma ara verip cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Bu sefer, lanet olsun, parmağımı bıçağa çarptım. Hırlayarak bıçağı, ağzı aşağı bakacak şekilde iç ceplerden birine soktum -neden bunu daha önce yapmayı düşünmemiştim ki? Oh, evet, yanan bir binadan kaçmaya çalışmakla meşguldüm ve parmağımı ağızıma soktum. Hasarı incelemek için parmağımı çektiğimde, parmağımın alt kısmında ince bir kırmızı çizgiden başka bir şey yoktu, yani büyük bir hasar yoktu.

Cep telefonunu buldum ve çevirip açtığımda küçük pencere aydınlandı ve gelen dört aramayı kaçırdığımı söyledi. Muhtemelen hepsi Wyatt'tan geliyordu, çünkü ya biri adresi tanıyıp onu aramıştı ya da yanında polis telsiziyle uyuyordu. Cep telefonunu aradım.

"Blair!" diye bağırdı öfkeyle selam verir gibi. "Neden lanet telefonuna cevap vermiyorsun?"

"Çaldığını duymadım!" Ben de bağırdım. Sesim o kadar kısıktı ki kendimi tanıyamadım. "Bir ev yangını ve tüm alarmlar çok gürültü çıkarır, bilirsin! Ayrıca, üst kattaki pencereden dışarı tırmanmakla meşguldüm."

"Yüce Tanrım," dedi, sesi sarsılmış gibiydi. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Ama evim gidici." Sokağın karşısındaki yıkım sahnesine baktım ve korkunç bir gerçekle yüzleştim. "Olamaz! Kamyonun!"

"Kamyonu boş ver, ben sigortalıyım. İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim." Neden iki kez kontrol ettiğini anlamıştım. Son zamanlarda Tarih, hiç şüphesiz durumumun kritik olmasını bekliyordu.

"Çantamdaki bıçağın parmağımı kesmesi dışında herhangi bir yaram olduğunu sanmıyorum."

"Bir polis memuru bul ve ona tutkal gibi yapış," diye emretti. "Neredeyse geldim, en fazla beş dakikam daha var. Bahse girerim bu bir kaza değildir ve takipçi tam arkanızda olabilir."

İrkilerek arkama döndüm ve arkamda duran, yangını büyük bir ilgi ve dehşetle izleyen yaşlı bir beyefendinin yüzüne baktım. Şaşkınlıkla geriye sıçradı.

"İşte bu yüzden bıçağım var," dedim, içimde yeniden öfke kükreyerek. "O kaltağı bulduğumda-" Yaşlı adamın gözleri daha da büyüdü ve geri geri gitmeye başladı.

"Blair, *bıçağı bırak ve sadece sana söylediklerimi yap*," diye bağırdı. "Bu bir emirdir."

"O yangında sen yoktun," diye kendimi savunmaya başladım ama ölü havanın sesi bana bağlantıyı kestiğini söyledi.

Ona lanet olsun; onunla biraz yüz yüze zaman geçirmek istiyordum. Telefonumu kapattım, çantama attım ve yüzleri yerine kıyafetlerine bakarak izleyen kalabalığın arasından geçmeye devam ettim. Erkekler otomatik olarak yarışta değillerdi. Burada olmayabilirdi. Pencereden yangın bombasını ya da her neyse onu attıktan hemen sonra gitmiş olabilirdi, ama katillerin ve kundakçıların genellikle olaydan sonra etrafta dolaştıklarını, seyircilerin arasına karıştıklarını, böylece neden oldukları kargaşanın tadını çıkarabildiklerini okumuştum.

Biri koluma dokundu ve ben de döndüm. Memur DeMarius Washington orada duruyordu. Aynı okula gitmiştik, yani birbirimizi çok eskiden beri tanıyorduk.

"Blair, iyi misin?" diye sordu, beyzbol şapkasının altındaki esmer yüzü gergindi.

"İyiyim," dedim o gece yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle, ama sesim her geçen saniye daha da hırıltılı çıkmaya başlamıştı.

"Benimle gel," dedi, beni kolumdan tutarak, sürekli etrafına bakarken başını döndürdü. Wyatt telsizle onlara tehlikede olduğumu söylemiş olmalıydı. İç çekerek teslim oldum. DeMarius yanımdayken bir psikopatı avlayamazdım, çünkü onun bağırsaklarını deşmemi engelleyeceğinden emindim. Polisler böyle tuhaftır.

Beni kalabalıktan uzaklaştırıp bir devriye arabasına doğru götürdü. Bastığım yere dikkat etmeye çalıştım, çünkü yerde çok fazla moloz vardı ve yalın ayaktım, ama o kolumdan çekerken her zaman başka seçeneğim yoktu. Sol ayağım keskin bir şeye çarptı ve acıyla irkildim; DeMarius döndü, eli beylik silahına doğru hareket ederken bakışları etrafta bir tehdit arıyordu.

"Ne oldu?" Gürültü yüzünden yarı bağırarak zorunda kaldı. "Bir şeyin üzerine bastım."

Yere baktı ve ilk kez çıplak ayaklarımı fark etti. "Oh, kahretsin," dedi, ki bu onun için pek profesyonelce değildi, ama dediğim gibi birbirimizi ezelden beri tanıyoruz - aslında altı yaşımızdan beri. Bir adım daha attım ve sol ayağım yere değer değmez tekrar inledim. Onun tutuşuyla dik durdum, ayağımı kaldırıp bakmak için zıpladım. Tek söyleyebildiğim ayağımın altının karanlık olduğuydu; neye bastığımı sadece Tanrı biliyordu.

"Dayan," dedi DeMarius ve beni yarı kucaklayıp yarı iterek devriye arabasına götürdü. Arka kapılardan birini açarak, bacaklarım ve ayaklarım dışarıda kalacak şekilde beni koltuğa yan yatırdı ve yere çömelirken kemerinden el fenerini çıkardı.

El feneri ayağımın altının kırmızı ve ıslak olduğunu gösterdi. Topun hemen arkasından bir cam parçası çıkmıştı. "Ben ilk yardım çantasını getireyim," dedi. "Sıkı dur."

Hem bir ilk yardım çantası hem de omuzlarıma örttüğü bir battaniye ile döndü. Üşüdüğümün farkında değildim; hayatınız için savaşmanın sizi yüksek vitese geçiren bir yanı var. Adrenalin seviyem düştükçe sabahın erken saatlerinin soğuğu içime işliyordu ve ilk kez çıplak kollarımın ve omuzlarımın farkına vardım. Üzerimde sadece her zamanki atletim -tabii ki sütyenim yoktu- ve kalçalarımın aşağı sarkan ve göbek deliğimi gösteren ince ipli pijama pantolonum vardı. Yanan bir binadan kaçmak için tercih edeceğim bir şey değildi ama kıyafetlerimi değiştirecek vaktim yoktu; düğün ayakkabılarımı zar zor kurtarabilmişim.

Artık sahip olduğum tek ayakkabı onlardı.

Yanan evime bakmak için dönerken battaniyeyi üzerime çektim. Kaçma aciliyeti her şeyin önüne geçmişti ama şimdi her şeyimi kaybettiğimi fark ettim: tüm giysilerimi, tüm mobilyalarımı, tabaklarımı, tencerelerimi, *eşyalarımı*.

DeMarius keskin bir ısıklık çaldı ve başımı kaldırıp bir sağlık görevlisini çağırdığını gördüm. "Sadece küçük bir cam parçası, muhtemelen tırnaklarımla çekip çıkarabilirim" dedim.

"Sıkı otur," dedi tekrar.

Sağlık görevlisi geldi ve DeMarius el fenerini tutarken adam - ne Dwayne ne de Dwight'tı - ayağıma antiseptik döktü, sonra bir cımbız kullanarak şeridi çıkardı. Delinen yaranın üzerine bir gazlı bez koydu, ayağımın etrafına kendi kendine yapışan buruşuk şeylerden biraz sardı ve "Artık gidebilirsin" dedi.

"Teşekkürler," dedi DeMarius, ayaklarımı ve bacaklarımı arabaya sokmak için eğildi, sonra kapıyı kapattı.

Bir dakika boyunca öylece oturdum, aniden o kadar bitkin düşmüştüm ki tek yapabildiğim koltuğa yığılmak oldu, serin havadan kurtulduğuma seviniyordum ama henüz yangının büyüklüğünü ve ne anlama geldiğini tam olarak özümseyememiştim.

Küçük siyah bir arabanın apartman girişine yaklaştığını, bir devriyenin durması için elini kaldırmasıyla durduğunu, sonra aşağı kayarken camda tanıdık bir yüzün belirdiğini izledim. Devriye görevlisi geri çekilip ona ilerlemesini işaret etti ve Wyatt üstü açık küçük arabamı hızla yanından geçirerek yangından güvenli bir mesafede çimlerin üzerine park etti. O uzun bacaklarını açıp arabadan inerken ben de inip onu karşılayabilmek için kapının koluna uzandım.

Birdenbire bu dünyada hiçbir şeyi onun kollarının beni sarmasını istediğim kadar çok istemedim.

Arayan parmaklarım sadece pürüzsüzlük buldu. Kapı kolu yok, pencere kumandası yok, hiçbir şey yok.

Evet, tabii. Bu bir *devriye* arabasıydı. Bütün fikir, buraya geri konan kişinin dışarı çıkamayacağıydı.

Pencereye vurdum. DeMarius döndü ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Çıkarın beni," diye bağırdım ve Wyatt'ı işaret ettim. Dönüp baktı ve yemin ederim yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. Wyatt'a işaret etti, Wyatt onu - ve beni- gördü ve sevgili sevgilim arkasını dönmeden önce başını keskin bir şekilde salladı.

Fark edince nutkum tutuldu. Wyatt telsizle beni bir ekip arabasına bindirmelerini ve orada tutmalarını söylemişti. Bu *sinsilik*. O tam ve mutlak

Sinsice! Bu ne cüret? Tamam, beni çıtır çıtır bir yaratığa dönüştürmeye çalışan dişi domuzu aramak için elimde şef bıçağıyla yalınayak dolaşıyordum; bu anlaşılabilir bir tepki, değil mi? Diğer yanağını çevirmek bir şeydir, ama biri evinizi yaktığında ne yapmanız gerekir? Diğer eve mi döneyim? Hiç sanmıyorum.

Pencereye tekrar, daha sert vurdum. DeMarius etrafına bakmadı. "DeMarius Washington!" Boğazım zımpara kağıdı gibi olduğu için mümkün olduğunca sert bir şekilde söyledim. Beni duyduysa bile bir işaret vermedi ama ekip arabasından birkaç adım uzaklaştı ve arkasını döndü. Engellenmiş ve öfkeli bir şekilde kendimi koltuğa geri attım ve huysuzca battaniyeyi tekrar üzerime çektim. Cep telefonumla Wyatt'ı arayıp ona haddini bildirmeyi düşündüm ama bu onunla *konusmak* anlamına gelirdi ve şu anda *konusmuyordum*. Önümüzdeki *hafta* boyunca onunla konuşmayabilirdim.

Beni ekip arabasına kilitlediğine inanamıyordum. Gücün kötüye kullanılması hakkında konuşun! Bu yasadışı falan değil miydi? Yasadışı gözaltı mı? Sadece suçluların bu şeylerden birinin arkasına kapatılması gerekiyordu, ki aklıma geldi de, arka koltuk bir tür *suç* kokuyordu. Burnum kırıştı ve otomatik olarak ayaklarımı döşeme tahtasından kaldırıp havada tuttum. Arkada ne tür mikroplar olduğunu ancak Tanrı bilirdi. İnsanlar ekip arabalarının arkasına kusuyorlardı, değil mi? İdrar kokusu aldığıma da emindim. Ve dışkı. Ekip arabalarının arkasında ne tür şeyler olduğunu biliyordu ve yine de beni bir tanesine bindirmişti. Bu duygusuzluk beni dehşete düşürdü. Bu adamla *evlenmeyi* düşünüyordum, müstakbel karısının sağlığını bir güç gösterisi için tehlikeye atacak bir adamla mı?

Tanrım, onun günah listesine neler koyabilirim.

Liste için çok endişelendiğimden, yeniden canlanma düşüncesi beni neredeyse neşelendirdi. Neredeyse. Bu o kadar kötüydü ki liste bile bunu telafi edemezdi.

Yumruğumun yanıyla cama vurdum. "DeMarius!" Bağırdım, daha doğrusu mırıldandım. Sesim o kadar kötüye gidiyordu ki berbat çıkıyordu.

"DeMarius! Beni buradan çıkarırsan sana Krispy Kreme çörekli ekmek pudingi yapacağım."

Omuzlarının sertleşmesinden beni duyduğunu anladım.

"Sadece senin için," diye elimden geldiğince yüksek sesle söz verdim.

Başını zar zor çevirdi ama bana doğru yuvarladığı acı dolu bakışını gördüm. "Sana rom sosu, ayran sosu ya da kremalı peynir sosu seçeneklerinden birini vereceğim."

Birkaç saniye donakaldı, sonra derin bir iç çekti ve kapıya doğru geldi. *Evet!* Mutlulukla kokuşmuş hapishanemi terk etmeye hazırlanmaya başladım.

DeMarius pencereye doğru eğildi ve içeri baktı, kara gözleri kederliydi. "Blair," dedi duyabileceğim kadar yüksek sesle, "çörek ekmek pudingini ne kadar sevsem de, teğmeni kızdırıp rütbemi indirecek kadar sevmiyorum." Sonra arkasını döndü ve önceki pozisyonuna geri döndü. Lanet olsun. Rüşvet denemeye değerdı ama DeMarius'u buna kanmadığı için suçlayamazdım.

Beni düşünmemeye çalıştığım şeyden uzaklaştıracak başka bir şey olmadığı için battaniyeyi altına serdim, koltukta dizlerimin üzerine çöktüm ve arka pencereden evime baktım. İtfaiyeciler yangının yan daireye sıçramasını önlemek için büyük bir çaba sarf ediyorlardı ama komşularımın en azından büyük bir duman ve su hasarı yaşayacağını biliyordum.

Wyatt'ın kamyoneti ve yanındaki araba kavrulmuştu, ısı o kadar yoğundu ki. Ben izlerken, ön duvar büyük bir gürültüyle çöktü ve Disney World'deki havai fişekler gibi yukarı ve dışarı kıvılcımlar saçtı.

Aniden parlayan ışık kalabalığın ortasında bir yüzü, bir kadının yüzünü aydınlattı. Kapüşonlu bir tişört giymişti, ellerini ceplerine sokmuş ve kapüşonu gevşekçe başına sarmıştı. Önce sarı saçlarının solgunluğunu fark ettim, sonra yüzüne baktım, omurgamda bir tedirginlik hissettim. Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı, sanki onu başka bir yerde görmüştüm ama çıkaramıyordum.

Yine de ateşin görüntüsüne bakmıyordu. Doğrudan devriye arabasına ve bana bakıyordu ve bir anlığına yüzünde zaferden başka bir şey yoktu. Bu *oydu*.

On Dokuzuncu Bölüm

Tekrar cama vurmaya başladım, elimden geldiğince sert bir şekilde, "DeMarius! *DeManus!* İşte orada! Wyatt'a söyle! Bir şeyler yap, lanet olsun, *durdur onu!*" Yani çılglık atmaya çalışıyordum.

Sırtını inatla dönmüştü ve yumruğumun cama çarptığını duyabilse de büyük olasılıkla söylediğim hiçbir şeyi duyamıyordu çünkü sesim neredeyse çıkmıyordu. Boğazım düğümlendi ve şiddetli bir şekilde öksürmeye başladım, spazmların gücü beni ikiye katladı ve gözlerimi sulandırdı. Boğazımdaki gıcırta canımı yaktı; burnumun arkasından ciğerlerime kadar içim çiğnenmiş gibi hissediyordum. Nefes almak bile acı veriyordu. Yüzümdeki ıslak havluya rağmen düşündüğümünden daha fazla duman solumuş olmalıydım. Çılgılık atmanın da bir faydası olmamıştı, hatta hiçbir işe yaramamıştı.

Tekrar dik oturabildiğimde onu aradım, evimi yakan kaltağı, ama gitmişti. Tabii ki gitmişti; yaptığı işe hayran olmak, biraz böbürlenmek istemişti ama burada kalmayacaktı.

Öfke ve acı dolu gözyaşları yüzümden aşağı damlamaya başladı. Öfkeyle onları sildim. O kaltağın beni ağlatmasına izin *vermeyecektim*. Bunların hiçbirinin beni ağlatmasına izin *vermeyecektim*.

Cep telefonumu çıkardım ve Wyatt'ı aradım.

Yarı yarıya cevap vermemesini bekliyordum, ki bu beni ona çok daha fazla kızdırırdı, Sosyal Güvenlik başvurusu yapana kadar bunu atlatmış olacağımdan emin değilim. Tekrar dizlerimin üzerine çökerek zil sesini dinlerken onu aradım. Sonra onu gördüm, diğer adamların çoğundan daha uzun boyluydu, itfaiye şefinin gürültü üzerine bir şeyler bağırmasını dinlerken başı biraz eğilmişti ve cep telefonuna uzandığını gördüm.

Telefonu titreşime ayarlamış olmalıydı, gürültü seviyesi düşünüldüğünde bu akıllıca bir hareketti. İtfaiye şefine bir şeyler söyledi, kimin aradığını kontrol etti, sonra telefonu açtı ve bir kulağına götürürken parmağını diğer kulağına bastırdı.

"Biraz daha sabret!" diye bağırdı telefona.

Onu patlatmak, kızın kaçmasına izin verdiğini haykırmak için ağzımı açtım ama tek bir ses bile çıkmadı. Bir gıcırta bile.

Tekrar denedim. Bir şey çıkmadı. Sesimi tamamen kaybetmiştim. Çılgınca tırnağımla mikrofonu gagaladım, en azından bana bakmasını sağlamaya çalıştım. Kahretsin, o küçük sesi duymasına imkân yoktu. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de ilham almış bir şekilde telefonun kendisini cama vurmaya başladım.

Kendime not: Cep telefonları sağlam değildir.

Lanet olası şey elimde parçalandı, pil kapağı yerinden çıktı, ön parça döşeme tahtasına uçtu -bana kalırsa orada kalabilirdi, çünkü onu aramak için o döşeme tahtasının altını üstüne getiremezdim- başka bir elektronik küçük zimbırtı da yerinden çıktı. Sonuç olarak, boşuna bir çabaydı.

Aaargh! Wyatt'ın telefonunu kapatıp kemerine geri takmasını izledim. Bir kere bile bana doğru bakmadı, ahmak herif.

Çantamda başka ne vardı? Elbette bıçak, ama döşemeyi kesmek bana bir şey kazandırmazdı ve bana pahalıya mal olurdu, çünkü şehrin ekip arabalarının kesilip biçilmesine pek sıcak bakmadığından eminim. Bıçağın bana faydası olmazdı. Cüzdanım oradaydı, çek defterim, rujum, kağıt mendillerim, mürekkepli kalemlerim, randevu defterim - hepsi tamam!

Şimdi yemek pişiriyorduk. Randevu defterimin arkasından bir sayfa yırttım, bir kalem aldım ve uhrevi, titrek, belirsiz ışığa yazdım:

WYATT'A SAPIĞIN BURADA OLDUĞUNU SÖYLE, ONU KALABALIĞIN İÇİNDE GÖRDÜM.

Notu cama yapıştırdım, sonra çılgınca tekrar cama vurmaya başladım.

Vurdum, vurdum, vurdum ve DeMarius, inatçı postuna lanet olsun, arkasını dönüp *bakmayı* reddetti.

Elim acımaya başladı. Bir beyin sarsıntısı daha geçirmekten korkmasaydım, başımı cama vururdum; zaten duvara vuruyormuşum gibi hissediyordum.

Ayakkabılarım olsaydı, pencereyi tekmelemeye başlardım. Bir sürü "eğer" vardı ve hepsi de aleyhime işliyordu.

Notu yere bıraktım ve arka koltuğu önden ayıran ve memurları koruyan metal kafes zimbırtısını çekiştirdim. Kımıldatılmamaları gerekiyordu; eğer kımıldatılabilirlerdi, eminim benden daha güçlü bir sürü insan çoktan kımıldatmış olurdu. Bu kadar çaba yeter.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Notu tekrar cama bastırdım, başımı kâğıda yaslayarak yerinde tuttum, gözlerimi kapattım ve bekledim. Eninde sonunda biri beni dışarı çıkaracaktı ve o zaman hepsi ne kadar aptal olduklarını anlayacaklardı.

Herkesin bana gösterdiği tüm ilgiye rağmen, sapık sapık orospu diğer taraftan arabaya doğru yürüyebilir ve pencereden ateş edebilirdi. Bu düşünce aklıma gelir gelmez doğruldum ve panikle etrafıma bakındım ama görünürde hiçbir psikopat yoktu. En azından o değildi.

Çantaya biraz nefes temizleyici sakız koyduğumu hatırladım. Bulana kadar çantayı karıştırdım, bir parça çıkardım ve çiğnemeye başladım.

Çiğnerken randevu defterimden bir sayfa daha yırttım ve yazdım: JAZZ VE SALLY'Yİ UNUTUN DÜĞÜN KAPALI!!!! Ne zaman

Sakız iyice çiğnendikten sonra ağızımdan çıkardım, ikiye böldüm ve bir yarısıyla Stalker notunu cama yapıştırdım, diğer yarısıyla da hemen altındaki Jazz ve Sally notunu tuttum.

Sonra biraz daha sakız çıkardım ve randevu defterinden bir sayfa daha yırttım.

Arka cam eğimli olduğundan, işi yapmak için o sakız parçasının her iki yarısına da ihtiyacım vardı. Notta şöyle yazıyordu: ALÇAK ADAMLAR. Sakız paketinde on parça vardı. Hepsini kullandım.

Birileri fark ettiğinde, arka camı ve her iki yan camı da notlarla sıvamıştım.

Çıplak yerlerden birinde -çok fazla yoktu- bir devriyenin bir tür "Bu da ne?" bakışı attığını, sonra bir başkasını dürttüğünü ve işaret ettiğini gördüm. Birkaç kişi daha işaret edildiğini fark etti ve onlar da baktı. DeMarius *bunu* fark etti, her ne kadar benim dayak atmamı ve bağırmamı görmezden gelmiş olsa da -hâlâ bağırabildiğim zamanlarda yani- dönüp baktı. Sırıttı ve başını salladı, yaklaşırken el fenerini çıkardı. Ona sırtımı döndüm ve kollarımı kavuşturdum. Hiçbir işe yaramayacakken, şimdi dışarı çıkmak için yalvaracaksam lanet olsun.

El fenerini notlarıma ya da en azından yan camdaki iki nota tuttu. Bir saniye sonra bağırdığını duydum. Kapıyı sarsarak açtı, takipçi notunu sakızdan çekip *çıkardı* ve *kapıyı tekrar çarparak kapattı*. Tek kelime itiraz etsem bile duymazdı çünkü Wyatt'a doğru koşuyordu.

Penceredeki çıplak nokta estetik açıdan hoş değildi. Söyleyeceklerim henüz bitmemişti, bu yüzden bir not daha yazdım ve yapıştırdım. Sapık notunu tutturduğum sakız parçasını kullanmak zorunda kaldım ama hâlâ yeterince esnekti. Bu iyi bir şeydi; onu tekrar çiğnemek için ağızıma geri koymamın imkanı yoktu.

Tepkisinin ne olduğunu görmek için Wyatt'ı izlemedim. Umurumda da değildi çünkü artık ne yaparsa yapsın çok geç kalmıştı. O çoktan gitmişti ve ben o kadar kızgındım ki bunu anlatacak kelime bulamıyordum.

Wyatt'ın ekip arabasına doğru geldiğini gördüm, yüzü asıktı. Koltuğun ortasına geçtim, üzerimdeki battaniyeyi tuttum ve yüzümü öne çevirdim. Sol kapıya geldi. O kapıyı açarken ben de sağa doğru kaydım. Eğildi ve havladı, "Emin misin? Bana tarif edebilir misin?"

Neredeydi o?"

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, "Neden şimdi zahmet ediyorsun, o çoktan gitti, böyle bir pislik olduğun için teşekkürler" diye başlayabilirdim ama şu anda hiçbir şey söyleyemezdim, bu yüzden denemedim bile. Bunun yerine randevu defterimi tekrar elime aldım, öfkeyle "sarı saçlı, kapüşonlu, kalabalıkta WAS" diye karaladım, sayfayı yırttım ve notu ona vermek için kolumu uzattım.

Şu anda onu aramak tamamen faydasız bir çabaydı, hala buralarda olmasına imkan yoktu ama *beni* işbirliği yapmamakla suçlayamazdı. Kız kaçmıştı, bu tamamen onun hatasıydı ve bu şekilde kalmaya niyetliydim.

Bazen ahlaki açıdan üstün olmak tek yoldur.

Wyatt notu hızla taradı, DeMarius'a uzattı ve *arabanın kapısını tekrar kapatırken* emirleri tükürmeye başladı.

Söyleyecek söz yok.

Yirminci Bölüm

Sonunda Wyatt ekip arabasına geri döndü ama o sırada şafak sökmeye başlamıştı, bu da *saatlerdir* o lanet arabanın içinde olduğum anlamına geliyordu. Evimden geriye enkaz, pis koku ve dumandan başka bir şey kalmamıştı.

İtfaiyenin bir biriminin hortumla söndürmeye çalıştığı birkaç kor kor parlıyordu. Wyatt'ın kamyoneti hiç şüphesiz yanmıştı; yanına park edilmiş araba da öyle. Yan evde yaşayan aile bir araya toplanmıştı; küçük çocukların yüzleri ciddi ve iri gözlüydü, ebeveynler birbirlerine ve çocuklarına sarılmıştı. Evleri tamamen yok olmamıştı ama yakın zamanda tekrar orada yaşamayacaklardı.

Birinin benden sadece beni *öldürmeye* çalışmakla kalmayıp, bu uğurda masum insanları da öldürmesini umursamayacak kadar nefret etmesini sağlayacak ne yapmıştım?

Yani *diğer* masum insanları kastediyorum, çünkü öldürülmemi gerektirecek bir suçum olduğunu düşünemiyorum. Büyük yasaları çiğnememeye çalışıyorum, vergilerimde hile yapmıyorum ve biri bana fazla para üstü verirse her zaman doğru miktarı geri veriyorum. Ayrıca yüzde yirmi bahşiş veririm. Bu tür bir kötülük ve yıkım için görebildiğim hiçbir mantıklı neden yoktu.

Bu da sebebin mantıksız olması gerektiği anlamına geliyordu, değil mi? Bir psikopatla uğraşıyordum. Düşünce süreçleri çarpıktır.

Wyatt dağınıklığın ve enkazın arasından ilerledi, bir tahta parçasına acımasızca tekme atıp onu uçurduğunda hayal kırıklığı ve öfkesi açıkça görülüyordu. Sarışını yakalamadıklarını biliyordum, çünkü diğer ekip arabalarından herhangi birinin arkasına götürülen birini görmemiştim - hayır, bu onur bana, yani *kurbana aitti* - ama sonra onun yakalanmasını da beklemiyordum, çünkü biri benimle ilgilenene kadar o çoktan gitmişti.

Wyatt'ın rozeti kemerine takılıydı, silahlıydı, yüzü ve kolları is içindeydi. Yangın temiz değildir. Neye benzediğimi hayal edebiliyordum, sonuçta ben *de* oradaydım. DeMarius'un beni kalabalığın içinde tanımış olması bir mucize diyelim, gerçi belki de beni ele veren isle kaplı yüzümdü.

Kapıyı açan Wyatt içeri eğildi ve elini uzattı. "Hadi, eve gidelim."

Bir evim yoktu, çok teşekkür ederim ve Wyatt'a gitmeye de niyetim yoktu. Onunla hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. DeMarius'la birlikte polis merkezine geri dönerim diye düşündüm, zaten onun ekip arabasındaydım. Elbette hiçbir şey söylemedim, çünkü hâlâ ses çıkaramıyordum. Sağ taraftaki kapıya yaslandım, battaniyeye sarındım ve kararlı bir şekilde önüme baktım.

"Blair-" Ses tonu ağır bir uyarıydı ama söylemek üzere olduğu şeyi ısırdı ve onun yerine eğilip beni battaniye ve her şeyimle arabadan dışarı sürükledi, sonra da kollarına aldı. Olduğum gibi sarıldım, onu savuşturmak için hiçbir şey yapamadım, bu yüzden dümdüz önüme bakmaya devam ettim. "Biri şu tabelaları camlardan indirsin," diye emretti ve DeMarius arabanın içine eğilip mesajlarımı sakız tomarlarından kurtarmaya başladı. Sakızlar tabii ki geride kaldı. Ayrıca cep telefonumun parçalarını ve Wyatt beni dışarı sürüklediğinde yere düşen çantamı dağıttı ve her ikisini de tanımadığım bir kadın memura verdi.

"Telefonuna ne oldu?" Wyatt kaşlarını çatarak sordu. Cevap vermedim. Veremezdim, değil mi?

DeMarius ekip arabasından doğruldu, elinde şef bıçağı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Vay anasını," diye ağzından kaçırdı.

Bıçak yere düştüğünde çantamdan düşmüş olmalıydı. Hem sivil hem de üniformalı bir grup polis etrafımızda gevşek bir düğüm halinde toplanmıştı ve hepsi bıçağıma bakıyordu. Geniş bıçağın uzunluğu sekiz inç kadardı ve tamamı yaklaşık on dört inç ölçülerindeydi. Gurur duyuyordum, çünkü etkileyici bir görüntüydü.

Wyatt iç çekti. "Sadece çantanın içine bırak," dedi. Elinde çantam olan devriye görevlisi çantayı açtı.

DeMarius bıçağı bırakabilirdi, sonra "Bir dakika" dedi. İçeri uzanarak düğün ayakkabılarımı çıkardı.

Çok güzellerdi, yapay elmaslarla parlıyorlardı, kayışları narin birer sanat eseri idi. Las Vegas şov kızı olmadığınız sürece herhangi bir işte giyebileceğiniz ayakkabılar olmadıkları o kadar açıktı ki, onlara bakmak neredeyse gerçeklikten kopmak gibiydi. Onlar sihirdi. Sanki Tinker Bell'in elinde aniden parlayan bir ışık varmış gibi, bir fantezinin hayat bulmuş haliydi.

"Bu bebekleri kesme riskini almak istemiyorum," dedi uygun bir ses tonuyla. "Bıçağı alt tarafa koy."

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Çarpılmıştım. Ya yanlışlıkla ayakkabılarımı yaraladıysam?

DeMarius bıçağı çantanın en altına yerleştirdi, ardından kadın memur saygılı bir şekilde ayakkabılarımı en üste koydu. DeMarius elindeki notları karıştırmaya başladı. Gün doğumu artık el fenerine ihtiyaç duymadan kolayca okunabilecek kadar yakındı. Gözleri büyüdü ve boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu tanıdığım biri, Dedektif Forester, notları almak için uzandı. Notları hızla gözden geçirdi, gözleri de büyüdü, sonra öksürüğe dönüştürmeye çalıştığı ama başaramadığı bir kahkaha attı.

Wyatt tekrar iç çekti. "Ver onları," dedi bıkkınlıkla. "Onları silahın ve moda deyiminin olduğu çantaya koy. Onlarla daha sonra ilgileneceğim."

DeMarius notları aldı ve aceleyle çantaya doldurdu; Wyatt çantayı dizlerimin altından kavrayan eline alabilmek için beni döndürdü. Hem DeMarius'a hem de Dedektif Forester'a ters ters baktım. Notlarımla çeşitli noktalara değiniyordum ve onlar *gülüyorlardı*} Belki de o anda ses çıkaramamam iyi bir şeydi, çünkü aklımdan geçenleri söyleseydim, büyük olasılıkla tutuklanırdım.

Forester, Wyatt'ın omzuna vurarak, "İyi şanslar," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. "İhtiyacın olacak" demedi ama bunu düşündüğünden oldukça emindim.

Wyatt beni arabaya taşıırken ona bakmayı reddettim. Bunun yerine itfaiye ekiplerinin hortumlarını sarmasını, rüzgarlıklarının arkasında "İtfaiye Şefi" yazan iki adamın kararmış enkazı karıştırmasını izledim. Görenlerin oluşturduğu kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu; bazıları işlerine gidiyor, bazıları da çocuklarını okula hazırlamak için acele ediyordu. Benim de bir sürü şey yapmam gerekiyordu ama hemen hemen hepsi konuşmayı ve giyinmeyi gerektiriyordu, bu yüzden bu konuda birkaç sorun yaşayacağımı tahmin ediyordum.

Wyatt'la hiç konuşmak istemiyordum ama şu anda tek iletişim aracım o olduğu için, en azından bilgisayarına ulaşana kadar, en azından ona notlar yazmam gerekecekti. Bu konuşamama olayı çabuk eskiyebilirdi.

Arabaya vardığımızda beni ayağa kaldırdı, sağ eliyle arabanın kapısını açarken sol kolunu üzerimde tuttu. Battaniyeyi kendi gücümle arabaya binebileceğim kadar gevşek bir şekilde yeniden sardım, gerçi kumaşla biraz mücadele etmem gerekti. Wyatt sürücü koltuğuna oturduğunda kollarımı serbest bırakmış ve çantaya uzanmışım. Elimden çekip aldı. "Hiç sanmıyorum," dedi acımasızca. "O bıçağın büyüklüğünü gördüm."

Randevu defterime ihtiyacım vardı, bıçağa değil - bıçak beni cezbetmeyeceğinden değil. Kaçınılmaz olanı kabul ederek sol elimle bir defter hazırladım ve sağ elimle karalıyormuş gibi yaptım. Sonra çantayı işaret ettim.

"Sanırım yeterince not yazdın," diye mırıldandı, anahtarı kontağa sokarken.

Koluna bir tokat attım, sert değil, sadece dikkatini çekecek kadar. Boğazımı işaret ettim, başımı salladım, sonra tekrar defter ve kalem için vurgulu hareketler yaptım.

"Konuşamıyor musun?"

Başımı salladım. Sonunda anlamaya

başlamıştı! "Hiç mi?"

Başımı tekrar salladım.

"İyi anlaşma," dedi memnuniyetle, motoru çalıştırdı ve arabayı vitese taktı.

Evine vardığımızda o kadar sinirlenmiştim ki yerimde zor duruyordum. Arabayı durdurur durdurmaz emniyet kemerini çözüp fırladım ve ondan önce eve girmeyi başardım. Doğruca onun acınası ofis bahanesine girdim ve bir defterle kalem kaptım. Tam arkamdaydı, elimden almak için uzanmıştı ki hakaretler yerine talimatlar yazdığımı gördü.

ANNENİ ARA! ilk direktifimdi. Üç kez altını çizdim ve arkasına dört ünlem işareti koydum.

Bana kısık gözlerle baktı ama ne istediğimi anladı. Başını salladı ve telefona uzandı.

Onunla konuşurken, ona evimden yakıldığının kötü haberini ama yaralanmadığının iyi haberini verirken, ben daha fazla şey yazıyordum.

İlk ve en önemlisi, kıyafetlere ihtiyacım vardı, sadece bugün giyebileceğim bir şey, böylece gidip daha fazlasını satın alabilirdim. Sütyen, külot, kot pantolon, ayakkabı ve bluzun yanı sıra bir fön makinesi ve saç fırçası listeledim. Listeyi Wyatt'a verdim, o da anneme okudu.

Bundan sonrasını onun halledeceğini biliyordum.

Listemdeki bir sonraki arama Great Bods'taki Lynn'di. Bugün geç kalabilirim. Wyatt homurdandı ve "Öyle mi dersin?" dedi. Ama aramayı yaptı.

Listemde Sonraki benim sigorta şirketi oldu, ama henüz açık değildi. Adil olmak istediğim için Wyatt'ın sigorta şirketini de listeledim. Onun da uğraşması gereken şeyler vardı. Sonra ben satın almak için gereken her şeyi listeleme başladı.

Daha ikinci sayfaya yeni başlamıştım ki Wyatt defteri elimden çekip aldı ve beni sandalyemden kaldırdı.

"Alışveriş çılgınlığını daha sonra organize edebilirsin," dedi ve beni fiziksel olarak merdivenlere doğru yönlendirdi. "Kendine bir bakmalısın. İkimizin de düş alması gerekiyor."

Buna itirazım yok. Yapmak istemediğim şey onunla düş *almaktı*. Ondan uzaklaştım, neredeyse tökezleyecektim ve elimi bir trafik polisi gibi kaldırdım. Çenemi tutarak önce onu, sonra kendimi işaret ettim ve başımı sertçe salladım.

"Benimle düş almak istemiyor musun?" diye sordu masumca. Lanet olsun ona, ne kadar kızgın olduğumu biliyordu ve kasıtlı olarak larenjitimden faydalanıyordu.

Pekâlâ, bakalım bundan ne çıkarabilecekti. Tekrar ikimizi işaret ettim, sonra sol elimin başparmağı ve ilk parmağıyla bir daire çizdim ve sağ elimin ilk parmağını çok hızlı bir şekilde ileri geri ittim.

daire çizdim, sonra ellerimi bıraktım ve başımı öncekinden daha da vurgulu bir şekilde salladım.

Sırıttı. "Ne kadar kötü görüldüğün hakkında en ufak bir fikrin yok, yoksa aklımın sekste olduğunu düşünmezdin. Hadi temizlenelim, sonra karakola gideriz ve sen de bazı sorulara cevap verir, ifade verirsin." Sonra kendini düzeltti. "Bir ifade yaz."

Nasıl görüldüğüm hakkında bir fikrim vardı, çünkü onu görebiliyordum. Bu beni onun niyetlerine karşı daha az temkinli yapmadı. Bu Wyatt'tı, Bay Sürekli Azgın. Nasıl çalıştığını biliyordum. Birkaç kezden fazla duşta seks yapmıştık. Üst katta üç banyo vardı, ama tipik Wyatt dekorasyonunda sadece ana banyoda havlu vardı. Ondan önce içeri girdim, banyodaki çamaşır dolabından iki havlu ve bir bez, duştan şampuan ve saç kremi, gömleğinden birini ve dolabından bir bornoz aldım ve tekrar dışarı çıktım. "Hey! Nereye gidiyorsun?"

Diğer banyoların yönünü gösterdim ve onu yalnız başına duş alması için bıraktım. Günahlarının büyüklüğü üzerine düşünmesi gerekiyordu. Ama nasıl görüldüğüm konusunda haklıydı. Güvenli bir şekilde banyonun kilitli kapısının arkasına geçtiğimde aynaya baktım ve eğer sesim olsaydı inlerdim. Göz kapaklarımın kenarları kızarmış ve şişmişti, her tarafım yağlı isle kaplıydı, burun deliklerim ve ağzımın etrafı tamamen kapkara olmuştu. Saçlarım kül ve is yüzünden kaskatı kesilmişti. Şampuan ve sabunla köpürtmenin bu pisliği temizlemesine imkân yoktu - en azından bu tür bir sabun.

Aşağı indim ve bir an durup düşündüm. Bulaşık deterjanı mı, çamaşır deterjanı mı? Bulaşık deterjanının daha az aşındırıcı olacağına, ama yine de yağ ve gres üzerinde iyi olacağına karar verdim. Mutfak lavabosunun altından şişeyi aldım ve yukarı döndüm.

Otuz dakika sonra, sadece ılık su kullanmama ve köpürürken suyu tamamen kapatmama rağmen, sıcak su gitmişti ama iki kişi duş aldığımız için buna şaşırmadım. Palmolive isi temizlemekte takdire şayan bir iş çıkarmıştı, ancak saçımı saman gibi bir dokuyla bırakmıştı, bu yüzden şampuanlamak ve kremlemek zorunda kalmıştım, bu da daha fazla su almıştı. Havluyla kurulandıktan sonra aynada yüzümü kontrol ettim. Gözlerim hâlâ kızarmıştı ama is göremiyordum. Ellerimde ve ayaklarımda hâlâ bazı koyu lekeler vardı ama onlardan kurtulmak için cildimi fırçalamak istemiyordum; bekleyebilirlerdi.

Elbette iç çamaşırım yoktu; orada geçirdiğim gecelerin hiçbirinde Wyatt'ın evinde kıyafet bırakmamıştım. Kendimi gülünç derecede çıplak hissederek önce Wyatt'ın gömleğini, sonra da onun bornozunu giydim. Sonunda ıslak saçlarımı bir havluya sararak aşağıya indim ve birinin istediğim kıyafetleri getirmesini bekledim.

Wyatt mutfaktaydı; yeni tıraş olmuş, işe giderken her zaman olduğu gibi takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Bir fincan kahve koymuştu -ona kızgın olsam da bunun için onu kutsadım- ve elinde benim not demetimle duruyor, onları inceliyordu.

Kapı aralığında belirdiğimde başını kaldırıp baktı. Gözlerindeki ifade biraz inançsızdı. Notlardan birine tekrar baktı.

Kapı aralığından görebiliyordum, çünkü tüm notları büyük blok harflerle yazmıştım. Bu özel notta şöyle yazıyordu:

WYATT TAM BİR AHMAK.

Yirmi Birinci Bölüm

Etrafında daireler çizdim, ona geniş bir alan bıraktım ve o notlarımı incelemeye devam ederken kendime bir fincan kahve koymaya yöneldim. Başka bir tanesini seçti, kol uzunluğunda tuttu ve sanki daha önce hiç not görmemiş gibi başını eğdi. "Bir av tüfeğine ihtiyacım var. İşte bu düşünce muhtemelen tüm adamlarımı alarma geçirmiştir."

İyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Şu anda bir tanesine ihtiyacım vardı. Kıçını kurşun yağmuruna tutmak kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. Ona sırtımı dönüp kahvemden ilk yudumu alırken bu fantezinin tadını çıkardım ki bu beklediğimden çok daha zor oldu. Boğazım işbirliği yapmak istemedi, yutkunmak istemedi. Kahve aşağı inerken iyi hissettirdi, ağrıyan boğazımı sıcakla yıkadı. Sıcak bir şeyler içmek genellikle boğaz ağrısına iyi gelir ve ben de sesimi geri istiyordum. Söylemek istediğim *çok şey* vardı.

Söylemek istediğim her şeyin bir listesini yapmam gerekiyordu, böylece hiçbirini unutmayacaktım. Ayrıca Wyatt'ın suçlar listesine de başlamam gerekiyordu, çünkü bu iyi bir liste olacaktı.

Kollarını arkamdan doladı ve çenesini havluyula sarılı başımın üzerine koyarak beni kendisine yasladı. "Benimle cep telefonunda konuşuyordun ve şimdi aniden sesin çıkmaz oldu. Boğazında gerçekten bir sorun mu var, yoksa benimle konuşmuyor musun?" Dikkatle kahvemi yudumladım. Ne yapmam gerekiyordu, ona cevap mı vermeliydim?

Kaburgalarına bir dirsek atmayı düşündüm, ama aldığı tüm o polis eğitimi onunla fiziksel mücadeleye girmeyi tehlikeli kılıyordu, ayrıca kazanmama asla izin vermedi, ki bu onun için o kadar küstahça ki buna inanamıyorum çünkü arada sırada kazanmama izin vermek centilmence bir davranış olurdu. Ayrıca, üzerimde sadece onun gömleği ve cübbesi vardı, ikisi de bana çok büyük geliyordu. Eğer boğuşmaya başlasaydık, cüppe bir kalp atışında çıkar ve gömlek boynuma kadar itilirdi ve boğuşmaya başladığımızda olan da buydu.

Bunun yerine, bunun onu daha fazla endişelendireceğini ve kızdıracağını bildiğim için, fincanı yere bıraktım ve sakince kollarını üzerimden çektim. Fincana biraz daha kahve doldurduktan sonra yanıma alıp oturduğum masaya götürdüm ve bir an için masanın ortasında duran bez çantam dikkatimi dağıttı. Daha önce fark etmemiştim, çünkü onunla savaşılmaya o kadar odaklanmışım ki, bu da üzerimde ne kadar korkunç bir etkisi olduğunu gösteriyor. Hayatım için savaşıırken çantamı -ya da ayakkabılarımı- unutmamıştım ama Wyatt'ı da denkleme katınca tüm konsantrasyonumu kaybettim. Korkunçtu.

Kısa bir süre bıçağımı orada bırakıp bırakmadığını ya da beni etkisiz hale getirip getirmediğini merak ettim. Sonra kontrol ederdim. Şu anda yapmam gereken bazı iletişimler vardı. Defteri kendime doğru çektim ve yazmaya başladım. Notu bitirdikten sonra defteri evirip çevirdim ve masanın diğer tarafına ittim.

Kendine biraz daha kahve doldurdu ve masaya geldi, okurken biraz kaşlarını çattı. *İkisi de. Dumanı içime çektiğim için çok öksürdüm, sonra onu içeride gördüğümde BİRİNİN dikkatini çekmek için çığlık atarak boğazımı daha da zorladım.*

Kalabalık. Ayrıca seninle konuşmuyorum ve düğün iptal!!

"Evet," dedi alaycı bir ifadeyle. "Düğünle ilgili notu gördüm." Başını kaldırdı, yeşil gözleri kısık ve parıltılıydı, dikkatle bana odaklanmıştı. "Aramızda sade bir şey olsun. Seni korumak, güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, ne kadar sinirlenirsen sinirlen. Seni devriye arabasına koymak *ve orada tutmak, seni* beladan ve tehlikeden uzak *tutmanın* en iyi yoluydu. Bunu yaptığım için özür dilemeyeceğim. Asla. Anladın mı?"

İşi tersine çevirme konusunda gerçek bir yeteneği vardı, hakkını

vermeliyim. Sadece küçük ve önemsiz birinin karşı çıkabileceği bir noktaya parmak basabilir ve bir cümle kurabilirdi.

onunla. Sorun değil; küçük ve önemsiz olmak umurumda değil. Uzandım ve defteri tekrar kendime çektim.

Artık senin sorunun değilim. En kısa sürede

Biri bana kıyafet getirsin, ben gidiyorum.

Notu okuduktan sonra sakince, "Sen öyle sanıyorsun," dedi. "Küçük kırım burada kalıyor, böylece sana göz kulak olabilirim. Ailenin yanında kalamazsın, kalırsan onları tehlikeye atmış olursun. Biri seni öldürmeye çalışıyor ve sana ulaştığı sürece başkalarının zarar görmesi umurunda değil."

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!* Bu konuda haklıydı. Ben yazdım: Bu yüzden *otelde kalacağım.*

"Hayır, kesinlikle yapmayacaksın. Burada kalacaksın."

Burada açık bir noktaya değinmek gerekiyordu, ben de bunu yaptım. *Ve eğer o bir şekilde beni buraya kadar takip ediyor? Birlikte kaldığım herkes gibi sen de tehlikede olursun. Ve geceleri çok fazla çağrılıyorsun.*

"O konuyu ben hallederim," dedi, sadece yazdıklarımı okuyacak kadar durakladıktan sonra, kesinlikle üzerinde düşünecek kadar uzun süre değil.

"Bu konuda bana güvenmek zorundasınız. Bir kundakçı arkasında ipuçları bırakır, ayrıca herhangi bir cinayet ya da kundaklama olayında seyircileri videoya çekmek standart prosedürdür ve yoldayken herkese bunun muhtemelen bir kundaklama olduğu konusunda ipucu verdim. Siz onu fark etmeden önce bir devriye kalabalığı kayda almıştı. Tek yapman gereken onu bize göstermek, gerisini biz hallederiz."

Bu bir rahatlamaydı. Ne kadar büyük bir rahatlama olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü benimle birlikte o dairede bulunmamıştı. Zaten gözaltında olsaydı çok daha rahatlamış olacaktım, ki beni o pis kokulu ekip arabasına kilitlememiş olsaydı öyle olacaktı.

Yazdım, *yüzünü tanıyorum, bir yerde görmüştüm ama yerini çıkaramıyorum. Bağlamın dışında.*

"O zaman ailenizden başka biri, hatta çalışanlarınızdan biri onu tanıyabilir. Elbette onu sizi takip ederken gördünüz, bu yüzden düşündüğünüz şey bu olabilir."

Bu mantıklıydı ama... yanılttı. Başımı salladım. Beni takip ederken onun hakkında pek bir şey söyleyememiştim, sadece sürücünün bir kadın olduğunu biliyordum.

Garaj yolundan gelen bir araba sesi dikkatimizi çekti ve Wyatt ayağa kalktı.

Aile ya da bir arkadaş; diğer herkes ön kapıya gitti. Garajın kapısını açtı ve "Ben Jenni" dedi.

Wyatt annemi arayalı bir saatten az olmuştu, bu yüzden birinin bu kadar çabuk kıyafetlerle gelmesine şaşırmıştım. Jenni elinde iki Wal-Mart poşetiyle mutfığa daldı. Poşetleri masanın üzerine koyarken başını hafifçe sallayarak, "Çok ilginç bir hayatın var," dedi. "Asla sıkıcı bir anı olmuyor," diye sertçe onayladı Wyatt. "Ayrıca duman solumaktan larenjit olmuş, o yüzden notlar yazıyor."

"Anlıyorum," dedi Jenni, üzerinde ALÇAK ADAMLAR yazan eline alarak. Bir süre inceledi. "Ve çok da üzgün. Gereksiz şeyler yapmak ona göre değil." Sırtı Wyatt'a dönüktü, bu yüzden bana attığı muzip göz kırpışını göremedi.

Tek tepkisi bir homurtu oldu.

Jenni rahat bir tavırla, "Hemen gidiyorum," dedi ve çantaları açtı. "Zaten uyanıktım ve giyinmişim, bu yüzden annem bana söylediğinde doğruca Wal-Mart'a gittim. Bunlar sadece temel şeyler, ama bugün ihtiyacın olan tek şey bu, değil mi? Kot pantolon, iki güzel üst, iki takım iç çamaşırı, fön makinesi ve yuvarlak saç fırçası, rimel, parlaticı, diş fırçası ve diş macunu. Ve nemlendirici. Oh, ve bir çift mokasen. Rahatlıklarına kefil olamam ama çok şirinler."

Satış fişini çıkardım, her bir ürün için başımı sallayarak beğendiğimi belirttim ve ona geri ödemek için çek defterimi çıkardım. Ayakta durduğu için çantadaki düğün ayakkabılarıma bir an göz attı ve nefesi kesildi.

"Aman Tanrım." Saygıyla bir ayakkabısını çıkardı ve elinin üzerinde dengeledi. "Nereden aldın bunları?"

Çeki yazarken durakladım ve deftere itaatkâr bir şekilde mağazanın adını karaladım. Ne kadar tutacağını sormadı, ben de gönüllü olarak bu bilgiyi vermedim. Bazı şeyler önemsizdir. Onlar benim düğün ayakkabılarımdı; onları alma kararında maliyet bir etken değildi.

"Çantanda oldukları için çok şanslısın," diye nefes aldı.

Çeki bitirdim ve yırttım, sonra başımı salladım ve "*Değildiler*" diye karaladım. *Geri dönüp onları almam gerekti.*

Tabii ki Wyatt başımı salladığımı gördü ve ne yazdığımı görmek için yanıma geldi. Bir an inanamayarak bana baktı, sonra kaşları birbirine çatıldı. "Bir çift *ayakkabı* için hayatını riske mi attın?" diye gürledi.

Ona kızgın bir bakış attım ve "*Onlar benim DÜĞÜN*

AYAKKABILARIMDI" diye yazdım. *O zamanlar hâlâ seninle evleneceğimi düşünüyordum. Şimdi daha iyi biliyorum.*

"Oookay," dedi Jenni, hesabı kaptı ve topuklarının üzerinde döndü. "Ben gidiyorum."

O kapıdan çıkarken ikimiz de aldırış etmedik. Wyatt öfkeyle, "Bir çift ayakkabı almak için yanan bir binaya geri mi döndün? Altın kaplama olmaları umurumda değil-"

Defteri aldım ve "*Teknik olarak hayır*" yazdım. *Ben hala*

Ayakkabıları hatırladığımda yatak odasına gittim ve onları almak için dolaba yöneldim. Sonra kalemi kapattım, yeni kıyafetlerimi ve eşyalarımı topladım ve her şeyi üst kata çıkardım. Ana yatak odasına da değil.

Daha önce kullandığım banyoya güvenle kilitlendiğimde, küçük eşyaları hatırladığı için Jenni'yi zihinsel olarak kutsadım. Dişlerimi fırçaladım, nemlendirici sürdüm - onca sıcağa ve kuruma maruz kaldıktan sonra bulaşık deterjanıyla ovulan cildimin buna çok ihtiyacı vardı - ve saçlarımı kuruladım. Giyindiğimde kendimi yeniden insan gibi hissediyordum. Çok yorgun ama insan.

Aşağıya döndüğümde Wyatt hâlâ beni bekliyordu, aslında bensiz gitmesini beklemiyordum. Yüz ifadesi asıktı ama bana araştıran bir bakış attı ve aniden, "Bir şeyler yemelisin," dedi.

Midem kabul etti. Boğazım olmaz dedi. Başımı salladım, boğazımı işaret ettim.

"Süt o zaman. Biraz süt içebilirsin." Mısır gevreği için her zaman süt bulundururdu. "Ya da yulaf ezmesi. Otur da bize yulaf ezmesi hazırlayayım."

Kararlıydı ve muhtemelen haklıydı; geçirdiğimiz geceden sonra ikimizin de yemek yemeye ihtiyacı vardı. Telesekreterimi incelemek üzere polis merkezine götürmesinin üzerinden *günler geçmiş gibi* görünüyordu, oysa gerçekte on iki saatten daha az bir süre geçmişti. Yanan bir binanın ikinci katından atlarken, çitlere tırmanırken, bağırsaklarını deşmek için psikopat sürtükler ararken ve o size surat yaparken saatlerce kokuşmuş bir ekip arabasında kilitli kalırken zaman uçup gidiyor. Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve iki kase hazır yulaf ezmesini etkili bir şekilde öğüttü, benimkine biraz çorba kıvamına getirecek kadar şeker ve süt ekledi.

Dikkatli bir şekilde bir ısıruk aldım; güzel ve sıcaktı ve beni öksürtmesine rağmen yutmayı başarabileceğim kadar yumuşaktı. Öksürmek eğlenceli değildi. Yulaf ezmesinin yarısını yiyene kadar devam ettim ama her ısıruğun ardından gelen öksürük, zaten kum gibi olan boğazımı çok zorluyordu, bu yüzden ondan sonra bıraktım. Belki de birkaç gün milkshake, yoğurt ve jöle ile yaşamalıyım.

Masayı birlikte temizledik, çok fazla iş yoktu: iki kase, iki kaşık, iki kahve fincanı. Her şey bulaşık makinesine yerleştirildiğinde, çantamı aldım -evet, bıçağımı çıkarmıştı- sonra ona baktım ve kontak anahtarını çevirme pandomimi yaptım.

"Hâlâ arabadalar," dedi, Mercedes'imi kastederek. Belediyenin verdiği polis arabası Crown Vic'i kullanacaktı. Avalanche'ına olanlardan nefret ediyordum. Ön lastiklerden birinin alev aldığını görmüştüm, itfaiye hemen su sıkmış olsa da hasarın tamir edilemeyecek boyutta olduğunu biliyordum. O kadar yakındı ki, ısı boyayı kavurmuş, farları ve motorun üstünü eritmiş, her türlü kötü şeyi yapmıştı. Kamyonu kaybettiği için sakindi ama sanırım birçok yangın mahallinde bulunduğu için kurtarılamayacağını en başından beri biliyordu.

Kamyonu unut, demişti. İyi olduğuna emin misin?

Lanet olsun. Sizi en az sizin onu sevdiğiniz kadar seven bir adama kızgın kalmak kolay değildi.

Ve sonra sinsi, uzun, aç bir öpücük için beni kendine çekerek beni daha da zayıflattı. Başını kaldırdığında yüzüme baktı, yarı gülümsedi ve beni tekrar öptü. "Oh, evet," dedi. "Düğün hâlâ devam ediyor."

Bölüm Yirmi İki

Wyatt polis merkezine kadar arkamda kaldı, onun evinden sonra takip edilme ihtimalim pek yoktu. Yangın mahallinden ayrıldıktan sonra kimse bizi takip etmemişti ve telefon rehberinde de adı yoktu, dolayısıyla onun yerini bulmak benimkini bulmak kadar kolay olmayacaktı. Hiçbir zaman kayıtlı olmayan bir numaram olmadı, kimseden saklanmaya çalışmadım. Elbette, birisi nerede çalıştığınızı biliyorsa, sizi nerede ve ne zaman bulacağını da bilir.

Bu da bana tüm bunların bir şekilde Great Bods ile bağlantılı olup olmadığını merak ettirdi. Kalabalığın içinde gördüğüm kadın daha önce gördüğüm biriymi. Tamamen yabancı biri değildi; benimle bir bağlantısı vardı. Sadece yüzünü çıkaramıyordum, adını koyamıyordum. Great Bods'un tüm üyelerini şahsen tanımıyorum ama yüzlerini tanıyorum, bu da düşündüğümde bağlantı olarak Great Bods'u ortadan kaldırdı. Birini gördüğünüzde

Tanıdık geliyor ama nereden tanıdığınızı bilmiyorsunuz, çünkü alıştığınız yerde değiller. Bu yüzü Great Bods'a koyduğumda, hala bir tanıma anı yoktu, bu da onu nerede gördüysem, işte görmediğim anlamına geliyordu. Bu da muhtemelen diğer düzenli iletişim noktalarımın birinde çalıştığı anlamına geliyordu: bakkal, alışveriş merkezi, postane, banka, hatta belki UPS veya FedEx. Elimden geldiğince denedim ama onu bulamadım.

Asansörlerden çıkıp kalabalık, gürültülü ekip odasına girdiğimizde, kafalar bize doğru döndü ve yüzlerin çoğunda geniş sırıtışlar belirdi. Sandalyelere kelepçelenen insanlar sırtıtmıyordu ve orada şikâyetle bulunan insanlar da sırtıtmıyordu ama polisler sırtıyordu.

Biraz incinmiştim. Evimin tost olmasının nesi komikti?

Tüm bu sırıtışları fark edip etmediğini görmek için Wyatt'a baktım.

Bakışları, üzerinde bir tabela bulunan ofis kapısına odaklanmıştı.

Okuyabileceğimiz kadar yaklaşıp duraksamadı: WYATT BİR AHMAK VE DÜĞÜN İPTAL! Notlarımdan biri değildi, ama kesinlikle ikisinden öğeler içeriyordu.

Tekerimi döndürerek odadakilere ters ters baktım. Bazı polisler kahkahalarını bastırmaya çalışırken neredeyse boğuluyorlardı. Notlarımla dalga geçiyorlardı. "Hiçbiriniz," diye yüksek sesle anons ettim, "beni o arabadan *da* çıkarmadınız." Daha doğrusu anons etmeye çalıştım, çünkü konuşmadığımı unutmuştum. Ağzımdan tek bir ses bile çıkmadı. Orada ağzım açık durmak küçük düşürücüydü.

Ama bir bok listesi hazırlayıp hepsini bu listeye koymak niyetindeydim.

Wyatt uzandı ve sakince tabelayı kaldırdı. "Düğün tekrar başladı," dedi ve bir alkış tufanı koptu çünkü çoğunlukla erkek oldukları için beni sinirlerimden arındırdığını düşündüler. Ona ters ters baktım ama kapıyı açıp beni içeri sokarken gülümsemekle yetindi.

Kapıyı kapatmadan önce omzunun üzerinden "Şu olay yeri bandına ihtiyacım var," dedi. Ofisi çok büyük değildi ve dosya dolapları ve evraklarla doluydu. Bu evrak işlerini görmek beni biraz neşelendirdi. Beni burada yalnız bırakırsa, gizli okumalarıma devam edebilirdim.

O masasının arkasındaki büyük deri koltuğa yerleşirken ben de somurtkan bir şekilde ziyaretçi koltuklarından birine oturdum. "İnanılmaz," dedi, sanki sırtıtmak istiyormuş gibi dudaklarını bükerek.

Sabırsız bir "ne?" hareketiyle iki elimi de kaldırdım.

"Sana sonra anlatırım," dedi ve tabelayı masasının üzerine fırlattı. "Şu anda yapacak çok işimiz var."

Bu konuda şaka yapmıyordu. Önce dün gece, daha doğrusu bu sabah erken saatlerde olanlarla ilgili bir ifade vermem gerekiyordu. İfadeyi Wyatt almadı, Dedektif Forester aldı ve doğrusunu söylemek gerekirse ifadeyi ben *vermedim*, tabii ki ben yazdım.

Dedektif meşguldü ama itfaiye müdürü yangının hemen kundaklama olduğuna karar vermişti; belli ki gizlemek için herhangi bir girişimde bulunulmamıştı. İtfaiye köpeği dairemin ön ve sağ tarafında benzin olduğunu fark etmişti. Ateş tutuşturulduğunda, alevler her iki kapıdan da çıkışımı hemen engellemişti. Yemek odasındaki çift Fransız kapı hâlâ duruyordu ama benzin bombasının oturma odasının penceresinden atılması ve yangının tüm oturma odasına yayılmasıyla üst kattan çıkış yolum kapanmıştı. Daha ileri bir sigorta olarak, çit kapısı da kapatılmıştı. Şans eseri arka bahçeye çıkabilmiş olsaydım, kundakçı beni orada mahsur bırakmayı planlamıştı. Yangın küçük bahçedeki Bradford armut ağaçlarına hızla yayılırken, çitlere tırmanamasaydım orada ölecektim.

Büyük ihtimalle üst kattan kaçabileceğimi düşünmemişti. Duman yükselir ve duman sizi yakalamadan önce yanan bir binadan çıkmak için gerçekten çok az zamanınız vardır. Biliyorum çünkü ev yangınları ve ne kadar hızlı yayıldıkları hakkında bir belgesel izlemiştim. Ağzımı ve burnumu ıslak havluyla kapatarak kendime birkaç değerli dakika kazandırmıştım. Başımın ve omuzlarımın üzerindeki diğer ıslak havlu da kıvılcımlar ve sıcak küller yüzünden yanmamı engellemişti. Geri kalanı, ikinci kattaki yatak odasının penceresinden çıkıp çitlere tırmanmak, kızgın ve çaresiz olmakla ve ayrıca iyi bir üst vücut gücüne sahip olmakla ilgiliydi.

Eski bir amigo kız olmanın ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz.

Bir zaman çizelgesi elde etmek için, ifademi 911'i aramamla koordine ettiler ve bunun bir kopyasını aldılar - böylece binadaki her polis, 911 operatörüne itfaiyenin hangi apartmanda olduğunu söyleyebileceğini söylediğimi dinledi.

Çünkü pencerelerden alevler çıkıyordu. Nedense hepsi de birden fazla kez dinlemek zorunda kaldı.

Sonra olay yerindeki kalabalığın videosunu izlemek zorunda kaldım.

Wyatt'ın ofisinde onunla ve Dedektif Forester ve MacInnes ile birlikte oturmuş küçük bir monitörden videoyu izliyordum. Wyatt benimle konuşmadan önce videoyu kaydetme çağrısı yapmıştı, bu yüzden kendimi

Hatırladığım kadarıyla korkunçtu, kamera yavaşça soldan sağa ve tekrar geriye kaydırırken görüntüye girip çıkıyordu. Görmediğim şey kapüşonlu tişört giyen sarışındı.

Çok hayal kırıklığına uğradım. *Onu görmediğimi* yazdım. *Orada değil.* "İzlemeye devam edin," dedi Wyatt. "Kalabalık birden fazla kez filme alındı." Biz de öyle yaptık, kare kare. Sonunda kamera onun bir *kısmını* yakaladı, çünkü yüzü başka yöne çevrilmişti; kapüşonu yukarı çekilmişti, ceketinin altından çıkan bir tutam sarı saç köprücük kemiği boyunca uzanıyordu, belki de sağ çene çizgisinin yarısı. Çoğunlukla kırmızı gömlekli bir adamın arkasındaydı, bu yüzden filmi büyütmenin ve onu daha iyi görüntülemenin bir yolu yoktu.

Zihinsel olarak anılarımı gözden geçirerek, onun benim sapığım olduğunu anladığım, bana böylesine açık bir kötülükle baktığı anı analiz ettim. Evet, aynı adam onun yanında duruyordu; kırmızı gömleğini hatırlıyordum. Bu film birkaç saniye önce ya da sonra çekilmiş olmalı, muhtemelen sonra, çünkü yüzü sanki gidiyormuş gibi başka tarafa dönüktü. MacInnes kamerayı fark etmiş olmasının muhtemel olduğunu söyledi.

"Kırmızı tişörtlü adam bir başlangıç," dedi Wyatt. "Onun hakkında bir şeyler hatırlıyor olabilir, hatta onu tanıyor bile olabilir."

"Hâlâ mahalleyi araştırıyoruz," dedi Forester. "Bu fotoğrafı arkadaşlara dağıtacağım. Birileri onu tanıyacaktır."

Boğazımı rahatlatmak için sabahdan beri sıcak bir şeyler yudumluyordum. Hatta Wyatt birinden bir poşet çay bulup benim için bir fincan sıcak çay yapmıştı; aradaki farkın ne olduğunu bilmiyorum ama çay boğaz ağrısına kahveden daha iyi geliyor gibi görünüyor. Birkaç aspirin de ağrıya iyi geldi ama yine de ses çıkaramıyordum. Wyatt beni acil servise götürüp kontrol ettirmekten bahsetti, bu fikri bir sayfa dolusu HAYIR yazarak veto ettim. İşler bir süre uzayacak gibi görünüyordu. Durgunluk sırasında Wyatt hem benim hem de onun sigorta eksperıyla konuştu. Ayrıca annemi aradı, ki bu ona kesinlikle puan kazandırdı ve ona bir rapor verdi. Annesiyle konuştu, ona benim ve kendisinin iyi olduğuna dair güvence verdi.

Öğle yemeğine kadar tüm bu sahneden çok yorulmuştum. Yorulmuştum, nokta. Alışverişe çıkmam ve gardırobumu yenilemem gerekiyordu ama hayatımda ilk kez alışveriş yapmak için hevesim kalmamıştı. Eski kıyafetlerimi sevmiştim; onları geri istiyordum. Kitaplarımı, müziğimi, tabaklarımı istiyordum. *Eşyalarımı* istiyordum. Eşyalarımın gerçekten, geri dönülmez bir şekilde gittiğini yeni yeni anlamaya başlıyordum.

Jenni, sağ olsun, bana iki takım iç amaşıırı ve iki üst almıştı; bugün alışverişe çıkmam gerekmiyordu; yarına kadar bekleyebilirdi. Belki yarın tekrar konuşabilirdim. Bugün sadece normal şeyler yapmak istiyordum. İşe gitmek istiyordum.

Polise yazılı ifademi vermiştim; videoyu izlemiş ve psikopat kaltağı işaret etmiştim. Burada daha fazla kalmam için bir neden göremiyordum.

Wyatt'a bir not yazdım ve işe gideceğimi söyledim.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, asık suratlı ve teğmen gibi görünüyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bir not daha yazdım. / *Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum.*

Beni orada bulabileceğini biliyor.

"İşte bu yüzden arabanızı kadın memurlarımdan birinin kullanmasını tercih ederim."

O zaman yarına ayarla. Bundan bıktım artık. Hayatımı geri istiyorum. Şu anda yapabileceğim tek normal şey işe gitmek, o yüzden işe gidiyorum.

"Blair." Öne eğildi, yeşil gözleri niyetliydi. "Daha birkaç saat önce seni öldürmeye çalıştı. Aynı şeyi Great Bods'a yapmayacağını sana düşündüren nedir?"

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Great Bods her halükarda risk altındaydı, yine de orada çalıştığımı düşünmüş olabilir, sahibi olduğumu değil. Yani, telefona "Merhaba,

Ben Blair ve Great Bods'un sahibiyim." Muhtemelen üyelerin çoğu buranın sahibi olduğumu bilmiyordu, çünkü bu her yerde ilan edilen bir bilgi değildi. Kolaylıkla müdür de olabilirdim, tabii ki yaptığım iş de buydu.

Beni diğer çalışanlardan ayıran tek şey Mercedes kullanıyor olmamdı, ancak bu bile tam bir tuhaflık değildi çünkü fitness eğitmenlerimden biri olan Keir bir Porsche kullanıyordu.

Düşünerek burnumun kenarını sıktım. Belki de net düşünemiyordum.

-Ama bana öyle geliyordu ki Lynn'i yine yüzüstü bırakamazdım. Onun Great Bods dışında da bir hayatı vardı ve beni idare etme konusunda harika davranırsa da ondan yararlanamazdım, yoksa birinci sınıf bir asistanı kaybetmiş olurdum.

Tüm bunları yazdım ve elimden geldiğince Wyatt'a açıkladım. Bütün bu lanet olası yazılardan yorulmaya başlamıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde açıklamamı okudu, sonra bir süre yüzümü inceledi. Orada ne gördüğünü bilmiyorum, belki gerçekten işe gitmem gerekiyordu, belki de düşününce Great Bods için riskin o kadar da yüksek olmayabileceği konusunda benimle hemfikir idi. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama yanına her zaman birini vereceğim. Sen burada otur, ben de gidip Şef Gray ile konuşayım." Beni kandırabilirdi, bunu daha önce de yapmıştı ama ben orada oturdum. Geri döndüğünde, kapının arkasındaki kancadan takım elbise ceketini aldı ve "Gidelim" dedi. Çantamı aldım ve ayağa kalktım, yüz ifadem benim yerime soruyu soruyordu. "Günün geri kalanında senin korumanım," diye açıkladı. Bundan yeterince mutluydum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

İşe sadece zamanında değil, biraz da erken gittiğimde Lynn çok rahatlamıştı. Wyatt o sabah onu aradığında sesimin çıkmadığından bahsetmemişti ve Lynn fısıldayamayacağım kadar endişeliydi ki işten çıktıktan sonra bir sağlık ürünleri mağazasına gitti ve iltihaplı boğazı yatıştırmaya yardımcı olması gereken bir dizi çay getirdi. Hatta geç saatlere kadar kalıp bana yardım etmeyi bile teklif etti ama ben onu yoluna gönderdim. Benim için konuşacak birine ihtiyacım olursa Wyatt yanımdaydı.

Sonuç olarak, Great Bods'ta güzel ve normal bir gündü. Caddenin karşısına park etmiş beyaz Malibus'lar yoktu; sarışın psikopatlar ön kapıdan içeri yangın bombası atmıyordu. Tam bana göre bir gündü, tam da ayaklarımı tekrar yere basmamı sağlayacak bir tampona ihtiyacım vardı. Yine de umutsuzluğun kıyısında dengede duruyormuşum gibi hissediyordum ve kendi kendime moral konuşmaları yapmaya, kendimi geri çekmeye devam ettim. Evet, evim yanmıştı ama kimse ölmemişti. Evet, tüm kişisel eşyalarımı kaybetmiştim ama saçlarım alev almamıştı. Evet, tanımadığım sapıgımın ve müstakbel katilimin acımasızlığı korkutucuydu ama artık neye benzediğini biliyordum ve ona *çok* kızgındım, bu yüzden onu tekrar gördüğümde üzerine gitmeye niyetliydim - Wyatt beni yine pis kokulu bir ekip arabasına kilitlemediği sürece.

Bu konudaki kızgınlığımı bir kenara bırakmakta zorlandım.

Polis gibi etrafta dolaşıyor, sürekli sokağı, otoparkı kontrol ediyor, binanın etrafında dolaşıyordu. İkinci vardiyadaki eğitimden birini benim için telefona bakması için görevlendirdim ve bu bir nimet oldu, çünkü kalem ve kağıt aracılığıyla bir müdür yardımcısı aradığımızdan bahsettiğinde çok heyecanlandı ve iş için eğitim alıp alamayacağını sordu.

Kim bilebilirdi ki? Adı JoAnn olan bu kadın aslında benim en az sevdiğim eğitimciimdi, çünkü tavırları tamamen işle ilgiliydi. Öte yandan, aynı zamanda en bilgili eğitimden biriydi. Hiç ofis deneyimi yoktu ama telefondaki tavrı çok hoşuma gitmişti. Ne yapacağını bilmediğinde, sanki biliyormuş gibi konuşuyordu, bir tür politikacı gibi. Lynn ile kesinlikle onun hakkında konuşurdum.

Bitki çaylarından mı yoksa sesimi tamamen dinlendirmekten mi bilinmez, günün sonunda yutkunmak daha kolay görünüyordu. O kadar acıkmıştım ki midem bulanıyordu, bu yüzden JoAnn bir hamburgerciye gidip Wyatt için hamburger ve patates kızartması, benim için de en sevdiğim çilekli milkshake aldı. Soğuk, zavallı boğazıma en az sıcak çay kadar iyi geldi. Günlerden perşembeydi, tekerlekli kaçıla ilk karşılaşmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Bugün saç çizimdeki dikişleri almam gerektiğini hatırladım. Saçlarımın altından uzandım ve onları hissettim. Sert ve kuru hissediyordum ve etraflarındaki deri yeni çıkan kıllarla diken diken olmuştu.

Dikişleri almak ne kadar zor olabilir ki? Daha önce de dikiş aldırıştım ve hiç acımamıştı, en fazla biraz sızlıyordu, yani o kadar da büyük bir sorun olamazdı. Ofisimde manikür makası ve ilk yardım çantamda cımbız vardı. O dikişlerin atılması gerekiyordu. Bu olayı geride bırakmalıydım. Evet, harika bir saç kesimi yaptırmıştım ama genel olarak kötü olmuştu.

Malzemelerimi yanıma alıp tuvalete girdiğimde saçlarımın geride durmadığını, Shay'in şekillendirdiği o harika kavisle öne doğru salınmak istediğini fark ettim. Saç tokam yoktu ama ofisimde birkaç toka vardı.

Kadınlar tuvaletinden hızla ofisime girdim, bir toka aldım ve hemen geri çıktım. Wyatt beni gördü ve "Hey!" diye seslendi ama ben ona el salladım ve yoluma devam ettim. Muhtemelen acilen tuvalete gitmem gerektiğini düşündü.

Üçüncü dikiş atarken içeri girmesi dışında. "Vay anasını!"

Sıçradım, ki yeni iyileşmiş bir yaraya keskin küçük bir makas doğrulttuğunuzda bu iyi bir şey değildir. Aynadaki yansımasına kaşlarımı çatarak baktım, sonra bir sonraki dikişin tam olarak nerede olduğunu görebilmek için başımı tekrar eğdim. "Lanet olsun," diye mırıldandı, yanıma geldi. "Kendini o şeylerle bıçaklamadan önce dur. Ne yaptığını sorardım ama ne yaptığını görebiliyorum, sadece nedenini bilmiyorum. Bunun için bir doktora görünmen gerekmiyor muydu?"

Başımı salladım ve tekrar o dikişe yöneldim.

Elini benimkinin üzerine kapattı. "Onları bana ver. Tanrım. Ben yaparım." Makası almasına izin verdim ama sııttım ve başımı salladım. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu meydan okuyarak.

Başımı tekrar salladım, yapamayacağından kesinlikle emindim.

Nedenini bir ya da iki saniye sonra, büyük parmaklarının makas saplarının küçük deliklerine sığmasının mümkün olmadığını fark ettiğinde anladı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde onlara baktı ve ben de zafer kazanmışçasına onları geri aldım ve tekrar çalışmaya başladım. Tamam, bu çok küçük bir zaferdi. Yine de iyi hissettirdi. Son zamanlarda pek zafer kazanamamıştım ve kendimi yoksun hissediyordum.

Ben de dikişleri kestim ve o da cımbızla iplik parçalarını nazikçe çekip çıkardı. Orada burada küçük kan tanecikleri oluştu, ben de ilk yardım çantasındaki antiseptik pedlerden birini açtım ve onları kuruladım. Tekrar ortaya çıkmadılar ve hepsi bu kadar. Saçımı arkada tutmak için kullandığım tokayı çıkarıp saçımı savurdum ve gülümsedim.

"Ne pahasına olursa olsun," diye mırıldandı, sonra tekrar polise döndü ve altı kabinin hepsini kontrol edene kadar sırayla her boş kabinin kapısını iterek açtı. Elinde değildi sanırım.

Dokuzda tam vaktinde kapattım ve JoAnn gece için mekânı güvence altına almanın neleri içerdiğini görmek için kaldı. Onun yardımıyla süreç iki kat daha hızlı ilerledi ve saat dokuz yirmide ayrılmaya hazırдық. Wyatt biz ayrılmadan önce dışarıyı kontrol etti.

Bir kez daha dolambaçlı bir yoldan gittim, Wyatt da beni takip ediyordu. Ama eve gitmiyordum, diye düşündüm içim acıyarak. Oraya bir daha asla gidemeyecektim ya da en azından bir daha asla evim olmayacaktı. Gidip görmem gerekiyordu, içimden bir ses bunu yapmamı istiyordu. Sanırım bu cenazede cesedi görmek gibi bir şey, son bir anı, bir kapanış oluşturmak için. Beynimizin ölümü anlayacağını ve öylece bırakacağını düşünürsünüz, ama hayır, o ölü kişiyi görmemiz ve canlı anıyı ölü anıyla değiştirmemiz gerekir. Ya da bunun gibi bir şey.

Eğer Wyatt'la evlenirsek, o günden itibaren onun evi benim evim olacaktı. Eğer evlenmeyeceksek, başka düzenlemeler yapabilmem için bunu hemen öğrenmem gerekiyordu. Tekrar konuşabildiğimde, bu konuşmayı yapmamız gerekiyordu.

Kahretsin, işleri yoluna koymalıydım! Eğer evlenirsek, yirmi iki gün içinde olacaktı. Sadece üç hafta! Ve ben daha gelinliğim için kumaş bile seçmemiştim! Ayrıca Monica Stevens ve Sally'yle konuşmam, Jazz ve Sally'yi bir araya getirmem ve bir şekilde kaybolan eşyalarımı yerine koymam gerekiyordu - yeterli günüm kalmamıştı!

Dostça bir tavsiye olarak, cinayete meyilli bir sapıkla uğraşırken bir düğün organize etmeye çalışmanızı asla önermem. Çok karmaşık bir hal alıyor.

Wyatt sizi takip eden birinden nasıl kurtulacağımı anlatmıştı, bu yüzden önceden seçtiği bir yere varmadan önce -sol köşedeki bir benzin istasyonu- durdu ve beni yalnız bıraktı. Ani savunmasızlık hissimle kalp atışlarım hızlandı ama arkamda şüpheli bir araç görmedim, yani beyaz Chevrolet'ler yoktu. Gerçi arkamda trafik vardı, yani bu kurtulduğum anlamına gelmiyordu. Arabaları değiştirmiş ve şu anda tamamen farklı bir araçta olabilirdi. MacInnes ve Forester son model beyaz Malibus'ların kayıtlarını inceliyorlardı ama bu pek de kolay bir iş değildi ve şimdiye kadar bir şey bulamamışlardı. Bu arada, artık bir Mazda kullanıyor olabilirdi.

Bir trafik ışığında durmak zorunda kaldım, sol flaşörüm açıktı ve karşıdan gelen trafiğin geçmesini bekledim. Ben sola döndüğümde diğer üç araç da sola döndü. Ama ben hemen tekrar sola dönerek servis istasyonunun otoparkına girdim, karşıya geçtim ve geldiğim yoldan geri dönmek dışında, çıktığımız caddeye geri döndüm. Beni takip eden herkes aynı şeyi yapmak ya da beni kaybetmek zorunda kalacaktı ve bu da fark edilebilirdi.

Kimse takip etmedi. Daha rahat nefes alarak Wyatt'ın beni beklediği yere doğru sürdüm.

Ondan sonra eve, onun evine gittik.

Garajına girdiğim anda yorgunluk beni ele geçirdi. Dün gece belki iki saat uyumuştum ve Wyatt'ın bundan daha fazlasını aldığından şüpheliydim, ayrıca ikimiz de çok fazla adrenalin yakmıştık. Masaya gittim ve bir şeyler karaladım. *Sakıncası yoksa annemle babamı ara ve onları bilgilendir. Ben duş alacağım.*

Başını salladı ve ben merdivenlere doğru tökezlerken beni izlemeye koyuldu. En üstte, otomatik olarak uyuduğum ana yatak odasına doğru döndüm

onunla birçok kez. Hatamı fark edip koridordan aşağıya, artık "benim" banyom olarak düşündüğüm yere doğru adımlarımı tersine çevirmeden önce aslında ana banyodaydım. Hızlı bir duş aldıktan, dişlerimi fırçaladıktan ve her zamanki gibi nemlendirici sürdükten sonra bornozunu çekip üzerime sardım, neredeyse kelimenin tam anlamıyla, kemeri olabildiğince sıkı bağladım ki rahat dursun. Umarım misafir odasındaki yatakta çarşaf vardır, çünkü eğer yoksa yatağı toplayacak enerjim yoktu ve yatak örtüsünün üzerinde uyumak zorunda kalacaktım.

Ancak banyodan çıktığımda sabırla karşı duvara yaslanmış beni bekliyordu. Üzerinde sadece lacivert bir boxer külot vardı ve sabun ve su kokuyordu, bu da bana duşunun benimkinden daha hızlı olduğunu söylüyordu, ama o zaman nemlendirmiyordu, bu yüzden bir şekilde adil bir karşılaştırma değildi.

Hemen elimi uzattım, o da elimi tuttu ve beni kendine çekmek için kullandı. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kollarına almış ve yatak odasına götürüyordu.

"Yalnız uyumayacaksın," dedi sertçe, omzuna yumruğumla vurup onu ittiğimde. "Bu gece olmaz. Kabus görürsün."

Muhtemelen bu konuda haklıydı, ama ben bir yetişkinim, tek başıma bir kabusla başa çıkabilirim. Öte yandan, işleri kendim için kolaylaştırmaya inanırım. Gümbürdemeyi bıraktım ve beni büyük kral yatağa yatırmasına izin verdim.

Kemerin bir ucunu çekti ve lanet şey çözüldü. Cüppeler... onlara güvenemezsiniz. Altında çıplaktım, bu büyük bir sürpriz değildi; sanki orada pijamam olsaydı onu giyer miydim? Üzerimden çıkarıp bir kenara attı, sonra da şortunu indirip içinden çıktı. Tüm sorunlarımızı çözene kadar seks yapmamamız gerektiğine inanmama, ne kadar yorgun olmama, beni ekip arabasına kilitlediği için ona hâlâ kızgın olmama rağmen -tamam, eskisi kadar kızgın değildim- çıplaktı, ağzımı sulandıracak kadar lezzetliydi, geniş omuzlu, kaslı ve güzelce sarkmıştı.

Yatağa girdiğinde, içgüdüsel olarak kollarına atılmamak için kendimi zor tuttum. Esnedi ve bir kolunu uzatıp lambayı kapatarak odayı karanlığa gömdü. Aceleyle yorganı üzerime çektim, çünkü her zamanki gibi klimayı canlı dokularda donma oluşturacak kadar kısımıştı.

Battaniyenin altına sokuldum, vücut ısısı beni ısıtmak için yatağa yayılmaya başlamıştı bile, yan döndüm ve uyudum.

Kabuslar konusunda haklıydı. Bilinçaltım her zaman benim için kötü durumlarla ilgilenirdi, ki bu da bir bilinçaltı için kullanışlı bir şeydir. Çoğu zaman gerçek kâbuslar görmezdim, sadece canlı, üzücü rüyalar görürdüm ama o gece gerçek bir kâbustu.

Çözülmesi gereken büyük bir gizem yoktu, sembolizm yoktu, sadece yaşadığım dehşetin basit bir canlandırması vardı. Bir yangının içindeydim ve çıkış yolunu bulamıyordum. Nefesimi tutmaya çalıştım ama yağlı siyah duman burnuma, ağzıma, boğazıma ve ciğerlerime doğru kayıyor ve boğucu ağırlığı üzerime baskı yapıyordu. Göremiyordum, nefes alamıyordum ve ısı gittikçe daha da yoğunlaşıyordu, ta ki alevlerin bana ulaşmak üzere olduğunu ve sonra yanacağımı anlayana kadar-

"Blair, şşş, sen varsın. Sorun yok. Uyan artık."

Beni yakalamıştı, sersemlemiş bir şekilde fark ettim. Kollarındaydım, sıcak bedenine sarılmıştım, yangın hayaleti gerçekliğini yitiriyordu.

Lamba yumuşak ışığını yatak odasının üzerine yayıyordu.

İç çekerek rahatlardım, günlerdir ilk kez kendimi güvende hissediyordum.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Bir saniye sonra farkına vardım ve ona göz kırptım. "Fısıldadım!"

"Ben de öyle duydum." Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sessizlik zamanı bitti sanırım. Sana biraz su getireyim; biraz öksürüyordun."

Yorganı ve beni çözerek banyoya gitti ve elinde bir bardak suyla geri geldi, ben de dikkatle yudumladım. Evet, yutkunmak hâlâ biraz acıtıyordu.

Birkaç yudumdan sonra bardağı ona geri uzattım ve o da banyoya geri dönerken bardağı dibine kadar boşalttı.

Sonra yatağa geri döndü, kalçalarını kavradı ve beni yatağın kenarına, dışarı fırlamış ereksiyonunun üzerine çekti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nefesim kesildi, tüm vücudum sert müdahaleyle sarsıldı. Beni yukarı çekti ve pozisyonlarımızı değiştirdi, yatağın kenarına oturdu, ben ona yaslandım, ben saf, ezici bir zevkle geriye doğru eğilirken kolları beni destekledi.

"Denemek istediğin şu tantrik seksi hatırlıyor musun?" diye mırıldandı, sesi alçak ve karanlıktı. "Kontrol ettim. Hareket etmek yok... Sence hareket etmeden ne kadar dayanabilirsin?" Ağzıyla buluşmak için gövdem i yukarı kaldırdı, iki meme ucumu da sertçe emdi, devam etmeden önce onları dik tepeler haline getirdi, göğsümden yukarı doğru öptü ve sonra ağzını boynumun kenarına sıkıştırdı.

Belki de bir haftadır sevişmediğimiz içindi; belki de ölüm bizi sonsuza dek ayırmaya çok yaklaştığı içindi. Birleşen bedenlerimizin ve boynumdaki ağzının hissi içimde dalgalanırken, *nedeninin* gerçekten bir önemi yoktu. Göğüslerime dokunulmasından pek hoşlanmam; ya sıkıcıdır ya da acı verir. Ama az önce yaptığı şeyle ilgili bir şey, her bir meme ucundaki o tek sert, çekici emme, tüm vücudumu karıncalandırdı. Ve boynum... Tanrım, boynum... Beni oradan öpmesi her zaman göz kapaklarımın arkasında havai fişeklerin patlamasına neden olmuştur.

"Sence boynunu öperek boşalmanı sağlayabilir miyim?" diye fısıldadı, boynumun omzumla birleştiği yerden küçük bir ısırık aldı ve dilini hızla etime değdirdi. Boğazım çığlık atamayacağım kadar acıydı ama neredeyse inleyebiliyordum, bu ses kırık bir iniltiden öteye geçmiyordu. Vücudum yoğun zevk dalgası altında esnedi, kalçalarım penisini daha fazla içime almak için içe doğru eğildi.

Boynumdaki dişlerini bıraktı, nefesi ıslaklığın üzerinde gezinirken, "Kıpırdamak yok. Hareketsiz olmalıyız."

Deli miydi o? Tanrım, nasıl sakın olabilirdim ki? Ama bu fikir beni kışkırttı ve baştan çıkardı. Onu bu şekilde hissetmek inanılmaz derecede erotikti. İtiş kakış yok, doruğa doğru acele etmek yok, sadece bu... vücudu bana karşı sert ve sıcak, penisi içime doğru iten sert, katı bir varlık, vücudumun onun etrafındaki akışkanlığı. Kalp atışlarının göğüslerimde gümbürdediğini hissedebiliyordum, kendi nabzım da içimde atıyordu. Acaba o da

Eğer siki kanımın ritmiyle çevrelenmiş ve okşanmışsa, nabzımı içimden hissedebilirdi.

Başım omzuna düştü ve sıcak, nemli tenine karşı nefes nefese kaldım. İçgüdüsel olarak başımı çevirdim ve tıpkı bana yaptığı gibi boynunun yan tarafını hafifçe ısırdım ve penisinin cevap veren zonklamasını hissettim. Sessiz odada sert bir sesle inledi.

Aklımdan düşünceler geçiyordu, daha önce acil ihtiyaçlarımı sıralarken düşünmediğim şeyler. Doğum kontrol haplarım o sabah alev almıştı. Sadece bir hapı atladığım için şu anda hamilelik ihtimali yok denecek kadar azdı ama bu eylem birdenbire hem güç hem de kırılganlık içeren olasılıklarla dolu göründü. Bedenim tuhaf bir şekilde gür, büyülü bir şekilde dişi hissediyordu. Onun bebeğine sahip olmak istiyordum, bedenlerimizin vaat ettiği her şeyi istiyordum.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, ağzımı kulak memesini ısırarak kadar kaldırdım. "Doğum kontrol hapı yok," diye fısıldadım kulağına, kelimeler bir nefesten fazlası değildi.

Tepkisini içimde hissettim, bir esneme, bir arayış. Kolları etrafımda sıkılaştı ve bir elini saçlarımdan arasına sokarak başımı kavradı, ağzımızı birleştirdi, dili hareket etti, araştırdı, aldı. Ve ben de onu aldım, ağzını, nefesini aldım, içimde onu tutan, masaj yapan, inleyerek onu doruğun eşiğine getiren kasları sıktım ve esnedim.

Ağzımı bırakıp boynuma saldırdı, eli saçlarımdaydı ve tam erişim sağlayabilmek için başımı arkaya doğru eğdi. İçimi titreten şiddetli zevk zonklaması neredeyse beni sonuna kadar götürüyordu, neredeyse, sinir uçları boyunca ilk sıcak parlamanın vurmasına çok yakındı.

"Kıpırdama," diye inledi boynuma karşı. "Kıpırdama."

Hareket etmek istiyordum, umutsuzca hareket etmeye *ihtiyacım vardı*, nüfuz eden etinin üzerinde yükselip alçalmak ve bu enfes işkenceyi sona erdirmek için. Sadece tek bir hamleye ihtiyacım olacaktı, sadece tek bir hamleye... ama yine de işkence enfes olduğu için bitmesini istemiyordum. Burada, tam sınırda titremek ve o da aynı ihtiyaçla boğuşurken koca bedeninde dalgalanan ürpertileri hissetmek istiyordum.

"Kıpırdamak yok," diye fısıldadım ve çaresizce popomu tuttu.

Vücutlarımız sıcak ve buharlıydı. Tenlerimizin birbirine yapıştığı yerlerde terliyorduk ama klimanın soğuk havası sırtımın üzerinden ayazın nefesi gibi geçiyordu. İri elleriyle popomu yoğuruyordu, bu hareket

çekerek beni açtı, böylece soğuk normalde korunan nemli yerlere dokunduğunu hissettim. Sıcak ve soğuk arasındaki zıtlık kafamı karıştırıyor, duyularımın dönmesine neden oluyordu. Parmakları, içime girdiği yerde sıkıca gerilmiş deriyi okşayana kadar popom boyunca aşağı, aşağı kaydı.

Çığlık atacaktım, çığlık atmaya çalışacaktım ama boğazım bu çabaya dayanamadı ve çalışmayı reddetti. Hareket etmemeye çalıştım. Titredim ve sarsıldım, ağzı boynumda çalışırken başım yana düştü. Onu sıkıca kavradım, onu tutmaya ve daha derine çekmeye çalıştım ve o da titredi. Bunu hissetmeyi, tüm sertliği ve gücüyle bana karşılık vermesini seviyordum. Yeşil gözlerindeki delici ifadeyi, beni izleme şeklini, birlikte gerilirken tüm savunmaları tamamen ve tamamen terk etmeyi sevdim. Ve sonra kırıldım, titredim, ağladım, tüm vücudum hareket halindeydi, şimdiye kadar hissettiğim en büyük his çözülmesinde ona karşı sallandım. Spazmlar içime yayılan dalgalar gibiydi. İnlediğini hissettim, titreşimin tüm vücuduna yayıldığını hissettim ve ben kemiksiz bir şekilde onun üzerine yığılırken o da bizi döndürdü, o da çözülürken beni altındaki yatağa sabitledi. Lambayı söndürmeden, yıkanmak için kalkmadan öylece uyuduk. Ve eğer rüya gördüysem, bunu bilmiyordum.

Sabah duşta seviştik, evet, ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Neredeyse ılık suyun yardımıyla kendimizi çözmek zorunda kaldık. Geceki sevişme ne kadar yoğun olduysa, sabahki de o kadar eğlenceliydi, en azından son dakikaya kadar. Merdivenlerden zıplayarak indiğimde gözlerim parlıyordu.

Hazırlanmam her zaman daha uzun sürerdi elbette, o yüzden kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı. Ben kahveye yönelirken başını çevirdi ve bana göz kırptı. "Bugün gerçek yemek yiyebileceğini düşünüyor musun?" Kahveden ilk yudumu aldım, düşündüm, sonra elimi "belki, belki değil" hareketiyle salladım.

"Yulaf ezmesi olsun o zaman," dedi. "Seni öksürtecek bir şey deneme." Elbette konuşmaya çalışmışım ve bu sabah gerçekten sesler çıkarabiliyordum.

Ne yazık ki sesler ölmekte olan bir kurbağanın sesleriydi. Yine de fısıldayabilmek bile büyük bir rahatlamaydı çünkü önümde yoğun bir gün vardı.

Yemek yerken kaşlarını çatarak, "Bugün sizinle kalamayacağım, o yüzden ilk durağınız yeni bir cep telefonu almak olacak. Anladın mı? İletişimsiz kalamazsın."

Buna tamamen katılıyorum.

"Yine de eskisine ne olduğunu bana anlatmalısın."

Fısıldayabiliyor olmam, fısıldamam gerektiği anlamına gelmiyordu. Sesimi ne kadar az kullanırsam, o kadar çabuk geri alırdım. Bu yüzden cep telefonunu cama vurma taklidi yaptım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi bir süre sonra, sesi gerilmişti.

Sanırsınız ki daha önce hiç kimse cep telefonunu kırmamıştı.

"Şimdi. Bugün senden yapmanı istediğim şey işe gitmemen. Her zaman gittiğin yerlere, seni bulabileceğini düşündüğü yerlere gitme. Ailenin evine gitme. Siana'lara gitme. Yapman gereken bir sürü alışveriş var, o yüzden yap. Seni bir araba kiralama acentesine götüreceğim ve garajdaki o küçük göz alıcı arabadan tamamen farklı bir şey kullanabilirsin." Artık tamamen polisti, gözleri kısılmıştı, zihni çalışıyordu. "Mercedes'i toplatacağım ve sarışın kadın memurlarımızdan birini arabaya bindirip gezdireceğiz - Great Bods'a, bankanıza, her zaman öğle yemeği yediğiniz yere. Bu kadın bir süre ortalıkta görünmeyebilir, bir gün kadar, ama eninde sonunda yine peşinize düşecek. Ama bu siz *olmayacaksınız*. Bu konuda pazarlık yok." Deftere *uzandım* ve bir *şeyler* karaladım, *bununla bir sorunum yok*. Evet, eğer yangın gecesi ona ulaşabilseydim, o kadar kızgındım ki kışına kanunsuzca saldırırdım, ama gün ışığında kafam daha serindi ve büyük bir gerçek yüzüme bakıyordu: Bu düğünü halletmem gerekiyordu ve daha fazla gecikmeye izin veremezdim. Bu gece, her kelimesini yazmak zorunda kalsam bile, Wyatt'la ertelediğim o konuşmayı yapacaktık ama o zamana kadar beklemeyi göze alamazdım.

JoAnn'in masa başındaki gelecek vaat eden becerisi sayesinde, o ve Lynn bu kaçığın icabına bakılana kadar işleri halledebilirlerdi. Bu arada ben de düğünümü organize etmek için zamanla yarışacaktım. Bu kadın yüzünden şimdiden kaç gün kaybetmiştim, aynı zamanda beni otoparkta ezmeye çalışan kadın olduğunu varsayarsak? Öyle olmayabilirdi, ama hey, suçlamak için müsaitti, ben de onu suçladım.

İsimsiz bir kiralık arabada, Sticks and Stones'a gidip Monica Stevens'la çalışma odasında yüzleşirken, kumaş alışverişi yaparken, yeni kıyafetler alırken -başka bir alışveriş merkezinde olsa da- Sally'yi görmeye giderken kendimi tamamen güvende hissedecektim. Bunların hiçbiri benim olağan rutinim değildi ve tamamen farklı bir yerden, güvenli bir yerden yola çıkıyordum. Nerede olduğumu ya da beni nasıl bulacağını bilmiyordu ve bu harika bir histi.

Kahvaltıdan sonra Wyatt beni başka bir cep telefonu almaya götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde beni cep telefonu servis sağlayıcıma değil, kendi servis sağlayıcısına götürdü ve beni kendi hesabına ekledi. Elbette aynı numarayı kullanmaya devam ettim ama hesaplarımızı birleştirmek şaşırtıcı bir şekilde... kalıcı hissettirdi.

Bu bana, evimin kamu hizmetlerini iptal etmek gibi ilgilenmem gereken diğer ayrıntıları hatırlattı. Hem telefon şirketinin hem de kablolu yayın şirketinin, artık orada bir ev olmamasına rağmen bana fatura kesmeye devam edeceğinden oldukça emindim. Ve sigorta şirketime bir envanter göndermem gerekiyordu. Dostum, günümü planladığımı sanıyordum ama zamanımı çalacak daha fazla şey ortaya çıkıyordu.

Bir sonraki durağımız, tüm araba kiralama şirketlerinin bulunduğu havaalanına yakındı. Bir Taurus aldım -güzel süspansiyonları var- ama tahmin edin ne oldu? Beyazdı. Beyaz, kiralık arabalar için baskın renk gibi görünüyordu. Ben beyazdan pek memnun değildim ama Wyatt elma kırmızısına tamamen karşıydı. "Çok dikkat çekici," dedi.

Sanırım.

Sonra beni öptü ve o gün için ayrıldık.

Saat daha sabahın dokuzuydu, Sticks and Stones'un açık olması için çok erkendi. Öldürecek zamanım olmadığı için başka bir kumaş mağazasına gittim. Hiç şansım yoktu. Bu cesaret kırıcıydı, ancak mağazayı baştan sona araştırdığımda neredeyse bir saat öldürmüştüm, bu yüzden Sticks and Stones'a gittim.

Öncekiyle aynı zayıf kadın beni karşılamaya geldi, kot pantolonumu ve hafif kazağımı görünce gülümsemesi biraz ürperdi. "Evet, yardımcı olabilir miyim?" Bundan kaçış yoktu, konuşmak, daha doğrusu fısıldamak zorundaydım. "Ben Blair Mallory. Dünden önceki gün kartımı bıraktım ama Bayan Stevens aramadı." Sanki bulaşıcıymışım gibi biraz geri çekilirken yüzündeki ifadeyi gördüm. "Evet, şiddetli larenjitim var. Hayır, size bulaşmaz. Dün sabah evim yandı ve bu da duman solumamdan kaynaklanıyor, yani keyfim pek yerinde değil, bu yüzden Monica'yı görmeyi çok isterim. Mümkünse hemen."

Söylenecek çok şey vardı ve fısıldamak bile zordu. Sözlerimi bitirdiğimde kaşlarımı çatmıştım. O kadından hoşlanmamıştım.

Garip bir şekilde, evimin yandığı haberini alınca neşelendi. Yeni bir evin ve yeni mobilyaların yeniden dekore edilmesi anlamına geldiğini bildiğini anlamam bir anımı aldı. Acaba gazeteleri, karanlık avukatların araba kazalarını aradıkları gibi, ev yangını haberlerini aramak için mi tarıyordu?

Beni mağazanın içinden geçirerek ofislerin kurulu olduğu arka tarafa götürdü. Buranın havası tamamen farklıydı; kumaş örneklerinin bulunduğu devasa kitaplar üst üste yığılmış, farklı mobilya parçaları birbirine karışmış, çerçeveli sanat eserleri duvarlara yaslanmıştı. Aslında burayı daha çok sevmiştim; iş burada yapılıyordu. Ön galerinin soğuk ve stilize havası yerine burada bir enerji vardı.

Kadın bir ofisin kapısını çaldı ve içeriden gelen bir davet üzerine kapıyı iterek açtı. "Bayan Stevens, bu Blair Mallory," dedi, sanki beni Kraliçe Elizabeth'le tanııştırıyormuş gibi. "Dün evi yandığı için larenjiti var, duman solumaktan, bilirsiniz." Bu kışkırtıcı bilgiyi verdikten sonra showroom'a döndü ve bizi yalnız bıraktı.

Monica Stevens'ı duymuş olmama rağmen daha önce hiç tanışmamıştım. Bir bakıma beklediğim gibiydi ama bir bakıma da değildi. Kırk yaşlarındaydı, siyah saçları dramatik, asimetrik bir kesime sahipti; ince, çalışılmış bir şekilde şıktı ve her iki bileğinde de gürültülü bilezikler vardı. Bileklikleri sadece takan ben olduğumda severim. Sinirlenen değil de sinirlendiren olunca işler değişiyor.

"Eviniz için çok üzgünüm," dedi ve sesinde onu daha cana yakın gösteren sıcak bir ton vardı. Onunla ilgili beklemediğim şey ise gözlerindeki dostça ifadeydi.

"Teşekkür ederim," dedim fısıltıyla ve çantamdan Jazz'ın faturalarını çıkarıp oturmada önce önüne koydum.

Faturalara şaşkınlıkla baktı, sonra ismi okudu. "Bay Arledge," dedi sıcak sesiyle. "Çok tatlı bir adamdı, karısına sürpriz yapmak için çok hevesliydi. Onunla çalışmayı çok severdim."

Stil ya da dekorasyondan hiç anlamayan Jazz'la "birlikte" çalışmak diye bir şey yoktu. Jazz ona tam yetki vermiş, çeki imzalamış ve hepsi bu kadar.

"Evliliği bu yüzden bitti," dedim açık açık.

Şaşırmış görünüyordu. "Ama... neden?"

"Karısı yatak odasını eski haliyle çok seviyordu. Yeni tarzdan nefret ediyor ve odada uyumayı bile reddediyor. Antikalarından kurtulduğu için adama o kadar kızgın ki, arabasıyla ona vurmaya çalıştı."

"Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun. O odayı beğenmedi mi? Ama muhteşem!" Sally'nin Jazz'ı sakatlamaya çalıştığını duyduğunda gözünü bile kırpmamıştı ama onun yarattıklarını beğenmeyen biri olabileceğine gerçekten inanamıyordu.

Vay be. Alternatif gerçekliğe herkes kadar hayranım, ama çok fazla kopukluk diye bir şey var.

"Bu evliliği kurtarmaya çalışıyorum," dedim. Tüm bu fısıldaşmalar gerçekten ama gerçekten zorlamaya başlamıştı. "Senden yapmanı istediğim şey şu: git o mobilyayı al ve konsinye mağazana koy ya da hiç kullanılmadığı için yeni diye tekrar sat. Teknik olarak öyle olmayabilir, ama işle ilgili son onayı hiç almadığınız için hala devam ettiğini söyleyebilirim." Kadın sertleşti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani müşteri işten memnun değil."

"Ödemenin tamamını aldım, o yüzden öyle olduğunu söyleyebilirim."

Yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Jazz Arledge konu dekorasyona geldiğinde ormanda bir bebek gibidir. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Duvarlara kokarca derisi çivileseniz bile itiraz etmeyi bilmezdi. Ondan kasten faydalandığınızı düşünmüyorum ve bu yatak odasını yeniden yapmanın avantajını görecektense kadar akıllı bir iş kadını olduğunuzu düşünüyorum, ama bu kez mutsuz olan Bayan Arledge ile birlikte çalışın." Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Açıklayın lütfen." Elimi sergi salonuna doğru salladım. "Ününüz sizden önce geliyor. Modern avangart görünümünden hoşlanan insanlar çalışmalarınızı seviyor, ancak daha geleneksel bir görünüm isteyen potansiyel müşteriler size gelmiyor çünkü bu tür işler yapmadığınızı düşünüyorlar."

"Elbette öyle," dedi otomatik olarak. "Bu benim tercih ettiğim bir görünüm değil, benim tarzım değil ama nihai amacım müşterimi memnun etmek."

Ona gülümsedim. "Bunu duymak çok güzel. Bu arada, annemden daha önce bahsettiğimi sanmıyorum."

Bayan Arledge'in en iyi arkadaşı. Emlak işinde, belki adını duymuşsunuzdur. Tina Mallory?"

Anlayış gözlerinden okunuyordu. Annesi eski bir Kuzey Carolina Güzeli'ydi ve bir sürü emlak satmıştı. Annem Monica'yı tavsiye etmeye başlarsa, iş potansiyeli muazzam olabilirdi.

Bir eskiz defterine uzandı ve olağanüstü bir hafızayla Sally'nin yatak odasını hızlıca çizdi. Hızla çalıştı, renkli kalemler sayfanın üzerinde uçuşuyordu. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, ne yaptığını görebilmem için defteri çevirerek.

Görünüm, kumaşlardaki renk ve ahşapla sıcak mobilyalarla zengin ve rahattı. "O antikaları hatırlıyorum," dedi. "Harika kaliteliydiler; onların yerini dolduramam ama muhtemelen aynı hissi verecek bir ya da iki küçük, gerçekten iyi parça bulabilirim."

"Bayan Arledge buna bayılırdı," dedim. "Ama sizi baştan uyarayım, Jazz bir kuruş daha ödemeye niyetli değil. Tüm bu deneyimden dolayı çok kırgın."

"İşim bittiğinde farklı hissedecek," dedi gülümseyerek. "Ve bu işten bir kuruş bile kaybetmeyeceğim, sana söz veriyorum."

Faturadaki zamları gördükten sonra ona inandım.

Görevimin üçte ikisi tamamlanmıştı. Şimdi en zor kısmı: Sally.

Yirmi Beşinci Bölüm

Mantiken takipçinin nerede olduğunu bilmesi mümkün olmasa da, Sticks and Stones'tan ayrılırken yine de etrafıma dikkatlice baktım. Her yer temiz. Otomatik bir panik hissi olmadan bir daha beyaz bir Chevrolet görebileceğimi sanmıyordum, ki düşündüğünüzde bu büyük bir baş belası olurdu. Wyatt'ın da bahsettiği gibi, binlerce ve binlerce beyaz Chevrolet vardı. Sürekli bir sancı içinde olabilirdim.

Boğazım için sıcak bir şeyler içmem ve elbisem için kumaşa ihtiyacım vardı. Ve lanet olsun, hâlâ telefon ve kablo şirketlerini aramam gerekiyordu - hayır, lanet olsun, hesap numaralarım olmadığı için kimliğimi kanıtlamak için muhtemelen şahsen gitmem gerekecekti. Ayrıca hâlâ kıyafet alışverişine çıkmam gerekiyordu. Ve botlarım! Mavi botlarım! Teslim edilemedi diye geri gönderileceklerdi ama onları istiyordum. Ne yazık ki elimde sipariş numaram yoktu, çünkü tüm bunlar konutla birlikte yanmıştı, bu yüzden Zappos'la iletişime geçip onları yeniden yönlendiremedim bile.

Aydınlandım. Yine de Wyatt'ın bilgisayarından başka bir çift sipariş edebilirdim. Bir sonraki favori alışveriş merkezime giderken Siana aradı. "Annem hiç konuşamadığını söyledi. Eğer bu doğruysa telefona bir kez dokun."

"Dün doğruydu," diye fısıldadım.

"Bunu duydum! Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Bir McDonald's aradım. Bir fincan kahve her şeyi daha da iyileştirirdi.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Henüz değil." Şu anda hâlâ her şeyi halletmem gereken bir aşamadaydım.

"Yangını kimin çıkardığına dair bir fikriniz var mı?"

"Yüzünü gördüm," diye mırıldanmayı başardım, "tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum."

Mantıklı Siana, "Tüm bunlar yakın zamanda başladığına göre, son zamanlarda bulunduğunuz yerlerden biriyle bir şekilde ilişkili olmalı. Onları düşünmeye başlayın ve sonunda bir tıklama ile bir şeyler yapın."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama rutinimi tekrar tekrar gözden geçirdim ve onu hiçbir yere yerleştiremiyorum."

"O zaman normal rutininizin bir parçası olmayan bir yer."

Alışveriş merkezindeki mağazaları gezerken bunu düşündüm. Her şey birçok mağazaya girdiğim diğer alışveriş merkezinde başlamıştı. Onu orada mı görmüştüm? Mağazaların herhangi birinde, yüzünün bu şekilde aklımda kalmasına neden olacak olağandışı bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ayakkabı denerken bu fikir dikkatimi dağıttı ve bu doğru değildi, çünkü ayakkabı satın almak hayatın en büyük zevklerinden biridir. Tüm dikkatimi bu ritüele verebilmeliydim.

Tüm gardırobumu bir çırpıda değiştirmeye çalışmadım - bu imkansız olurdu - ama olası tüm ihtiyaçları karşılamaya çalıştım: iş kıyafetleri, oyun kıyafetleri, şık kıyafetler. Kesinlikle yeni iç çamaşırı takımlarına para harcadım, çünkü bu da benim zayıf yönlerimden biri. Hastanelerde benden kesilenler ve yangında kaybettiklerim arasında...

Nefesim tam anlamıyla göğsümde sıkıştı.

Hastanede. Onu orada görmüştüm.

Benimle uzun süre sohbet eden kötü boyalı hemşireydi, bir yandan da sıyrıklarımın bandajlarını yırtmaya devam ediyordu. Beyin sarsıntısından dolayı o kadar çok acı çekiyordum ki, o anda farkına varmamıştım ama sanki canımı yakmaya *çalışıyormuş gibi o bandajlarla* gereksiz yere sert davranmıştı.

O zamanlar saçları o çirkin kahverengiydi, yangın yerindeki kalabalığın içinde gördüğümde ise çok sarıydı ama aynı kadındı. Belki de sarı onun normal rengiydi ve kötü boya işi, saçlarını o sabah aceleyle boyadığı içindi, kılık değiştirmek için. Neyin kılığı? O zamanlar onu Adam'ın evindeki kediden tanımiyordum. Ama nedense onu sarı saçlı görmemi istememişti. Bu durumda neden saçını beyazlatsın ki? Neden çirkin düz kahverengi olarak bırakmadı?

Cep telefonumu elime aldım ve çekip çekmediğini kontrol ettim; sadece bir bar vardı, ben de aldıklarımı topladım ve en yakın çıkışa doğru ilerledim. Güneş ışığına adımımı atar atmaz bar sayısı üçe, bir saniye sonra da dörde çıktı. Wyatt'ın cep numarasını tuşladım.

"İyi misin?" diye havlayarak selam verdi, ikinci zilin ortasında.

"Onu hatırlıyorum," dedim olabildiğince yüksek sesle ve net bir şekilde, çünkü etrafımda çok fazla gürültü vardı, trafik geçiyordu. Sesim korkunç bir şekilde cızırdadı, kelimelerin ortasında kesildi ve sonra tamamen kayboldu. "O bir

hastanedeki hemşire."

"Tekrar söyle, seni anlayamadım. Hastane mi dediniz?"

Tekrar denedim, bu sefer başarabildiğim en yüksek fısıltıyla. En azından fısıldadığımda sesim bozulmadı. "O hastanede bir hemşire."

"Hemşirelerden biri mi? Emin misin?"

"Evet," diye ısrarla fısıldadım. "Acil serviste değil, yerde, odama geldi, sohbet etti, bandajlarımı yırttı-"

"Blair, neredesin?" diye araya girdi.

"Alışveriş merkezi. Başka bir tane." Şimdi diğer alışveriş merkezindeki olayın tesadüf olduğunu düşünmek zorundaydım, çünkü bu Hemşire Nutcase ile tanışmadan önceydi.

"Hemen merkeze gelin. Bir açıklamaya ihtiyacımız var, şu ana kadar sahip olduğumuzdan daha fazlasına ihtiyacımız var ve sizi zar zor anlayabiliyorum. Seninle orada buluşuruz."

Kader bana karşıydı. Gelinliğim için malzeme bulmam, işlerimi halletmem ya da Sally ve Jazz'ı tekrar bir araya getirmem kesinlikle söz konusu değildi. Öte yandan, öldürülmemek kesinlikle bir öncelik olmalıydı.

Cep telefonum çekmediği için girdiğim kapı yerine en yakın kapıdan çıkmıştım, bu yüzden alışveriş merkezine geri döndüm ve diğer uca doğru yürüdüm. Park alanına girdiğimde kendimi bir kez daha beyaz

Chevrolet'leri kontrol ederken buldum. Kendime kızmaya başladım, sonra onun hâlâ dışarıda olduğunu fark ettim; beni bulmasının hiçbir yolu

olmadığını varsayamazdım. Yeterince kararlıysa her zaman bir yolu vardı.

Polis merkezine gittim, asansöre bindim. Wyatt ofisindeydi, kapısı açıktı.

Telefonla konuşuyordu ama kafasını kaldırıp beni gördü ve içeri girmemi

işaret etti. Forester'a da işaret etti, o da içeri girdi ve kapıyı arkasından

kapattı. Wyatt telefonu kapattı ve o yeşil lazer bakışını bana çevirdi. "En

baştan başla."

Derin bir nefes aldım. "Sonunda onu yerleştirdim. Hastanede kat hemşiresi. Odama geldi, gerçekten arkadaş canlısıydı, bir süre sohbet ettik ama bandajlarımı söküp durdu ve bunu yaparken gerçekten çok sertti."

Kızgın görünüyordu, çenesi biraz çalışıyordu. "Onu başka gören oldu mu?" "Siana oradaydı."

"Onu tarif et."

"Benim yaşlarımda, belki biraz daha büyük. Söylemesi zordu. Çok güzeldi, yeşilimsi ela gözleri vardı. Kahverengi saçları vardı ama kötü bir boyaydı. Sonradan boyayı ağırtmış olmalı, ki bunu yapmak gerçekten zordur ve yangın mahalline sarışın olarak geldiğinde bu beni şaşırttı."

"Ne kadar uzun?"

Boğazımı rahatlatmak için yutkundum. "Bilmiyorum. Yatıyordum, o yüzden bir referans çerçevem yok. Ama zayıftı, gerçekten iyi yapılıydı. Ve o..." Gerçekten uzun kirpikleri olduğunu söylemeye başladım ama zihnimde anlaşılması zor bir resim oluşmaya çalışıyordu, başka bir yüz odakta yüzüyordu. Nefesim kesildi. "Hastaneden çıktıktan sonra onu kumaşıda da görmüştüm. O zaman tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Ama o zaman saçları da farklıydı. Kırmızıydı, sanırım koyu kırmızıydı." Beni takip ediyordu, sadece Chevrolet ile değil.

Wyatt'a baktığımda, yüzündeki sert ifadeden aynı düşüncenin onun da aklına geldiğini anladım.

"Peruklar," dedi Forester.

Wyatt başını salladı. "Kulağa yle geliyor."

"Sarı sa peruk olabilir," dedim. "Bir başlıkla rtlyd, o yüzden anlayamadım. Ama hastanedeki kahverengi sa peruk değildi, onun saıydı ve boyalıydı. Bana güvenin." Fısıltım gidiyordu; konuşmanın sonunda öksürmeye başladım. Gırtlak iltihabı onun kapısına dayayabileceğim başka bir şeydi ve evimin yanmasına kıyasla önemsiz olsa da konuşmamak tam bir baş belasıydı. ığlık atmam gereken durumları düşündüğünüzde, bir sese sahip olmak aniden daha önemli hale geliyor.

"Hastaneyle temasa geçeceğim," dedi Forester, "bakalım çalışan herkesin fotoğrafını alabilecek miyiz - ne zaman?"

Wyatt, "İlk vardiya, geçen Cuma," diye yanıtladı. "Dördüncü kat, nöroloji kanadı." "Arama iznine ihtiyacımız olmayabilir," dedi Forester ama pek umutlu değildi. "Ama bu hastane mahremiyet konularında sinirlenmeye meyilli."

"Cinayete teşebbüs meselelerinde sinirlenirim," dedi Wyatt, sesi buz gibiydi.

Hastane yönetimi, önce arama emri tebliğ edilmeden fotoğraf vermeye yanaşmazsa ne yapabileceğini merak ettim, sonra daha önceki ünlü statüsü sayesinde istediği zaman telefonu açıp valiyle konuşabildiğini hatırladım. Wyatt bağış toplamayı, randevuları ve bir hastaneyle ilgili her türlü konuyu etkileyebilirdi. Çok havalı.

Forester hastaneyle telefon görüşmesi yapmak için ayrıldı ve Wyatt dikkatini tekrar bana çevirdi. "Onu ilk kez hastanedeyken mi gördün?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Söylediğiniz herhangi bir şey onu kızdırmış olabilir mi, söylediği herhangi bir şey bize burada neler olup bittiği hakkında fikir verebilir mi?"

Konuşmayı tekrar düşündüm ve başımı salladım. "Bir aydan kısa bir süre içinde evleneceğimi ve sarsıntı geçirecek zamanım olmadığını söyledim. O da kendi düğününü planlarken son bir ayın ne kadar çılgınca geçtiğinden bahsetti.

Anneni sevip sevmediğimi sordu, sevdiğin bir kayınvalidene sahip olmanın güzel bir şey olduğunu söyledi, buradan anladığım kadarıyla annesini sevmiyor. Motosiklet kazası geçirdiğimi düşündü, yoldaki kızarıklıklardan dolayı. Sadece sohbet ettik. Aç olduğumu söyledim, o da bir tepsi göndereceğini söyledi ama göndermedi. Hepsi bu kadar. Çok arkadaş canlısıydı." Biraz daha öksürdüm ve yazacak bir kâğıt aradım. Boğazımı yeterince zorlamıştım. Böyle devam edersem başladığım yere geri dönecektim.

"Bütün sorular bu kadar," dedi ve ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak beni ayağa kaldırdı, kollarıyla beni sardı. "Boğazını dinlendir. Onu şimdi yakalayacağız; ihtiyacımız olan ipucu bu."

"Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldadım. "Onu *tanımıyorum*."

"Sapıklar mantıklı değildir, nokta. Bir anda mantıksız takıntılar oluştururlar ve çoğu zaman kurban kibar olmaktan başka bir şey yapmamıştır. Bu sizin hatanız değil ve bunu önlemek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bu bir kişilik bozukluğu. Görünüşünü bu kadar sık değiştiriyorsa, bir şey arıyordur ve muhtemelen olmak istediği ama olmadığı her şey sizsinizdir."

Bu oldukça düzgün bir psikolojik değerlendirmeydi. Etkilendim. "Hey, sen sadece güzel bir yüz değilsin," dedim ona bakarak. "Ve herkes futbolcuların aptal olduğunu söyler."

Güldü ve popomu okşadı, ancak eli muhtemelen gerçek bir okşama olarak nitelendirilemeyecek kadar uzun süre kaldı. Kapısı hızla çalınca elini bıraktı ve geri çekildi.

Forester başını içeri uzattı, kaşları çatılmıştı. "Kat amiriyle konuştum," diye rapor verdi. "Kendi katında bu tanıma uyan hiç kimse olmadığını söyledi."

Wyatt kaşlarını çatı ve düşünürken alt dudağını ovuşturdu. "Acil servisten biri Blair'i getirildiğinde görmüş ve onu görmek için yukarı çıkmış olabilir. Koridorlarda güvenlik filmi olmalı, artık neredeyse her hastanede var."

"Hastane güvenliğiyle temasa geçip ne yapabileceğime bakacağım."

"Bu ne kadar sorun yaratacak?" Forester telefonuna geri döndüğünde Wyatt'a sordum.

Gülümsemesi inceydi. "Güvenlik şefinin nasıl bir gün geçirdiğine bağlı. Hastane kurallarına göre filmi görmemize izin vermeden önce bunu yöneticiyle görüşmesi gerekip gerekmediğine bağlı. Yöneticinin sık kafalı bir gün geçirip geçirmediğine bağlı. Eğer öyleyse, arama emrini imzalayacak bir yargıç bulup bulamayacağımıza bağlı, ki bu da Cuma öğleden sonra biraz zor olabilir, özellikle de hastane yöneticisi birkaç yargıçla golf oynuyorsa daha da zor olabilir."

Aman Tanrım. Ve polis olmak istemişti.

"Kalmam gerekiyor mu?"

"Hayır, gidip kendi işini yapabilirsin. Seninle nasıl irtibata geçeceğimi biliyorum. Sadece dikkatli ol."

Başımınla anlayışımı belirttim. Asansörle aşağı inerken iç çektim. Ben Beyaz Chevrolet aramaktan *bıkmıştı* ve zaten akıllı biriyse, ki öyle görünüyordu, neden araçlarını değiştirmesin ki? Araba kiralamak zor değildi. Şimdiye kadar *mavi* bir Chevrolet'ye binmiş olabileceğini biliyordum.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Ya da bej bir Buick.

Ya da beyaz bir Taurus.

Onu kullandığı araçtan tanıyabileceğim düşüncesinin gözümü kör etmesine izin vermiştim. Herhangi bir şey kullanıyor olabilirdi. Sabahtan beri beni takip ediyor olabilirdi ve ben yanlış renkte bir araba aradığım için bunu fark edemezdim.

Her yerde olabilir.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bir seçeneğim vardı. Ya Wyatt'ın evine kaçacak, bir gece önce bana takipçilerden kaçmak için öğrettiği tekniği kullanacak ve korkmuş bir tavşan gibi orada saklanacaktım ya da aynı tekniği kullanarak kaçacak ve sonra işime bakacaktım. Ben işime bakmayı seçtim.

Neden olmasın? Yapmam gereken bir düşün vardı. Başka ne ters gidebilirdi ki? Yapılacaklar listeme başka ne tür bir karmaşa eklenebilirdi ki? Sadece üç hafta içinde bir düğüne hazır olmam gerekmiyordu -henüz gelinliğimin bile olmadığı bir düğün!- biri beni öldürmeye çalışıyordu, evim yerle bir olmuştu, konuşamıyordum, sevdiğim adamın beni gerçekten sevip sevmediğine karar vermeliydim ya da planlamanın ortasında olduğum düğünü iptal etmeliydim ve bir şekilde kendi çocukları birbirleriyle konuşamayan iki insanın evliliğini onarmak zorundaydım. Kendimi çılgın bir arı gibi hissediyordum, kasırganın sapları dümdüz etmesine ve bazen tamamen koparmasına rağmen çiçekten çiçeğe konmaktan kendimi alamıyordum.

Üstüne üstlük mağazalar Noel süslerini de çıkarmışlardı. Noel alışverişime tüm bunların ortasında başlamam gerekiyordu, çünkü süslemeler, mağazalara çekirge sürüsü gibi üşüşen ve tüm önemli hediyeleri soyup soğana çeviren, Noel alışverişini Şükran Günü'nden sonra yapmayı seven akli başında insanlara ise sadece arta kalanları bırakan tüm o çılgın erken müşterilere bir işaretti - bilirsiniz, Noel sezonu gerçekten başladığında. Noel alışverişime şimdi başlamamış olsam bile, mağazalarda ortaya çıkan renkli toplar ve küçük fiberoptik ağaçlardan da anlaşılacağı üzere baskı devam ediyordu.

Güvenli davranıp saklanamazdım. Yapacak çok fazla işim vardı. Hatta bunu rasyonalize edebilir ve dışarıdaki herhangi bir delinin benden güvenli oynamamı *bekleyeceğini*, bu nedenle güvenli oynamayarak aslında daha güvende olduğumu ya da bunun gibi bir şey söyleyebilirdim.

Ben de Sally'i görmeye gittim.

En küçük çocuğu liseyi bitirdiğinde ev dışında, bir antika müzayede evinde çalışmaya başlamıştı. Temelde Sally, emlak satışlarına, bahçe satışlarına, hurda satışlarına gidiyor, alabileceği antikalara arıyordu.

düşük fiyatlara satıyor, müzayede evi de bunları süsleyip püsleyip kâr amacıyla satıyordu. Müzayedeler her Cuma akşamı yapılıyordu, bu da Cuma günleri müzayede evinde etiketleme, kataloglama ve düzenleme işlerine yardım ederken bulunabileceği anlamına geliyordu. Haftanın diğer dört günü ve bazen Cumartesi günleri de dışarıda kendi işini yapıyordu. Müzayede evinin önünde park etmiş arabalar ve kamyonetlerin yanı sıra yükleme iskelesine yanaşmış orta büyüklükte bir teslimat kamyonu vardı, ancak henüz iş için açılmadıkları için kapı kilitliydi. Yükleme rıhtımına doğru yürüdüm ve yukarı çıkan bir dizi basamak buldum ve açık bölme kapısından içeri girdim.

Böcek gözlü, kola şişesi gözlüklü, orta yaşlı, sıska bir adam boş bir el kamyonunu iterek, "Yardıma ihtiyacınız var mı hanımefendi?" dedi.

Muhtemelen benden yirmi yaş büyüktü ama burası Güney'di, o yüzden bana "hanımefendi" dedi. Bu sadece iyi bir davranış.

Elimi kaldırarak durmasını işaret ettim, çünkü bulunduğu yerden beni duyması mümkün değildi ve aceleyle yanına gittim. "Sally Arledge'ı arıyorum," diye fısıldadım kısık sesle.

Küçük rıhtım alanının bir ucundaki kapıyı göstererek, "Tam şuradan," dedi.

"Söylememde bir sakınca yoksa, kötü bir larenjit vakası bu. Bunun için sıcak çayın içine biraz bal ve limon koymalısın, eğer işe yaramazsa boğazına biraz Vicks merhemi sür ve sıcak bir havluyla sar ve üzerine gazyağı damlatılmış bir kaşık şeker al. Kulağa çılgınca geliyor ama küçükken boğazımız ağrıdığında annem bize hep böyle yapardı ve işe yarardı. Bizi öldürmedi de," dedi böcek gözleri neşeyle kırışarak.

"Gerçekten gazyağı mı aldın?" diye sordum. Hah. Bu Grammy'ye sormam gereken bir şeymiş gibi geldi. Merhem ve sıcak havlu tedavisi aslında mantıklıydı ama herhangi bir şeyin üzerine damlatılan gazyağını alacak değildim.

"Elbette. Çok fazla değil ama. Bir grup muhtemelen sizi öldürür ya da en azından bağırsaklarınızı kusmanıza neden olur, ama birazcık bize zarar vermedi." "Bunu aklımda tutacağım," diye söz verdim. "Teşekkürler!"

Gösterdiği kapıya doğru aceleyle ilerledim ve bu tedavinin nasıl başladığını hayal etmeye çalıştım.

Bir yerlerde birileri şöyle düşünmüş: "Boğazım acıyor! Sanırım biraz gazyağı alıp içeceğim. Yardımı dokunur. Yine de şekerli içeceğim, daha iyi gider."

Dünya beni şaşırtıyor.

Kapıdan içeri girdiğimde ilk gördüğüm kişi, bir merdivene tünemiş, duvara yaslanmış devasa oyma yatak başlığının üstünü silen Sally oldu. Muhteşem bir parçaydı, ahşap yaşlandıkça kararmıştı ve birinin üzerine düşerse muhtemelen onu öldürürdü. O şey tepemdeyken seks yapmamın imkânı yok, ama sanırım bir patlamayla gitmek fena bir yol değil.

Etrafına bakmadı, ben de dikkatini çekmek için yanına gidip yatak başlığına vurmak zorunda kaldım. "Blair!" Hareketli yüzünde hem memnuniyet hem de endişe ifadesi vardı, ki düşününce bunu yapmak hiç de kolay değil, Sally bezini yatak başlığının üzerine bıraktı ve merdivenden aşağı indi. "Tiny bana kondisyonundan, boğazından ve her şeyden bahsetti. Zavallı bebeğim, zor bir hafta geçirmişsin." Yere iner inmez bana sıkıca sarıldı.

Sally yaklaşık beş-iki yaşındaydı ve belki yüz kilo ağırlığındaydı, asla hareketsiz kalmayan küçük bir dinamoydu. Koyu kıızıl saçları aşırıya kaçmadan şık bir şekilde dağınık ve dikenliydi ve yüzünü çerçevelemek için ilginç sarı çizgiler ekletmişti. Jazz'a çarpmaya çalışırken evin yan tarafına çarptığında kırılan burnu, burun köprüsünde her nasılsa iyi görünen küçük bir şişlik bırakmıştı. Daha önce gözlük takmıştı ama hava yastığı açıldığında burnunu kıran şey aslında gözlüktü; o zamandan beri lens kullanmaya başlamıştı.

Ben de ona sarıldım. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı? Sana göstermem gereken bir şey var."

İlgilenmiş görünüyor. "Tabii. Şuraya gidip oturalım."

Müzayede alanının ortasında gelişigüzel gruplanmış birkaç katlanır sandalyeyi gösterdi. Daha sonra bunlar teklif verenler için düzgün sıralar halinde dizilecekti. Onlardan ikisini aldık, sonra elimi çantama attım ve Sticks and Stones'un faturalarını çıkarıp ona uzattım.

Şaşkınlıkla, ne olduklarını anlamadan önce birkaç saniye onlara baktı, sonra gözleri şok ve öfkeyle açıldı. "Yirmi bin dolar!" diye bağırdı. "O... o bunun için *yirmi bin dolar ödedi*.

dreck}"

"Hayır," dedim, "o parayı enkaz için ödemedi. Bunu senin için ödedi, çünkü seni seviyor."

"Seni buraya o mu gönderdi?" diye öfkeyle sordu.

Başımı salladım. "Kendi başıma müdahale ediyorum."

Bir de Wyatt beni zorladığı için, ama bu ikimizin arasındaydı.

Faturaya gözlerini dikmiş, aklındaki tutarı anlamaya çalışıyordu. Monica Stevens'ın Sally'nin değerli antikalarını değiştirmek için kullandığı mobilya ve sanat eserleri ona göre en fazla birkaç bin dolar değerindeydi. İkisinin stil konusunda zıt görüşlere sahip olduğunu söylemek durumu hafife almak olurdu.

"Antika parçalarımı ne kadar çok sevdiğimi *biliyordu*," dedi sesi biraz kırıılarak. "Bilmiyorsa bile bilmeliydi! Yoksa neden onları onarmak ve yenilemek için bu kadar uğraşayım ki? İsteseydim başka bir mobilya alamayacak değildik ya!"

"Ama o bilmiyordu," diye belirttim. "Bir kere, o evdeyken parçalar üzerinde çalışmadınız. Ve bir diğeri, hayatımda stil ve dekorasyon konusunda Jazz Arledge kadar bilgisiz bir adam daha görmedim. Ofisteki o turuncu kanepeler -" Ürpererek sözümü kestim.

Gözlerini kırptırdı, dikkati dağılmıştı. "Ofisini gördün mü? Orası *korkunç* değil mi?" Sonra bu rahatsız edici görüntüden sıyrıldı. "Bunun bir önemi yok. Evli kaldığımız otuz beş yıl boyunca beni *biraz* olsun dinlemiş olsaydı, yaşadığı eve biraz olsun dikkat etseydi, böyle bir şeyi düşünmüş olması mümkün değildi -"

"İşte bu, farklı dekorasyon stilleri hakkında hiçbir fikri yok. Farklı tarzların varlığından bile haberi yok. Ona göre mobilya mobilyadır, nokta. Sanırım şimdi bu kavramı biraz anlıyor ama sadece belli belirsiz bir şekilde, farklı tarzlar olduğunu biliyor ama ne oldukları ya da nasıl göründükleri hakkında hiçbir fikri yok. Bu onun konuşmadığı bir dil, bu yüzden antikalar hakkında konuştuğunuzda ne dediğinizi anlamıyor." "Antika kelimesinin *eski* anlamına geldiğini biliyordur herhalde."

"Belki," dedim şüpheyle. "Bak, lacivert ile siyah arasındaki farkı söyleyebilir mi?"

Başını iki yana salladı.

"Çoğu erkek bunu yapamaz. Gözlerinde farkı anlamak için gerekli sayıda renk çubuğu yoktur, bu yüzden lacivert bir çorabı siyah bir çorabın yanına koysanız bile bir erkeğe aynı görünür. Bu aynı prensiptir. Sorun Jazz'ın ilgilenmemesi ya da sizin nelerden hoşlandığınızı görmezden gelmesi değil, beyninin tarzı görmeye uygun olmamasıdır. Kanatsız bir kuştan uçmasını isteyemezsin, değil mi?"

Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve elindeki faturalara baktı. "Hatalı olduğumu söylüyorsun."

"Mobilyalar için üzülmede haksızsın demiyorum. Ben de üzülürdüm." Az bile söylemişsin. "Ama sen kesinlikle yanlış yaptın."

ona arabayla arpıtı."

"Tina da böyle söyledi."

"yle mi?" Annem benim yanımdaydı! Bu ne zaman olmuştu?

"Sen hastanedeyken," dedi Sally, sanki düşüncelerimi duymuş gibi.

"Aslında o araba sana arpmamış olmasına rağmen ne kadar acı çektiğini görmenin fikrini değiştirdiğini söyledi. Duygularının incinmesinin bir şey olduğunu ama fiziksel yaralanmaların çok daha ciddi olduğunu söyledi."

İçimi ektim. İncinmiş duyguları küçümseyen biri değilimdir ama son birkaç ayda olanları düşününce hak vermek zorunda kaldım. "O haklı.

Onu zina yaparken yakalamadın, biliyorsun. Beğenmediğiniz mobilyaları satın aldı."

"O zaman aş

bunu." Başımı

salladım.

"Ve zr dile."

Tekrar başımı

salladım.

"Kahretsin, zr dilemekten nefret ediyorum! Sadece bu değil. Bu olay olduğundan beri söylemememiz gereken şeyler söyledik..."

"Aş artık bunu." O sırada zar zor fısıldayabiliyordum. Fısıldamanın boğazınızı bu kadar zorlaması inanılmaz.

"İşin aslı, ona vurmak gibi bir niyetim yoktu. Tartışıyoruz ve ikimiz de kızgındık ama benim bir randevum vardı ve gitmem gerekiyordu. Beni dışarı kadar takip etti, hala tartışıyoruz. Jazz'ı tanırısın, ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Anlatmak istediği bir şey vardı ve onu yerin dibine sokmaya niyetliydi. Geri geri gitmeye başladım ve o hala orada duruyordu, ellerini sallıyor ve bağırıyordu ve o kadar kızmıştım ki inip yüzüne bağırabilmek için vitesi Park'a ittim, ancak sonuna kadar itmedim ve ayağım gazdaydı ve o anda ona çarpmış olsaydım umursamazdım, ama kasıtlı değildi. Sonra bir baktım hava yastığı kucaağında, gözlüğüm kırılmış ve burnum kanıyor." zntyle burnundaki küçük şişliği ovuşturdu.

"Benim yaşımda kırık bir burun. Ve şimdi bu saçmalıkla yaşamak zorundayım."

Gülümseyerek başımı salladım. "Monica'yla konuştum. Mobilyaları geri alacak ve yatak odanızı istediğiniz şekilde yeniden dekore etmek için sizinle birlikte çalışacak. Başka tarzlar da yapıyor, biliyorsun. Bence onu seveceksin bile. Ayrıca ona annemin emlak müşterilerine Monica'nın tek tip bir Joanie olmadığını, elik ve camdan başka şeyler de yapabildiğini anlatacağını söyledim."

"Eğer varsa bile ben hiç görmedim," dedi Sally kuşkuyla.

"Çünkü müşterilerinin çoğu onun kendine özgü tarzını beğenen insanlar. Daha fazla dallanıp budaklanmak, başka müşterileri de çekmek istiyor. Yatak odanızı yeniden dekore etmek onun için iyi bir iş olacaktır."

"Ona bir kuruş daha ödemeye niyetim yok. Yirmi bin dolar!" "Daha fazla para istemiyor. Buradaki kötü adam o değil. Kötü bir adam yok."

"Kahretsin."

Eğer gülebilseydim, gülerdim, birbirimize mükemmel bir anlayışla baktık.

"Onu bu gece arayacağım," dedi ve içini çekti. "Özür dileyeceğim. Ben bir kartalım, o ise bir penguen. O uçamaz. Anladım."

"Onu Bay Potts'un tamir ettiği bir parçayı görmeye götürdüm, büyük bir gardırop. Bay Potts ona bunun üzerinde yaklaşık altmış saat çalıştığını söyledi. Jazz mobilyayı asla tanıyamayacak ama şimdi yatak odanıza ne kadar emek harcadığınızı daha iyi anlıyor."

"Tanrım, Blair, teşekkür ederim," dedi ve beni tutup tekrar sarıldı.

"Umarım eninde sonunda bunu kendi başımıza çözerdik ama sen bu süreci hızlandırdın."

"Sadece dışarıdan bir bakışa ihtiyacı vardı," dedim alçakgönüllülükle.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bütün o konuşmalar fısıltımı bozmuştu, bu yüzden bir eczaneye uğrayıp bir kavanoz Vicks merhemi aldım ve denemeye niyetlendim. Öksürük damlası gibi kokacaktım ama bu şey boğazıma iyi gelecekse nasıl koktuğum umurunda değildi. O gece Wyatt'la Büyük Konuşma'yı yapmak niyetindeydim, bu yüzden *konuşabilirsem* iyi olacaktı.

Wyatt cep telefonumu arayıp polis merkezine geri dönmemi söylediğinde üçüncü bir kumaş mağazasına gidiyordum. Teğmen modundaydı; ses tonuna bakılırsa bu bir rica değil emirdi.

Sinirle yönümü değiştirdim. Arkamdaki araçlardan herhangi birinin de yön değiştirip değiştirmediğine bakmayı unutmadım. Hiçbiri değiştirmede. Bu düğünü zamanında bir araya getiremeyecektim. Kader bana karşıydı. Artık bunu kabullenmişim. Düğün için gerekli malzemeyi bulamayacaktım.

düğün pastacısı gelmeyecek, yemek şirketi işi bırakacak ve çardakta dokunması gereken tüm ipek çiçekler gizemli bir ipek çürümesine uğrayıp paramparça olacaktı. Wyatt çardakları zımparalayıp yeniden boyamaya *başlamamıştı* bile. Sinirlerimi yıpratmaktan kurtulup pes edebilirdim. Bir domuzun gözünde, yapardım. Riskler çok yüksekti. Ya bunu yapacaktım ya da kendimi Las Vegas'ta arabalı bir düğün şapelinde bulacaktım. *Eğer* evlenirsek.

Bu beni deli ediyordu.

Polis merkezine gittiğimde, Dedektif Forester beni otoparkta karşıladı. Beni bekliyor olmalıydı çünkü "Benimle hastaneye geliyorsun, fotoğraflara bakma ve eğer hala varsa filmleri inceleme iznimiz var. Biz konuşurken hastane güvenlik şefi bunu kontrol ediyor."

Arabasının ön yolcu koltuğu defterler, dosyalar, raporlar, bir pano, bir kutu Lysol ve diğer bazı resmi eşyalarla doluydu. Lysol'e neden ihtiyaç duyduğunu merak ettim ama sormadım. Koltuğundan eşyaları aldım, içeri girdim ve kemerimi bağlarken her şeyi kucağımda tuttum. Dosyalar ilginç görünüyordu ama onları okuyacak vaktim yoktu. Belki durup benzin falan alması gerekecekti; o zaman onlara hızlıca bir göz atabilirdim.

Hastanede güvenlik şefini ismiyle sordu ve birkaç dakika içinde kırk yaşlarında, kısa boylu, ince yapılı, kırpık saçlı ve ordudan ayrılmış birinin dik duruşuna sahip bir adam bizi karşıladı.

"Ben Doug Lawless, güvenlik şefiyim," dedi Forester hem kendini hem de beni tanıttığında elini hızlıca, sert bir şekilde aşağı yukarı sallayarak. "Hadi ofisime gidelim. Bayan Mallory önce söz konusu fotoğrafları, sonra da gerekirse güvenlik kasetini incelesin."

Lawless'ı güzel, orta halli bir ofise kadar takip ettik - kıskançlık uyandıracak kadar büyük değil, ama takdir edilmediği fikrine kapılacağı kadar da küçük değil. Hastane politikasının acımasız olduğunu duymuştum.

"Dosyaları kendim çıkardım," dedi, "ve tek fotoğrafları ayrı bir dosyaya yapıştırdım, böylece gizlilikten ödün verilmeyecek. Buraya oturun lütfen." Bir LCD monitörün önündeki sandalyesini gösterdi ve ben de oturdum.

"Bunlar kaza gecesi temas ettiğiniz herkes" dedi. "Buna radyoloji ve nükleer tıbbın yanı sıra laboratuvar personeli de dahil. Ve tabii ki hasta kabul."

Hastanede tahmin edebileceğimden çok daha fazla insanla temas kurmuştum. Beni taburcu eden doktor Dr. Tewanda Hardy'ninki de dahil olmak üzere birçok yüzü tanıdım. Saçlar değiştirilebildiği için saçlara hiç bakmadım, sadece yüzlere ve özellikle de gözlere baktım. Çok uzun kirpikleri olduğunu ve rimel sürmeden bile gözlerinin çarpıcı olduğunu hatırladım.

Orada değildi. Bundan emindim ama Forester'ın ısrarı üzerine yüzleri tekrar gözden geçirdim, sonra başımı ilk seferinde olduğu gibi sertçe salladım.

"Koridorlardaki güvenlik kayıtlarına bakacağız," dedi Lawless.

"Üzgünüm ama bu katta henüz dijital güvenlik kamerası yok ama üzerinde çalışıyorum. Acil servis ve yoğun bakım alanlarında ve diğer bazı katlarda var ama bu katta yok. Yine de kayıt kalitemiz iyi."

Pencerelerindeki panjurları kapatarak odayı kararttı. Kaset zaten videodaydı, çünkü tek yaptığı bir düğmeye basmaktı ve renkli bir resim ikinci bir monitörde odaklandı.

"Kaset zamanlayıcıya bağlı," dedi. "Bu hemşirenin odanıza ne zaman girdiğini hatırlıyor musunuz?" Bir kalemle hangi odanın benim odam olduğunu gösterdi. Kameralar tavanda olduğu için her şey orantısız görünüyordu ama görüntüler keskin ve netti.

Geçmiş düşündüm. Siana o sabah sekiz buçuk gibi gelmişti ama annemin randevusu olmasına rağmen henüz çıkmamıştı, yani... "Sekiz buçuk ile dokuz arası," diye fısıldadım.

"Güzel, bu nispeten dar bir pencere. Bakalım ne görebileceğiz." Kaseti ileri sardı ve insanlar hızla koridorda bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye, odalara girip çıkmaya başladılar. Zamanlayıcıyı kontrol etmek için kaseti iki kez durdurdu, sonra biraz aştı ve geri sarmak zorunda kaldı. "İşte başlıyoruz."

Gözetleme kayıtları ilginçtir. Siana'nın odama girmesini izledim ve hem Forester'a hem de Lawless'a sessiz takdirlerini toparlamaları için bir an verdim. "Her an gelebilir," diye fısıldadım. "Pembe önlük giyiyordu."

Ve işte oradaydı, sekiz kırk yedide.

"Bu o," dedim, işaret ederek. Kalbim hızlı ve sert bir şekilde çarpmaya başladı. Hiç şüphe yoktu: pembe önlüklü, uzun boylu ve zayıf, hiç tereddüt etmeden doğrudan odama doğru yürüyor ve içeri giriyordu. Düz kahverengi saçları filmde doğal olmayan bir şekilde koyu görünüyordu, omuzlarına doğru sarkıyordu. Kadın

Bir pano taşıyordu, o sırada fark etmemiştim ama hey, sarsılmıştım. Kamera açısı onu arkadan yakalamıştı, bu yüzden yüzü hiç iyi görünmüyordu, sadece ara sıra çenesinin açısına dair bir ipucu vardı. Her iki adam da monitöre yaklaşmış, bir farenin deliğinden çıkmasını bekleyen iki kedi gibi dikkatle ekranı izliyorlardı.

Annem odamdan çıktı ve ben onların hızlı nefes alışlarını duydum. "O benim annem," dedim, ikisi de ağzından kaçırıp harekete geçmemi gerektirecek bir erkek yorumu yapmadan önce.

Sonra, sekiz elli dokuzda odamdan çıktı, ama yine yüzünün açısı iyi değildi. Ya pano araya girmişti, ya başı eğikti, ya da omzu kambur duruyordu.

Lawless, "Kameraların farkında," dedi. "Yüzünü saklıyor. Hastanedeki her çalışanı tanımıyorum elbette ama onu tanıyamadım. Keşke adını hatırlasaydınız, Bayan Mallory-"

"İsim etiketi takmıyordu," diye fısıldadım. "En azından benim gördüğüm kadarıyla. Ceplerinden birine ya da pantolonunun kemerine iliştirilmiş olabileceğini düşündüm."

"Bu hastane yönetmeliğine aykırı," dedi hemen. "Kimlik etiketleri kolayca görülebilir olmalı, fotoğraflı kimlik gerekli, ya klipslenmeli ya da sol üst göğüs bölgesine iğnelenmeli. Kesin bir şey söyleyebilmem için daha fazla araştırma yapmam gerekecek ama onun burada çalışan biri olduğunu sanmıyorum. Bir kere, kapınızı çalmadı, öylece içeri girdi. Burada çalışan herkes bir hastanın odasına girmeden önce kapıyı çalar."

Forester, "Ona başka bir açıdan bakabilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Dördüncü kata bir şekilde çıkmış olmalı, orada birdenbire ortaya çıkmadı."

"Belki de," dedi Lawless. "Bu bir hafta önceydi. Hem dijital hem de kaset kayıtlarının bir kısmı çoktan kaydedilmiş ya da silinmiş. Eğer kalıcı bir dosya oluşturmamızı gerektirecek bir şey olmadıysa, o zaman oluşturmayız. Ayrıca hastaneye bambaşka bir kıyafetle, bir çantayla girmiş ve umumi tuvaletlerden birinde üstünü değiştirmiş olma ihtimali de var, yani girişini ya da çıkışını kaydetsek bile bunu bilemeyiz."

Saçlarını toplamış ya da beyzbol şapkası takmış da olabilirdi. Umutlarım artmıştı ama şimdi yerle bir oldular. Zekiydi, anlayışlıydı ve hâlâ bizden bir adım öndeydi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu inceleme hiçbir cevap vermemişti. Güvenlik kaygıları nedeniyle hastanede çalışan herkesin kimliğinin görünür olması gerektiğini fark etmeliydim.

Lawless, "Bunun daha verimli olmadığı için üzgünüm," dedi. "O tarihten bu yana elimizde olanları gözden geçireceğim, ancak iyimser değilim."

"En azından boy ve kiloyu tahmin edebiliyorum," dedi.

Forester, tüm polislerin taşıdığı küçük not defterlerinden birine notlar alıyordu. "Bu daha önce aldığımızdan daha fazla eşkal. Boy... beş-sekiz ile beş-on arası. Kilo, yirmi beş ile kırk arası."

Lawless'a teşekkür ettik ve hastaneden ayrıldık. Düşüncelerim hızla ilerliyordu, çünkü onun bir hastane çalışanı olmama ihtimali sanki bir şey ifade ediyordu - tabii ki başka bir yerde çalışıyor olmasından başka bir şey. Forester'ın arabasına bindiğimde, kucağım yine onun eşyalarıyla doluydu, defterlerden birini aldım, boş bir sayfaya geçtim ve yazmaya başladım çünkü kiralık arabalarla ilgili düşüncelerimi polisle paylaşmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm ama sesimi korumak istedim.

"Boğazın daha iyi değil mi?" diye sordu kemerini bağlarken.

Başımı salladım ve sol elimi kaldırdım, başparmağımla ilk parmağım yaklaşık bir santim açtı.

"Birazcık, ha?"

Tekrar başımı salladım ve yazmaya devam ettim. Bitirdiğimde sayfayı yırttım ve ona uzattım. Bir yandan okuyor, bir yandan da notuma kaşlarını çatarak bakıyordu. Neden bilmiyorum, çünkü tek bir kıvrım ya da *i harfini* noktalamak için kullanılan küçük bir kalp olmadan güzel ve net bir baskı kullanmıştım. "Kiralık arabaları değiştiriyor olabileceğini düşünüyorsun, ha? Bu fikre nereden kapıldın?"

Biraz daha yazdım, sonra o sayfayı ona verdim.

Yazdıklarımı okudu, bakışları sokak ve kâğıt arasında gidip geliyordu.

"Hmm," dedi.

Hipotezim şuydu: Eğer hastanede çalışmıyorsa, mantıken hastanede olduğumu bilmesinin tek yolu, hastaneye yatırılıp yatırılmadığını öğrenmek için aramış olmasıydı. Ama beni oraya yatıran kendisi değilse, bunu yapmayı neden düşünsün ki? Bu nedenle, mantıken, Buick'in sürücüsü o olmalıydı.

Ona bir not daha yazdım. Ona Wyatt'ın bir polis olduğunu ve alışveriş merkezinin otoparkındaki güvenlik kayıtlarını inceleyerek neredeyse bana çarpacak olan arabanın plakasını bulmaya çalıştığını söylediğimi çok net hatırlıyordum. Hayır, ona polis olduğunu söylememiştim, tam olarak değil, ama başka kim güvenlik kayıtlarını inceleyip etiket numaralarını alabilirdi ve o da bunun hoş bir şey olduğunu söylediğinde

Polis olan bir erkek arkadaşım olduğu için onu düzeltmemiştim, bu yüzden dolaylı olarak bunu onun için doğrulamış oldum.

Her halükârda Wyatt kasetten işe yarar bir bilgi çıkaramamıştı ama o bunu bilmiyordu. Bu yüzden arabasını değiştirdi, beyaz bir Chevrolet'ye. Beyaz Chevrolet'yi bir süredir görmemişim, muhtemelen başka bir şey kullanıyordu, bu da bana ya ikinci el araba satan bir yere erişimi olduğu ya da kiralık araba kullandığı anlamına geliyordu.

Forester notlarımı okumayı bitirdiğinde sıırttı. "Bir polis gibi düşünüyorsun," dedi onaylarcasına ve ben bu iltifattan o kadar gurur duydum ki kızardım.

Polis merkezine döndüğümüzde içeri girmem için ısrar etti, biz de asansöre binerek polis katı olarak düşündüğüm yere çıktık. Sanırım teknik olarak hücrelerin olduğu kat hariç hepsi polis katıydı, ama orası asıl polis işlerinin yapıldığı yer gibi görünüyordu.

Forester masasına giderken ben de doğal olarak Wyatt'ın ofisine gittim. Wyatt'ın kapısı açıktı ve beni içeri buyur etti. Telefonda konuşuyor, küçük ofisinde volta atıyordu, takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve her zamanki gibi kollarını sıvamıştı. Kapıda bir an duraksadım, volta atarken kışına hayranlıkla baktım, çünkü Wyatt'ın çok güzel bir kışı vardı ve ben nerede bulursam bulayım sanatı takdir ederim. Bu durumda, sanat onun pantolonundaydı.

Sanki bunca zamandır ofiste değilmiş gibi biraz terli görünüyordu, diye düşündüm. Aslında, sanki yeni gelmiş gibi görünüyordu. Güzel ve sıcak bir gündü, takım elbise ceketini giyen bir adamı terletecek kadar sıcaktı, yani bir yerlerde olay yerine gitmişti. Bu yüzden Wyatt yerine Forester benimle hastaneye gelmişti; o müsaitti, Wyatt ise değildi. Aslında Forester normalde zaten giderdi ama Wyatt benim davalarımınla yakından ilgilenirdi.

Hâlâ kapıda durduğumu fark etti ve bu sorunu telefonu omzuna yaslayarak, bir eliyle beni ofisine çekip diğer eliyle kapıyı kapatırken başını yana eğerek çözdü. Telefonun diğer ucunda bir adamın sesini duyabiliyordum, durmadan devam ediyordu. Sol eliyle hâlâ kolumu tutan Wyatt, sağ eliyle telefonu kavrayıp kalçasına dayadı ve başını eğip beni iyice öptü.

Kesinlikle biraz terli kokuyordu, üzerinden nemli bir sıcaklık yükseliyordu ve bu beni bir gece önceki sevişmemize, onun sıcak, terli yoğunluğuna geri götürmeye yetti. Kaburgalarını kavradım ve öpücüğe biraz daha fazlasını kattım

-tamam, çok daha fazla, ona karşı eriyor, otomatik olarak Old Faithful'un durumunu kontrol ediyordum. Benden ayrıldı, biraz homurdandı, pantolonu yırtılmıştı. Hiddetli yeşil bakışları *daha sonra* söz veriyordu. Sonra kıcımlı okşadı ve telefonu kulağına götürdü. Bir iki saniye dinledikten sonra, "Evet, Sayın Başkan," diyerek yerine oturdu.

Bir süre sonra Forester kapıyı çaldığında ben masanın bir kenarında süslü bir şekilde oturuyordum ve Wyatt da kendi sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Kapıyı açmak için ayağa kalkana kadar Forester olduğunu bilmiyordum ama öyleydi. Wyatt ona da ofise girmesi için el salladı.

Forester'ın gözleri çok parlak ve beklenti doluydu.

Sonunda Wyatt telefonu kapatabildi ve dikkati Forester'a odaklanmış bir halde telefonu şak diye yuvasına yerleştirdi. "Ne buldun?"

"Kasette vardı ama çalışan fotoğraflarında yoktu. Bazı davranışları ve kimliğinin olmaması nedeniyle güvenlik şefi Lawless onun hastane çalışanı olmadığını düşünüyor. Yani elimizde bir kimlik yok, bu da bizi neredeyse başa döndürüyor." Forester bana bir bakış attı. "Blair bana mantıklı gelen bir teori ortaya attı, ancak elimizdeki bilgi o kadar az ki bunu kontrol etmek için yeterli bilgiye sahip olduğumuzu sanmıyorum." Notlarımı masanın üzerinden Wyatt'a uzattı.

Wyatt notlarımı hızla gözden geçirdi, bana hızlıca bir bakış attı ve "Katılıyorum, muhtemelen Buick'i o kullanıyordu, bu da bunun ani bir yol öfkesi olmadığı, kasıtlı bir cinayet girişimi olduğu anlamına geliyor. Ama tarihlere göre çapraz kontrol yapabiliriz. Kiralama acentelerinin kiraladıkları araç tipleri birbiriyle örtüşüyor, ancak hepsinde Buick bulunmayabilir. Olanları bulun. Kiralık araç kullanıyorsa, bej Buick geçen Cuma teslim edilmiş olmalı. Beyaz Chevrolet'yi aynı gün alabilirdi ama aynı kiralama acentesini kullanacağından çok şüpheliyim. Bence başka bir acenteye giderdi, ama havaalanında bir sıra var. Eğer o kadar akıllıysa, Çarşamba günü yangını çıkarmadan önce beyaz Chevrolet'yi teslim eder ve başka bir şey alırdı. Blair de kurtulduğuna göre, o aracı dün teslim ederdi. Yani şimdi başka bir şeyin içinde ve neye dikkat etmemiz gerektiği konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Forester notlar alıyor, hızla yazıyor ve bir ara çenesini kaşıyordu.

"Kiralama şirketlerinden bana bu tarihlerde araç kiralayan tüm kadınların isimlerini vermelerini isteyebilirim. İçlerinden herhangi biri iki kez ortaya çıkarsa, şüphelendiğimiz bir kişi var demektir."

Wyatt başıyla onayladı. "İşe koyulun. Bugün zamanımız azalıyor, eğer içlerinden biri tereddüt eder ve arama izni isterse." Bunun gibi rutin soruşturmalarda çoğu yargıç hafta sonu arama emri imzalamakla uğraşmazdı; Pazartesi gününe kadar beklemesi gerekirdi. Forester kapıya doğru baktı ve içeride kadın dedektiflerden biri belirdi, gözleri heyecandan büyümüştü ve bana odaklanmıştı. "Bayan Mallory," diye bağırdı, sesi kattaki herkesin dikkatini çekecek kadar yüksekti. "Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım! Bunu benim için imzalar mısınız lütfen? Kadınlar soyunma odasına asmak istiyorum." Kenarları yırtık pırtık bir kâğıdı uzatırken, arkasında toplanan kalabalık buzun dışına bakıyordu. Otomatik olarak kâğıdı aldım ve hemen tanıyarak aşağıya baktım. DeMarius Washington'ın ekip arabasında kilitli kaldığım sırada yazdığım ve cama sakızla yapıştırdığım notlardan biriydi. Ama burada ne işi vardı? Bir anda DeMarius'un notları karıştırıp sırtıttığını ve Forester'ın da aynı şeyi yaptığını hatırladım. İçlerinden biri bu notu diğerleriyle birlikte çantama atmak yerine çalmış olmalıydı. "Bir bakalım," dedi Wyatt teslimiyetle, bir tuzak gördüğünde tanırdı. Forester çok yardımsever bir şekilde notu elimden alıp Wyatt'ın masasına koyarken, kapının dışında toplanan herkes kahkahalara boğuldu. Koyulaştırmak için birkaç kez üzerinden geçtiğim büyük blok harflerle, beni o pis kokulu ekip arabasından indirmeyen tüm pislik adamlara bir darbe indirmeyi amaçladığım şey yazılıydı:

BOYUT ÖNEMLİDİR

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Boyut önemli, ha?" Wyatt homurdanarak beni belimden yakaladı ve o öğleden sonra beş dakika bile geçmeden eve girdi. Ben de

kahkahalar arasında ofisinden kaçtı ve üçüncü kumaş mağazasına doğru yola koyuldu. O kadar mutlu ve rahatlamışım ki, fiyatı sorgulamadım bile, çok pahalıydı ama zaten kaliteli kumaşı metresi doksan dokuz dolara alamazsınız. Ganimetim artık kiraladığım arabanın bagajında güvenle duruyordu ve onu sabah Sally'nin evine götürüyordum. Bütün hafta sonu elbise üzerinde çalışmayı planlıyordum.

Şimdi Wyatt ile uğraşmak zorundaydım.

"Evet," dedim doymak bilmez öpücükler arasında soluk soluğa. Ne yani, yalan söylememi mi bekliyordun?

"O zaman seni idare edecek kadar param olması iyi bir şey." Kot pantolonumun düğmelerini açmış ve aşağı doğru sıyrılıyordu.

Biliyordu; ah, biliyordu. O da biliyordu ve bunu bir kez daha kanıtladı. En azından bu sefer beni birden fazla kez yaptığı gibi yere yatırmak yerine kanepeye götürdü.

Ve sonra oyalandı, içeri ve dışarı okşadı, kalçalarımı güçlü ellerinin arasında sıkarken vücuduma baktı. "Bu bir fark yaratır," dedi kabaca.

"Doğum kontrolü yok. Fark yaratıyor."

Öyle oldu. Fiziksel bir fark değil, zihinsel bir fark. Beyin en önemli erojen bölge olduğu için... vay canına. Her şey yükselmiş, yoğunlaşmıştı ve aramızdaki seks zaten oldukça yoğundu.

Daha sonra ağır ağır üzerime uzandı, sık sık yaptığı gibi dalgınca kalçamı okşadı. Sersemlemiş bir halde, beni kıyafetlerimin alt yarısından çıkarmayı başarmış olmasına rağmen, hiç soyunmadığını fark ettim. Rozeti hâlâ kemerine takılıydı, kazınmasını istemediğim bir yerime çok yakındı, çok teşekkür ederim ve o büyük siyah otomatik sol uyluğumun iç kısmından rahatsız oluyordu.

Altında kıpırdandım. "Hâlâ silahın var," diye yakındım.

"Evet, ama silahımı boşalttım."

Omuzlarını ittim. "Rozet-ouch!"

Öpüşmek için birkaç kez durakladıktan sonra ellerini uzandığım mindere dayadı ve dikkatlice benden uzaklaştı. Lojistik olarak, bu iyi planlanmamıştı ve şimdi pratiklerle uğraşmak zorundaydık. Ne demek istediğimi anladınız. Tanrıya şükür kanepe deriydi.

Temizlendikten sonra birlikte akşam yemeği hazırladık. Daha önce dışarıda yerdirdi ama birlikte olduğumuzdan beri dondurucusunu ısıtılması gereken hazır yiyeceklerle doldurmuştum. O gece lazanya seçtik ve salata ekledik.

Salata malzemeleri onun buzdolabına eklediğim başka bir şeydi. Ona kız yemeklerini öğretiyordum.

Akşam yemeğinden sonra, kurşunu ısırdım. Salı gecesinden beri düşünüyör, kaçıyor ve biraz daha düşünüyordum ve daha fazla erteleyemezdım. Tanrı aşkına, doğum kontrolü olmadan seks yapıyorduk.

"Söylediğın şeyler," diye başladım bulaşık makinesini doldururken. "Azmıştım. Erkekler seks yapmak için her şeyi söyler."

Ona kaşlarımı çatıttım. "Salı gecesı. Sen kızgınken."

Doğruldu ve tüm dikkatini bana verdi. "Bunu yeterince düşündün, ha?

Tamam, hadi yapalım, böylece tekrar özür dileyip bu işi bitirebilirim."

Bu tam olarak istediğım ciddi ton değildi. Kaşlarım çatıldı ve bakışlarıma dönüştü. "Bu özür dilenecek bir şey değil, yüzleşmemiz ve bir karar vermemiz gereken bir şey."

Kollarını kavuşturdu ve bekledi.

Sesimin bu açıklamaya dayanacağını umuyordum. Öğleden sonra dinlendirmek beni o korkunç vıraklamaya döndürmüştü ama en azından bir *sesi* vardı. Bir nefes verdim ve başladım.

"Aptalca numaralar yaptığımı, senden çemberlerden atlamayı beklediğimi ve yapmadığında sana kızdığımı, aklıma gelen her şey için seni aradığımı ve kontrol etmeni beklediğimi söyledin. Ayrıca çok bakımlı olduğumu da söyledin. Ne demezsin. Diğerlerinin hepsi bu kategoriye giriyor. Bakımlıyım, her zaman bakımlıydım ve her zaman bakımlı olacağım. Bu değişmeyecek. Değişmeyeceğim."

"Değişmeni istemiyorum," diye söze başladı, bana doğru uzandı, ama ben bir adım geri çekildim ve onu susturmak için el salladım.

"Bitirmeme izin verin, çünkü sesimin daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum. Ben numaralarımı aptalca bulmuyorum, bu yüzden aramızda bir fikir ayrılığı var. Senden çemberlerden atlamayı beklediğimi sanmıyorum, ama seni ilk sıraya koyuyorum ve senden de beni ilk sıraya koymayı bekliyorum - tabii ki mantık çerçevesinde ve bu ikimiz için de geçerli. Örneğın bir cinayet mahallindeyseniz, aküm bittiğinde gelip arabama takviye yapmanızı beklemem. Bunun için AAA var. "Ve her küçük şeyi kontrol etmen için seni aramıyorum. Gerçekten. Ama kesinlikle benim için bir şeyler yapmanızı beklerim, örneğın aldığım park cezalarını düzeltmenizi, ama sizden bir hız cezasını düzeltmenizi ya da bir raporu tahrif etmenizi falan istemem, bu yüzden bunun makul olduğunu düşünüyorum. Ama sonuçta bu evliliğe devam edip etmemek *sizin* kararınız. Eğer yüksek

Bakım seni bu kadar rahatsız ediyorsa, zaten senin için zahmete değmiyorsa, o zaman şimdi gitmelisin. Muhtemelen bir süre daha birlikte kalacağız, ama düğünü iptal etmeliyiz."

Elini ağzımın üzerine koydu. Yeşil gözleri parlıyordu. "Gülsem mi, yoksa... gülsem mi bilemiyorum."

Gülmek mi? Kalbim kırılıyordu, sonunda ona her şeyi anlatacak cesareti bulmuştum ve o gülmek *istedi* }

Erkekler kadınlarla aynı tür olamaz. Olamazlar işte.

Diğer eli belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. "Bazen beni o kadar kızdırıyorsun ki on kurşluk tırnaklarımı tükürebiliyorum ama birlikte olduğumuzdan beri gülümseyerek uyanmadığım bir gün bile olmadı. Evet, bu zahmete değiyorsun. Sadece seks bile bu zahmete değer, ama eğlence değerini de katarsan-"

Öfkeyle onu çimdiklemeye çalıştım ama o güldü ve ellerimi yakalayıp göğsüne bastırmak için yukarı çekti. "Seni seviyorum, Blair Mallory Soon-to be-Bloodsworth. Seninle ilgili her şeyi, aşırı bakımını bile, hatta yazdığın notları bile... Bu arada, büyüklerin bana olan kızgınlığını tamamen azalttın. O piç Forester'ın ben fark etmeden o notu çalmayı nasıl başardığını bilmiyorum ama öğreneceğim," diye mırıldandı.

"Bunu komik olsun diye yazmadım," diye tersledim ya da terslemeye çalıştım.

"Ben bir şey yapıyordum

nokta."

"Oh, demek istediğini anladım; hepimiz anladık. Hepimize çok kızgındın ve nedenini öğrendikten sonra haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldık.

Ama seni güvende tutmak için bunu yine yapardım. Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. Şimdi, maço erkeklerin bunu nasıl ifade etmesi gerekiyor? Evet, senin için kurşun yerim. Düğün hâlâ devam ediyor. Bu sorularınızı cevaplıyor mu?"

Somurtmalı mıydım, çimdiklemeli miydım, yoksa yumruklamalı mıydım bilemedim. Somurtkan görünmeye karar verdim. Tanrım, çok rahatlamıştım! Değişmeyeceğimi biliyordu ve hâlâ benimle evlenmek mi istiyordu? Yeterince iyiydi.

"Yine de benim için bir şeyi açıklığa kavuşturun."

Kafamı kaldırıp sorguladım ve o da bundan faydalanarak birkaç öpücük çaldı. "Neden park cezasının düzeltilmesini istiyorsun da hız cezasının düzeltilmesini istemiyorsun? Hız cezası daha pahalıya mal olur, ehliyetine sayılır ve sigorta primini yükseltir."

Aradaki farkı göremediğine inanamıyordum. "Hız cezası benim *yaptığım* bir şey için olabilir. Ama park cezası? Affedersiniz! Şehrin sahibi kim?"

Mülkiyet mi? Vergi mükellefleri, işte onlar. Birinin *kendi mülküne* park ettiği için ücretlendirilmesinin mantıklı olmadığını düşünen tek kişi ben miyim?

sonra da çok uzun süre park ederlerse *para* cezasına mı çarptırılırsınlar? Bu Amerikanvari değil. Bu düpedüz... düpedüz *faşistlik*-"

Bu sefer beni susturmak için elini kullanmadı. Ağzını kullandı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Hava gece boyunca tekrar soğudu ve sabaha karşı yağmur başladı. Normalde Cumartesi günü işe erken giderdim, çünkü yoğun bir gündü, ancak Lynn ile konuştuğumda JoAnn'in harika çalıştığını söyledi ve işi tam zamanlı olarak teklif etmeyi önerdi. Kabul ettim, çünkü aksi takdirde önümüzdeki üç hafta beni öldürecekti.

Wyatt geç saatlere kadar uyudu, yatağa yayıldı ve ben de o sabah onun suçlarının listesini yazarak kendimi eğlendirdim. Sanki bu kadar önemli bir şeyi unutabilirmişim gibi? Mümkün değil. Büyük koltuğuna kıvrılmış, ayaklarımı ve bacaklarımı örten bir örtüyle oturmuş, sabahı tembellikle geçirmekten son derece memnundum. Yağmur her türlü aciliyet duygusunu ortadan kaldırıyor gibiydi. Zaten yağmur dinlemeyi çok severim ve genellikle çok meşgul olduğum için nadiren fırsat bulurum. Kendimi güvende ve mutlu hissediyordum, Wyatt'la koza içindeydim ve sapığımın izini sürme işini dedektiflere bırakmıştım. Kiralık arabalarla doğru iz üzerindeydiler, bunu biliyordum.

Konuşabiliyordum. Çok sevindim, gerçekten konuşabiliyordum. Sesim çok hırıltılıydı ama en azından işe yarıyordu. Asla sessizlik yemini eden rahibelerden biri olamazdım. Düşündüm de, rahibe bile olamazdım.

Annemi aradım ve onunla konuştum. Sally ile konuşmuştu ve çok rahatlamıştı; Sally çoktan Jazz'ı arayıp özür dilemişti ve bu sabah buluşup yüz yüze konuşmaları gerekiyordu. Acaba kumaşımı götürmek için yarına kadar beklesem mi diye düşündüm ve annem evet dedi. Wyatt'la bir tür uzlaşma yaşadığım için resmi aldım. Sonra Siana'yı aradım ve bir süre sohbet ettik. Telefonu kapattıktan sonra tüm yeni kıyafetlerimi yukarı çıkardım ve misafir odasındaki yatağın üzerine serdim. Yeni ayakkabılarımı tekrar denedim, ayak parmaklarıma sürmediğinden emin olmak için içlerinde yürüdüm. O sırada Wyatt kalkmıştı.

Bir fincan kahve içmek için aşağı indi, sonra tekrar yukarı çıktı ve kahvesini içerken kapı aralığına yaslanıp yüzünde uykulu bir gülümsemeyle beni izledi.

Ayakkabılarım nedense onu şaşırtmıştı. Temel olduğunu düşündüğüm şeyleri almıştım: spor salonu için spor ayakkabıları - üç çift - artı yüksek topuklu botlar, artı birkaç takunya, artı birkaç siyah topuklu ayakkabı, bir çift siyah düz ayakkabı ve liste uzayıp gidiyor.

"Kaç çift siyah ayakkabıya ihtiyacın var?" diye sordu sonunda, yere dizilmiş ayakkabılara bakarak.

Tamam, ayakkabılar gülünecek bir şey değil. Ona soğuk bir bakış attım.

"Sahip olduğumdan bir çift fazla."

"O zaman neden onları almadın?"

"Çünkü hala *sahip olduğumdan bir çift fazlasına* ihtiyacım var." "Hmmm," dedi ve akıllıca konuyu kapattı.

Kahvaltıda ona Sally/Jazz meselesinin çözüldüğünü düşündüğümü söyledim. Biraz afallamış görünüyordu. "Bunu nasıl yaptın? Bir sapıktan kaçıyordun ve evinden kovuluyordun. Ne zaman zamanın oldu?"

"Zaman yarattım. Çaresizlik harika bir motivasyon kaynağıdır." Ben de biraz şaşırmıştım. Gerçekten de ne kadar çaresiz olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kahvaltıdan sonra yukarı çıktım ve yeni kıyafetlerimle uğraştım, etiketleri kestim, giymeden önce yıkanması gerekenleri yıkadım, inatçı kırışıklıkları bastırdım, sonra Wyatt'ın dolabını yeniden düzenledim ve kıyafetlerimi oraya astım. Ama artık Wyatt'ın dolabı değildi, bizim dolabımızdı, yani dörtte üçü benim dolabımdı. Sadece sonbahar ayları için olan seyrek gardırobumla şimdilik sorun yoktu ama kışlık kıyafetler, sonra baharlık kıyafetler, sonra da yazlık kıyafetler aldığımda daha fazla düzenleme yapmam gerekecekti.

Şifonyer çekmecelerinin de temizlenmesi ve yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Ve banyonun makyaj alanı. Yine kapı aralığına eğildi ve ben tüm şifonyer çekmecelerini boşaltıp şimdilik tüm eşyaları yatağın üzerine yığarken beni izledi. Sanki o izlerken benim kıcımlı yırtarak çalışmam onu bir şekilde tatmin ediyormuş gibi hafifçe gülümsemeye devam etti. Vicdanı onu neden öldürmedi, bilmiyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Sonunda biraz sinirli bir şekilde sordum. "*Komik bir şey yok.*"

"Gülümsüyorsun."

"Evet."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Peki neden gülümsüyorsun?" "Evimde yuva kurmanı izliyorum." Kahvesini yudumlarken bana gözleri kapalı bir şekilde baktı. "Tanrı biliyor ya, seni buraya getirmek için yeterince uğraştım." "İki ay," dedim alay ederek.

"Aman ne önemli."

"Tam olarak yetmiş dört gün, Nicole Goodwin vurulduğundan ve ben sen olduğunu düşündüğümünden beri. Yetmiş dört uzun, sinir bozucu gün."

Şimdi *gerçekten* alay ettim. "Senin kadar çok seks yapmış bir adamın hayal kırıklığına uğramasına imkân yok."

"Seks değildi. Tamam, bir kısmı seksti. Yine de senin başka bir yerde yaşıyor olman sinir bozucuydu."

"Artık buradayım. Tadını çıkarın. Bildiğiniz hayat sona erdi."

Gülerek biraz daha kahve almaya gitti. Aşağıdayken telefon çaldı ve cevap verdi, ancak birkaç dakika sonra rozetini ve silahını almak için yukarı çıktı. "İçeri girmem gerekiyor," dedi. Bu alışılmadık bir şey değildi ve benimle bir ilgisi yoktu, yoksa bana söylerdi. Bu, her şeyden çok polis departmanının personel yetersizliğiyle ilgiliydi ki bu kronik bir durumdu.

"Kuralları biliyorsun. Kimsenin içeri girmesine izin verme."

"Peki ya elinde benzin bidonu taşıyan ve temelin etrafında gizlice dolaşan birini görürsem?"

"Tabanca kullanmayı biliyor musun?" diye sordu ve şaka yapmıyordu.

"Hayır." Pişmandım ama bunun geçiştirmemem gereken bir şey olduğunu düşündüm. "Gelecek hafta seninle işim bittiğinde öğrenmiş olacaksın," dedi.

Harika. Boş zamanlarımda meşgul olacağım başka bir şey, tabii varsa. Çenemi kapalı tutmalıydım. Öte yandan, tabanca kullanmayı bilmek harika olurdu.

Beni öptü ve kapıdan çıktı. Dalgın bir şekilde garaj kapısının açılıp bir süre sonra tekrar kapanırken çıkardığı gürültülü sesi dinledim, sonra ayıklama ve düzenleme işime geri döndüm.

Şifonyerde bulunan bazı eşyaların başka bir yere gidebileceği açıktı; beyzbol eldiveni (?!), ayakkabı boyama seti, polis akademisinden bir yığın kitap ve fotoğraflarla dolu bir ayakkabı kutusu gibi. Ayakkabı kutusunu açıp içindekileri görür görmez diğer eşyaları unuttum ve yatağın yanında yere bağdaş kurup oturarak onları inceledim.

Erkekler fotoğraflarla pek ilgilenmezler, bu yüzden bunlar bir kutuya atılmış ve unutulmuştu. Belli ki bazılarını annesi ona vermişti: hem kendisinin hem de kız kardeşi Lisa'nın çeşitli yaşlardaki okul fotoğrafları.

Altı yaşındaki Wyatt kalbimi eritmişti. O kadar masum ve *taze* görünüyordu ki, ısıltılı gözleri dışında sevdiğim o çivi gibi sert adama hiç benzemiyordu. Gerçi on altı yaşına geldiğinde o havalı, delici ifadeye sahip olmaya başlamıştı bile. Hem lisede hem de üniversitede giydiği futbol formalarıyla çekilmiş resimleri ve profesyonel olarak çekilmiş başka resimleri vardı ve aradaki fark çok açıktı. O zamana kadar futbol artık bir oyun değil, bir işti, hem de zor bir iş.

Wyatt'ın uzun süre önce ölmüş olan babasıyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Wyatt on yaşlarında görünüyordu ve hala o masum bakışı vardı. Babası fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra ölmüş olmalıydı, çünkü Roberta bana Wyatt'ın bu olay olduğunda henüz on yaşında olduğunu söylemişti. Masumiyeti o zaman kaybolmaya başlamıştı; ondan sonra çekilen tüm fotoğraflarda hayatın her zaman güvenli ve mutlu olmadığına dair bir farkındalık vardı.

Sonra onun ve karısının fotoğrafını buldum.

Önce yazıyı gördüm, çünkü resim ters duruyordu. Elime aldım. Oldukça kadınsı bir el yazısıyla yazılmıştı: *Wyatt ve ben, Liam ve Kellian Greeson, Sandy Patrick ve onun son sürtüğü.*

Fotoğrafi ters çevirip Wyatt'ın yüzüne baktım. Kameraya doğru gülüyordu, kolu dikkatsizce çok güzel bir kızılın omzuna atılmıştı.

İçimden çok doğal bir kıskançlık duygusu geçti. Onu başka bir kadınla, özellikle de *evli* olduğu bir *kadınla* görmek istemiyordum. Neden bu kadar güzel olmak yerine sade ya da sert görünümlü, ona uygun olmadığı açıkça belli olan biri ol-

-Takipçim.

Gözlerime inanamayarak fotoğrafa baktım. Fotoğraf kolaylıkla on beş yaşındaydı ve o kadar genç görünüyordu ki, Wyatt'tan sadece birkaç yaş küçük olduğunu bilsem de, bir genç kızdan çok daha fazlası değildi. Saçları çok farklıydı elbette: 1980'lerin büyük saçları, doksanlara taşınmıştı. Çok fazla makyaj yapmıştı, yargılayıcı falan olduğumdan değil. Ve sanki yapay kirpikler takıyormuş gibi görünmesine neden olan o uzun, uzun kirpikler.

Hiç şüphe yoktu.

Yatak odasındaki telefona

uzandım. Çevir sesi yoktu.

Bekledim, çünkü bazen kablosuz bir ünitenin çevir sesi alması birkaç saniye sürer. Hiçbir şey olmadı.

Şimdi, çevir sesi alamadığımı birkaç kez oldu ve bu önemli bir şey değil, ama peşimde cinayete meyilli bir sapık varsa ve çevir sesi yoksa, evet, otomatik olarak en kötüsünü varsayarım. Tanrım, o buradaydı! Bir şekilde telefon hatlarını kesmiş, ki bu kolay olamaz.

İşte o zaman evin ne kadar sakin ve sessiz olduğunu fark ettim. Arka planda ısıtma ünitesinin, elektrik ışıklarının, buzdolabının uğultusu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Dijital çalar saate baktım. Yüzü boştu.

Elektrikler kesikti. Fark etmemiştim çünkü yatak odasında yağmurlu bir günde bile görebilmek için yeterli ışık alan pencereler vardı, ayrıca resimlere dalmıştım.

Wyatt gittiğinde elektrik açıldı, çünkü garaj kapısının sesini duymuştum. Gideli on beş dakikadan fazla olmamıştı, o yüzden uzun süre kapalı kalmış olamazdı. Bu neyi kanıtlar? Herhangi bir şeyi mi? İçeri girmeden önce onun evden çıkmasını beklediğini mi? Onun nerede yaşadığını nasıl bilebilirdi ki? Çok dikkatliydik, kimse bizi buraya kadar takip etmemişti.

Ama onun nerede çalıştığını biliyordu. Bunu bildiği için tek yapması gereken orada beklemek ve muhtemelen beni takip etmeye başlamadan önce onu eve kadar takip etmektir. Onu takip etmek onu bana *getirecekti*. Sessizce ayağa kalktım ve cep telefonumu yatağın üzerine attığım yerden aldım. Yukarıya yanıma almıştım çünkü pek çok insan bana ulaşmak istediğinde cep telefonumu arıyordu. Elektrik kesintisi cep telefonumu etkilemezdi, tabii baz istasyonlarını da devre dışı bırakan bölge çapında bir sorun değilse, ama bölge çapında bir sorunsu endişelenecek bir şeyim yoktu. Beni asıl korkutan, bu ev için yerleştirilmiş senaryoydu.

Wyatt'ın cep telefonu numarasını tuşlarken titriyordum, saçlarım kafa derimden havalanıyordu. Hiç şüphe yok ki korkmuştum. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde banyoya girdim ve sesimi boğmak için kapıyı kapattım. "Ne oldu?" dedi kulağıma.

"Ben Megan," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu Megan. Eski fotoğraflarına bakıyordum ve... bu o."

"Megan mı?" diye tekrarladı, sesi hayretle çıkıyordu. "Bu-"

"Ne yapmadığı umurumda değil!" Çılgınca fısıldadım. "Bu o! Takipçi o! Ve elektrikler kesildi. Ya buradaysa, ya evin içindeyse-"

"Geri geliyorum," dedi en ufak bir tereddütten sonra. "Ve en yakın devriye arabasını çağırıyorum. Eğer kızın evde olduğunu *düşünüyorsanız*, dışarı çıkın.

Ne şekilde olursa olsun. Anladın mı? Pek çok kez haklı çıktın ve pek çok kez kıl payı kurtuldun. Eğer tekrar pencereden dışarı çıkman gerekiyorsa, çık."

"Tamam," dedim ama telefonu kapatmıştı ve sadece ölü bir hava vardı.

Geri dönüyordu. Yaklaşık on beş dakikadır ortalıkta yoktu, yani cehennemden çıkmış yarasa gibi sürmediği sürece buraya dönmesi bu kadar sürerdi. Daha yakında bir devriye arabası olabilirdi.

Garip bir şekilde, içgüdülerime güvendiğine dair verdiği teminat beni sakinleştirdi. Belki de kendimi o kadar yalnız hissetmediğim içindi, çünkü yardım geliyordu.

Cep telefonumu sessiz moda aldım ve cebime koydum. En azından bu sefer çürük pijamalar ve ayakkabısız yakalanmamıştım. Uzun kollu bir tişört ve bir çift kargo eşofmanı çok daha fazla koruma sağlıyordu. Hâlâ ayakkabım yoktu ama en azından çorap giyiyordum ve ayakkabılarım olsaydı bile sessizlik adına onları çıkarırdım.

Muhtemelen sinirlerimin beni ele geçirmesine izin veriyordum, diye düşündüm, ama en son böyle bir konuda kendime güvendiğimde, evimi yakmıştı. Yakınında olduğunu bana bildiren bir altıncı hissim var gibiydi ve buna güvenmeye niyetliydim.

En azından artık neden, ne yaptım da biri beni öldürmeye çalıştı diye düşünmek zorunda değildim. Artık biliyordum. Wyatt'tı. Wyatt beni seviyordu ve evleniyorduk. Buna dayanamazdı.

Roberta bana Megan boşanma davası açtığında Wyatt'ın nasıl çekip gittiğini anlatmıştı. Evliliklerini yürütmeye çalışacak kadar ya da polis olma kararını yeniden düşünecek kadar umursamamıştı. Kız onun için yeterince önemli değildi. Yıllar boyunca sevdiği adam için yeterli olamamak içini nasıl da kemirmiş olmalıydı. Nasıl hissettiğini az çok biliyordum, ona sempati duyduğumdan ya da böyle aptalca bir şey yaptığımdan değil.

Lütfen. O psikopat sürük beni öldürmeye çalıştı.

Roberta'nın söylediğine göre bir yıl içinde yeniden evlenmişti. İkinci evliliği de yürümemiş olmalıydı, çünkü Wyatt'a aşıkken nasıl yürüyebilirdi ki? Ama Wyatt başka biriyle evlenmediği için, içten içe onu hâlâ sevdiği ve belki bir gün tekrar bir araya gelebilecekleri düşüncesine tutunabilmişti - ta ki ben ortaya çıkana kadar. Nişan duyurumuz gazetede yayınlanmıştı.

İnternete girip yerel gazeteleri okumayı ya da arada bir Google'da onun adını aramayı alışkanlık haline getirmiş miydi? Belki de yerelden biri onu tanıyordu ve ona söylemişti.

Nasıl öğrendiği önemli değildi ama habere verdiği tepki çok önemliydi. Mevcut silahları düşünmeye çalıştım. Bıçaklar, tabii ki, mutfakta. Dairemdeyken bıçak almak için aşağı indiğimde kendimi güvende hissediyordum, alarm sistemi içeri giren olursa bana haber veriyordu ama Wyatt'ın alarm sistemi yoktu. Kilitleri, sürgülü kilitleri ve sadece çok kararlı birinin geçebileceği üç camlı pencereleri vardı. Ne yazık ki, o çok kararlıydı.

Wyatt'ın komodinindeki büyük, ağır el feneri dışında kendimi koruyacak hiçbir şeyim yoktu. Baltalı bir deliyle yüz yüze gelmeyi bekleyerek yavaşça banyodan çıktım ama yatak odası sessiz ve boştu. Feneri aldım ve sağ elimle kavradım. Belki kafasına vurma şansım olurdu. İyi bir sarsıntı diğerini hak ederdi.

Dikkatle koridora doğru ilerledim. Orası da boştu. Bir an durup dinledim ama evin içinde hiç ses yoktu. Dışarıda, ıslak kaldırımdan geçen bir arabanın tekerlek seslerini duydum, sıradan ve rahatlatıcı bir sestir ama araba yavaşlayıp geri dönseydi duyacağım kadar rahatlatıcı olmayacaktı. Wyatt'ın henüz buraya gelecek vakti olmamıştı ama bir devriye arabası da hoş karşılanabilirdi.

Koridordaki tüm kapılar kapalıydı, arkamdaki ebeveyn yatak odasının kapısı hariç. Ayakkabı denediğim misafir odasından çıktığımda kapıyı kapatıp kapatmadığımı hatırlayamıyordum. Bu normalde hatırlayacağınız bir şey değildir. Ama kimse o kapılardan herhangi birini sarsarak açıp koridora fırlayıp bana baltayla saldırmadı, ben de merdivenlere doğru yavaşça ilerledim.

Biliyorum, biliyorum. Her korku filminde, en az bir kez aptal sarışın bir ses duyduktan sonra merdivenlerden aşağı iner ya da karanlık bodruma iner. Bir şeyler vardır. Ne var biliyor musun? Eğer üst kattaysanız, genellikle kapana kısılmışsınızdır. Evin her iki ucunda birer tane olmak üzere çift merdiveni olan pek ev yoktur. En azından zemin kattaysanız birden fazla çıkış yolu vardır. Daha yeni ikinci katta bir yangına yakalanmıştım ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyordum. Zemin katta olmak istedim.

Bir adım daha attım. Artık çalışma odasının bir kısmını ve mutfığa açılan kapıyı görebiliyordum. Manyak yoktu. Bir adım daha. Merdivenlerin dibinde mavi bir parıltı gözüme çarptı. Mavi şey hareket etmiyordu, sadece *oradaydı*.

Merdivenlerden yukarı çıktığımda aşağıda mavi bir şey yoktu.

Yine de tanıdık geliyordu. Her neyse, daha önce görmüştüm. Ama yemin ederim, garip desenleri olan iki mavi boruya benziyordu-

Botlarım. Mavi botlarım, evim yanmadan önce teslim edilmemiş olanlar. Onları almıştı. Paketimi almıştı. Ve şimdi gerçekten buradaydı, bu evdeydi, artık bu benim hayalim değildi.

Hiçbir şekilde o merdivenlerden inmeyecektim. Wyatt'ın tavsiyesine uyup pencereden kaçacaktım-

Mutfaktan çıktı, tabancasını iki eliyle sabit bir şekilde tutuyordu ve tam bana nişan almıştı. Çoraplarımdan daha fazla ses çıkarmayan yumuşak tabanlı ayakkabılar giyiyordu. Hedefini şaşırtmasına izin vermeden başını botlara doğru eğdi. "Ne düşünüyordun ki? Rodeoya falan mı katılacaktın?" "Merhaba Megan," dedim.

Şaşkınlık gözlerinde parladı. Bunu beklemiyordu. Beni öldürüp çıkıp gitmeyi bekliyordu, çünkü ondan kim şüphelenebilirdi ki? Burada yaşamıyordu, yıllardır buraya gelmemişti, burada tanıdığı kimseyle temas kurmamıştı. Kimse onu bu olayla ilişkilendirememeliydi.

"Wyatt'a zaten söyledim," dedim.

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Evet, doğru. Elektrikler kesik. Bu telsiz telefonların hiçbiri çalışmayacak."

"Hayır, ama cebimdeki cep telefonunun var." Çıkıntıyı gösterdim. "Burada bir ayakkabı kutusu dolusu fotoğraf var. Onları karıştırırken senin, Wyatt'ın ve diğer iki çiftin fotoğrafına rastladım. Sandy adında bir adam ve onun son sürtüğü." Uydurmadığımı anlasın diye bunu da ekledim. Cinayetten paçayı sıyrmanın planının büyük bir parçası olduğundan şüpheleniyordum. Ne olursa olsun kurtulamayacağını bilmek, beni öldürme meselesini yeniden düşünmesini sağlayabilirdi.

Fotoğrafi hatırladığında yüz ifadesindeki acının titreştiğini gördüm. "Onu saklamış mı?"

"Atmaya fırsat bulamadığı için sakladığını sanmıyorum. Seni tanır tanımaz onu aradım." Omuz silktilim. "Zaten kiralık araba meselesi üzerinde çalışıyorlardı. İsminizi fark etmiş olmalı." "Soyadımı bildiğinden bile şüpheliyim," dedi acı acı.

"Bakın, bu benim hatam değil," diye belirttim.

"Neyin senin hatan olup olmadığı umurumda değil. Bu seninle ilgili değil. Onunla ilgili. Birini canını yakacak kadar çok sevmenin ve ona sahip olamamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmesiyle ilgili. Bu, hayatının geri kalanında acıyla yaşamakla ilgili, uzaklaşamayacağın bir acıyla."

"Huh. Görünüşe göre acılarına son vermelisin." Mızımız insanlardan nefret ediyorum, ya sen? Kötü şeyler herkesin başına gelir. Bitmiş bir ilişki, birinin ölmesiyle aynı şey değildir, aş artık bunu.

"Kapa çeneni!" Merdivenlerin dibine yaklaştı, iki eliyle kavrayışı hâlâ her zamanki gibi sağlamdı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Evlendiğimizde onun beni benim onu sevdiğim kadar sevmediğini biliyordum ama en azından bir şansım olduğunu düşündüm. Ama bunu asla geliştiremedim. Profesyonel bir sporcu çok sık gider. Sezon öncesinde ve sonrasında onu takımla paylaşmak zorundaydım. Onu ailesiyle paylaşmak zorundaydım çünkü her fırsatta buraya geliyordu. Onu Sandy Patrick ve sürtükleriyle bile paylaşmak zorunda kaldım çünkü Wyatt'ın en iyi arkadaşıydı. Sadece ikimizin olduğu kaç yemek yediğimizi biliyor musun?" Omuz silktim. "İki mi? Bu sadece bir tahmin. Ne kadar süredir evli olduğunuzu bilmiyorum. Senin hakkında konuşmuyor." Hayır, ondan hoşlanmıyordum, onun için üzülüyordum, Wyatt'ın geri dönmesine yetecek kadar uzun süre konuşmasını sağlamak dışında onu umursamıyordum.

"Onu tüm dünyayla paylaşmak sana ne hissettirirdi," diye başladı hararetle. "İşte aramızdaki fark bu," dedim korkuluk direğine yaslanarak. "Bence tüm bu paylaşım kavramı abartılıyor. Doğal değil. Ben paylaşmayı sevmiyorum. *Paylaşmam. Paylaşmayacağım.*" "*Seni solucan*" kelimesi söylenmemiştii. Bir dakika bile görmezden gelinmeye tahammül edebileceğimi mi sanıyorsun?

Biraz sarsılmış görünüyordu, sanki şimdiye kadar histerik olmamı, ağlamamı ve yalvarmamı bekliyordu. Sarsılmak iyi bir şey değildi. Sarsılmış biri aptalca şeyler yapar, tetiği çekmek gibi. Onu doğal olmayan davranışından uzaklaştırmak için, "Buraya nasıl girdin?" diye sordum. "Bir süredir bu evi izliyordum. İkinizi garajdan çıkarken onlarca kez izledim. İkiniz de kapının tamamen indiğinden emin olmak için hiç beklemediniz. Aslında, kapı yarıya inmeden evin etrafından dolanıp gözden kayboluyorsunuz. O gittiğinde, garaja bir top yuvarladım. Otomatik sensör kapıyı durdurdu ve tekrar yukarı kaldırdı. Ben de içeri girdim. Ne kadar zordu değil mi?"

Wyatt gittiğinden beri evdeydi. Beni gafil avlayıp öldürebilir ve çoktan gidebilirdi, ama o küçük oyununu oynamak istemişti.

botlarla oyun. Beni korkutmak istemişti.

"Pek değil, sanırım" dedim ve omuz silktim. Eğer bunu atlatırsam, hemen bir güvenlik sistemi devreye girecekti - kapı her açıldığında bip sesi çıkaran türden bir sistem. "Sanırım ana şalteri de atmışsın."

Başını salladı. "Kutu garajda. Neden olmasın?"

"Ve kiralık arabalarla sandalye kapmaca oynuyordunuz, değil mi? Ve peruk takıyordun? Hastanede yaptırdığın o korkunç boya işi hariç."

"Yapabileceğim kadar iyi plan yapmadım. Güvenliği düşünmemiştim bile.

Alışveriş merkezinin otoparkındaki kameralar. Söylediğin için teşekkürler. Saçımdan o boku çıkarmak bir kuaförün *saatlerini aldıktan* sonra perukları düşündüm."

"Kendinizi bu zahmetten kurtarabilirdiniz. Kasetler yıpranmıştı. Wyatt onlardan işe yarar hiçbir ayrıntı alamadı."

Şimdi sinirli görünüyordu, çünkü eminim arabaları değiştirmek için çok zahmete girmiştir. Ve haklıydı: saçınızdan yapay rengi çıkarmak uzun ve pis bir iş. Ben de olsam buna kızardım.

"Park yerindeki arabayla ıskaladınız ama bunu birini öldürmek için çok etkili bir yol olarak göremiyorum."

Omuz silkti. "Anlık bir karar. Seni takip ediyordum ve aniden karşıma çıktın, sanki oranın sahibiymişsin gibi otoparkta kasıla kasıla yürüyordun. Sen bir... fırsat hedefiydin."

"Kasıla kasıla" mı? Affedersiniz. Ben çalım atmam." Öfkeyle, tırabzan direğinden doğruldum.

"Zıpla o zaman. Gördüğüm anda senden nefret ettim. Yalnız olsaydın seni hastanede boğardım."

"Evlat, bu öldürme işinde hiç iyi değilsin, değil mi?"

"Bu benim ilk seferim. Gittikçe öğreniyorum. Daha açık sözlü olmalıydım. Sana doğru yürür, bir kurşun sıkar ve çeker giderdim."

Ama o hala bu dersi almamıştı.

Henüz on beş dakika geçmemişti; bundan emindim. Arabaların geldiğini duymamıştım. Wyatt gelecek miydi? Yoksa yolun aşağısına park edip gizlice eve mi yaklaşacaktı?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, vücudunun bir kısmını siper alarak mutfak kapısının arkasından yarı adımlarla çıktı. Otomatik silahı sağ elindeydi ve kızın kafasına nişan almıştı. "Megan-"

İrkildi, döndü. İyi bir nişancı olabilirdi, aslında daha sonra gerçekten de öyle olduğunu öğrendik, düzenli olarak atış poligonunda atış yapıyordu, ama hiç

gerçek hayattaki bir durumun pratiğini yaptı. Dönerken tetiği çekmeye başlamıştı bile, silah sesleri yükseliyordu.

Wyatt'ınki yapmadı.

Sonuncusu da öyle.

Birkaç acı dolu saniye boyunca kalbim durdu. Hareket ettiğimi hatırlamıyorum ama merdivenlerden aşağı iniyordum, o inerken üzerinden atlıyordum. Zaten yatıyor olmasaydı, ona ulaşmak için onu ezip geçerdim. Öleceğim güne kadar yüzündeki ifadeyi, kurşunun onu nasıl geriye ittiğini, göğsünden neredeyse ağır çekimde fışkıran kırmızı kan püskürmesini göreceğim. Sendeleyerek geri çekildi, sonra tek dizinin üzerine çöktü. Ayağa kalkmak, tekrar ayağa kalkmak için mücadele etti, sonra bir şekilde yanlara doğru yayıldı. Ve hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Onun adını haykırıyordum. Bunu biliyorum. Adını defalarca haykırdım.

Kanının içinde kaydım, zaten yerde bir kan gölü vardı ve yanına indim.

Sığ, sarsıntılı hareketlerle nefes alıyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı kalın kalın. "Bu çok acıtıyor."

"Wyatt, seni ahmak!" diye bağırdım, kolumu başının altından geçirerek onu kucakladım. "Benim için bir kurşun al' sadece bir deyim. Bir *deyim*!

Bunu gerçekten yapmaman gerekiyor!"

"Şimdi sen söyle," dedi ve gözlerini kapattı.

Yaptığım şeyden utanıyorum. Neredeyse. Sanırım utanmalıyım.

O sürtüğe doğru koştum ve onu tekmeledim.

Otuzuncu Bölüm

Yirmi bir gün kaldı:

Roberta'nın harika Viktorya dönemine ait evinin penceresinden dışarı baktım ve Wyatt'ın aşağıdaki çardakta, muhteşem çiçek bahçesinin önünde durduğunu gördüm. "Oturması gerekiyor," dedim endişeyle. "Çok uzun süredir ayakta duruyor."

"İşte," dedi annem, beni kendine doğru çekip küpelerimi uzatarak. "Bunları tak."

Direkleri kulak memelerimdeki deliklerden geçirip sabitlerken tekrar pencereye döndüm. "Solgun görünüyor."

"Seninle evleniyor," diye mırıldandı Siana. "Tabii ki solgun."

Roberta ve Jenni gülmeye başladılar. Siana'ya kızgın bir bakış attım ve o da kahkahayı patlattı. Son üç haftadır duyduğum tek şey, birini düştüğünde nasıl tekmelediğim, ne kadar kana susamış olduğum ve bunun gibi şeylerle ilgili şakalardı. Wyatt bile işin içine girmiş, hayatında onu koruduğum kadar güvende hissetmediğini söylemişti. Babam bir keresinde, ciddi bir tavırla, NFL'in yeteneklerimi duyduğunu ve beni arayıp yer vurucusu olarak seçmelere katılıp katılmayacağımı sorduğunu söylemişti. Sadece annem hiç şaka yapmamıştı, ama bunun muhtemelen babamı vuran herkesi tekmeleyeceği ve bunu bildiği için olduğunu düşündüm.

Wyatt hastanede üç gün geçirmişti. Bence onu daha uzun süre tutmaları gerekirdi, ancak sigorta şirketleri bir hastanın ne kadar süre hastanede kalabileceğini belirler ve üç günün sonunda eve gitti. Onu yamalayan cerrah bana Wyatt'ın insanların genellikle yaptığından daha hızlı iyileştiğini söylemişti, ama bilirsiniz, birinin göğsünde bir delik olduğunda, en az *dört* gün hastanede kalmasını beklersiniz.

Üç çok saçmaydı. Üç neredeyse *suçtu*.

Onu eve götürdüğümde kendi başına zar zor hareket edebiliyordu. Nefes egzersizleri yapması, akciğer kapasitesini ölçen bu boruya üfleyip püflemesi gerekiyordu. Çok acı çekiyordu ve bunu biliyordum çünkü ağrı kesici ilaçlarını almak konusunda bile itiraz etmedi.

Vurulduktan bir hafta sonra, uyuyabilmek için geceleri hariç ağrı kesici ilaçları reddetmeye başladı. On gün sonra, o zaman bile reddetti. On dördüncü gün fiziksel kondisyona başladı. Vurulduktan tam üç hafta sonra evleniyorduk.

Düğünün son tarihine yetişemedik. İki günle kaçırdık ama vurulmak onun suçuydu, bu yüzden hükmen yenik sayıldı.

Megan, Wyatt'tan daha uzun süredir hastanedeydi. Kimin umurundaydı ki? Kefaletini henüz ödeyememişti, bu yüzden hastaneden hapishaneye gitmişti ve orada oturuyordu. Bana kalırsa orada çürüyebilirdi. Mutsuzluğu, mahvolmuş hayatı, kişilik bozukluğu ya da duruşma başladığında avukatının söyleyeceği başka şeyler umurumda değildi. *Wyatt'ı o vurmuştu* ve ben hâlâ onu lime lime edip parçalarını bir sırtlan sürüsüne atmanın tatmin edici hayallerini kuruyordum.

Ama bugün bunların hiçbirinin önemi yoktu. Muhteşem bir Ekim günüydü, hava sıcaklığı mükemmeldi, yetmiş civarında seyrediyordu ve biz evleniyorduk. Roberta'nın yemek odasında bizi bekleyen düğün pastamız bir sanat eseri idi. Yemekler... şey, yemekler planladığımız gibi değildi, çünkü yemek şirketi anlaşılamamıştı, ama tüm erkekler rahatlamış görünüyordu.

Belli ki testosteron kalabalığı parmak tavukları, incelikle terbiye edilmiş ıspanak sarmalarından daha çok seviyordu. Çiçekler nefes kesiciydi; Roberta onlarla kendini aşmıştı.

Ve gelinliğim... ah, gelinliğim. Tam da hayal ettiğim gibiydi. Ağır ipek etrafımda su gibi akıyor ama yapışmıyordu. Kremsi beyaz renkte sadece bir miktar şampanya zenginliği vardı, bu yüzden rengin kirli beyaz mı yoksa en soluk altın rengi mi olduğuna karar veremiyordunuz. Herhangi bir şekilde kaba olmaksızın, bunun şimdiye kadar gördüğüm en seksi elbise olduğunu düşündüm. Sadece Wyatt'ın bunu takdir edecek durumda olup olmadığını bilmiyordum. Vurulduğundan beri sevişmemiştik, bu onun çok canını sıkıyordu çünkü iyileşmekte olan vücuduna fazla yük bindirmek ve belki de bir gerilemeye neden olmak istemiyordum. Sinirlenmekten de öteydi. Bu konuda düpedüz kızgındı.

Umarım bu elbise onu doğrudan şehvet kaynaklı deliliğe sürüklemiştir. Ve umarım bu gerginlik altında çökmezdi.

Güzel ayakkabılarım sadece biraz acıtıyordu. Kırık parmağımı sabit tuttuğum sürece çoğunlukla ağrısız yürüyebiliyordum. Yine de topallamamaya kararlıydım. Bandaj temizdi ve ayakkabı kayışları neredeyse tam olarak kenarlara denk geliyordu, bu yüzden dizlerinizin üzerine çöküp ayağıma bakmadığınız sürece bandajı göremezdiniz bile. Konuk listesi planladığımdan biraz daha kalabalıktı. Hemen hemen tüm görevli polisler ve onların eşleri ya da sevgilileri aşağıdaki bahçede idi. El ele tutuşan Sally ve Jazz ile onların çocukları ve eşleri de oradaydı; Luke ise genel prensip olarak bir kız arkadaşını düğüne getirmeyi reddetmişti. Wyatt'ın kız kardeşi Lisa, kocası ve iki çocuğu da oradaydı. Great Bods o gün için kapalıydı çünkü tüm çalışanlarım oradaydı. Siana ve Jenni yanlarında eş getirmemeyi tercih ettiler çünkü onlarla dalga geçemeyecek kadar meşgul olacaklarını söylediler. Gelin tarafı ya da damat tarafı yoktu, sadece istedikleri yere oturabilen harika bir arkadaş topluluğu vardı.

"Müzik başladı," dedi annem. O da pencereden dışarı bakıyordu. "Ve Wyatt az önce saatini ikinci kez kontrol etti."

Sabırsızlık contasını patlatmadan önce hepimiz fuayeye indik, Siana ve Jenni arkamdaydı ve takılıp merdivenlerden düşmemem için elbisenin kısa kuyruğunu tutmama yardım ediyorlardı. En son oluşan çürük ve sıyrıklarım daha yeni iyileşmişti; yeni bir grup oluşturmak istemiyorduk. Sonra dördü birden beni öptüler -annem, neredeyse kayınvalidem ve kız kardeşlerim- ve yerlerine oturmak üzere bahçeye çıktılar. Kimse bana koridorda eşlik etmiyordu. Kimse beni teslim etmeyecekti. Babam zaten görevini bir kez yapmıştı ve bu her erkek için yeterliydi. Wyatt'a kendi başıma gidiyordum, tek başıma yürüyordum. O da beni tek başına bekliyordu.

Müzik yükseldi, neşeli bir hal aldı ve ben dışarı çıktım. Elbise etrafımdan akıyor, bacağımın şeklini burada, kalçamın kıvrımını orada, her şey tekrar gizlenmeden önce kısacık bir an için gösteriyordu. Korse göğüslerime bir bonibonun çikolata kaplaması gibi yapıştı. *Topallamadım*. Hem de hiç. Doğrusunu söylemek gerekirse, kırık ayak parmağımı tamamen unutmuştum çünkü Wyatt ona doğru yürüdüğümü görmek için dönmüştü ve yeşil gözleri ateş ve ışıkla parlıyordu.

Törenden sonra el ele tutuşmuş bir şekilde ayakta dururken annem ikimizi de kucaklayıp öpmek için yanımıza geldi. Wyatt onun sağ elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Otuz yıl içinde bir gelinin tıpkı annesi gibi olacağı doğruysa... Sabırsızlanıyorum."

Kocam zeki bir adam, belki de fazla zeki.

O tek cümleyle annemi hayatının sonuna kadar kendi köşesine oturttu. Ben de onu kendi köşemde istedim.

Otuz dört gün sonra

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Wyatt kulağıma havladı.

"Ne yaptığına inanamıyor musun?" Masumca sordum. O işteydi, ben de I. Evlilik hayatı birkaç küçük ayrıntı dışında harika bir şekilde devam ediyordu, teşekkürler.

"*Noter onaylı!*"

Bekledim ama hiçbir şey eklemedi. "Ve?" Sonunda sordum.

"Ve sadece yasal belgelerin noter onaylı olması gerekiyor! Bu bir *liste!*"

"Ama sen buna hiç dikkat etmiyordun." İşlediği suçların listesi bir haftadan uzun süredir masanın üzerinde görmezden gelinmiş bir şekilde dururken ne yapmam gerekiyordu?

Noterden tasdik ettirin ve taahhütlü olarak kendisine gönderin.

Blair'in Krispy Kreme Donut Ekmek Pudingi

Bu tarifi yüzlerce farklı versiyonu var.

1 Sadece özel günlerde ya da birine yağ çekmek istediğimde yapıyorum, çünkü o kadar tatlı ki dişlerinizi acıtıyor. Ve ekmek pudingime kuru üzüm koymam; kuru üzüm Yanki'lere özgü bir şeydir. Bence böceğe benziyorlar.

Başlangıç olarak 13 x 9 inçlik cam bir tepsi kullanın. Cam olması pudingin yapışmaması içindir. Tek kullanımlık alüminyum tava kullanmak isterseniz, pudingin yapışıp yapışmaması önemli değildir. Her neyse, fırını önceden 350'ye ısıtın. Bu Fahrenheit. Kelvin veya Celsius yapmıyorum çünkü garipler.

İşte ihtiyacınız olan şey:

2 düzine Krispy Kreme sırlı çörek, küçük parçalara bölünmüş. Aslında ben cruller'ları sırlı donut'lardan daha çok seviyorum, çünkü dokusu daha ekmek pudingine benziyor, ama siz en sevdiğinizi seçin. Parçaları büyük bir kaseye koyun.

3 yumurta, çırpılmış. Siz kendinizinkini hafif seviyor olabilirsiniz ama ben benimkinin çırpılmış olmasını istiyorum. Henüz çöreklerle eklemeyin.

1 kutu şekerli yoğunlaştırılmış süt. Yumurtalara ekleyin. Birlikte çırpın. Tatlandırmak için vanilya aroması. Süt ve yumurta karışımına ekleyin.

Güçlü bir vanilya tadı sevmiyorsanız 1 çay kaşığı kullanın, seviyorsanız daha fazla ekleyin. Bunun bütün amacı ekmek pudingini istediğiniz gibi yapmaktır. $\frac{1}{2}$ çubuk eritilmiş tereyağı.

Tadına göre tarçın. Muhtemelen beklediğinizden çok daha fazla tarçın gerekiyor, ama az bir miktarla başlayın ve tadı doğru olana kadar eklemeye devam edin.

Tüm bunları çörek parçalarının olduğu kaseye dökün ve karıştırın. Çok kuru olacak, çünkü şimdi bir seçim yapmak zorundasınız. Ya meyve suyu ile birlikte bir kutu meyve kokteyli koyabilirsiniz, bu da pudinge yeterince nem verir ve

Meyve kokteylinin tatlılığı azaltmasının garip bir yolu - ya da ekmek pudinginde meyve kokteyli fikri sizi ürkütüyorsa, her seferinde biraz süt eklemeye başlayın ve doku size doğru gelene kadar karıştırın, çorba olacak kadar sulu değil ama topaklı bir kek hamuru gibi olacak kadar nemli.

Şimdi yapmanız gereken bir seçim daha var: doğranmış pikan cevizi ya da doğranmamış pikan cevizi. Ben cevizli seviyorum. Eğer kullanmaya karar vererseniz, karışıma 1 fincan ekleyin ve iyice karıştırın.

İsterseniz 1 çay kaşığı kadar küçük hindistan cevizi de ekleyebilirsiniz.

Ben genelde eklemem.

Tepsiye dökün ve 30 dakika pişirin. Pişip pişmediğini görmek için bir kürdanla kontrol edin. Eğer pişmemişse beş dakika daha pişirin ve tekrar kontrol edin.

Fırınlara tuhaftır; benimkinde 350 olan, başkasınınkinde 342 olabilir. Ve yükseklik olayını hiç anlamıyorum.

Çıkarın ve soğumaya bırakın. İsterseniz bir glaze ekleyin, sonra içine dalın.

Eğer glazürle uğraşmak istemiyorsanız ve puding üzerinde hiçbir şey olmadan çıplak görünüyorsa, o zaman birkaç kutu hazır krema alın ve üzerine sürün. Aşırı şeker yüklemesinden bahsediyoruz. Vay canına, anne.

Eğer glaze yapmak istiyorsanız, işte size iki tarif:

Basit Şekerli Glaze

2 su bardağı pudra şekeri

3 ila 4 yemek kaşığı süt veya su

Birlikte karıştırın ve pürüzsüz ve dökülebilir hale gelene kadar çırpın.

Ekmek pudinginin üzerine gezdirin. Bu yeterli gelmezse, daha fazla yapın.

Ayran Glaze

1/4 su bardağı ayran

1/2 su bardağı şeker

1/4 çay kaşığı soda

1 1/2 çay kaşığı mısır

nişastası 1/4 fincan margarin

1 1/2 çay kaşığı vanilya özütü

İlk beş malzemeyi bir tencerede karıştırın, kaynatın ve ocaktan alın.
Hafifçe soğutun, ardından vanilyayı karıştırın. Pudingin üzerine dökün.

Bu kadar. İyi eğlenceler! -Blair

Teşekkür

Blair Mallory, onun yaratımında utanmadan kullandığım bazı arkadaşlarımın ve ailemin farkında olmadan yardımları olmadan yazılamazdı.

Evet, Blair'in düşündüğü ve söylediği pek çok şey önce onların ağzından çıktı. Korkutucu, değil mi?

Bu, belirli bir sıralama olmaksızın, sevgi ve takdirlerimi ifade etmek içindir: Brandy Wiemann, Beverly Barton, Linda Winstead Jones, Joyce Farley, Catherine Coulter ve Kelley St. John. Zihinleriniz tuhaf ve harikulade yerler.

Ve Çocuklara-Andrea, Danniele, Kim, Kira ve Marilyn. Sizler harikasınız.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

